

TRĂIASCĂ-N SĂNĂTATE CÎRMACIUL TĂRII NOASTRE!

E ziua lui,
a noastră — a tuturor,
căci inimile
noastre-n el sînt :
una
cum
unu-n lume-i
steagul tricolor
sub care-un neam
a înfruntat
furtuna.
Cîntați, poeți !
Al patriei drapel
desfășurați-l
pe întinsul zării,
ca să-l cinstim
și să-l slăvim
pe-acel
ce pavăză
ne e
neatîrnării !
Așa îl știm !
Cu el pornim în larg.
Puhoie
cînd se năpustesc
păgine,
neputincioase-n
calea lui

se sparg
dar stinca
vrerii lui
mereu
rămîne !
Așa îl vrem !
Niciînd
vreun seism
cărarea noastră sfîntă
n-o abate
și nici credința
noastră-n comunism,
nici năzuința
noastră-n libertate !
Așa-l visau
în vremea de demult
străbunii
care dorm
pentru dreptate :
Stejar
din rădăcini străvechi
nezmolt
suind
în vîntul
veacurilor toate !
O, patrie,
va fi
să dăinuiești,
ca Soarele
printre-ale lumii
neamuri !

Tu
care
naști
bălcești și ceaușești
sub ale tale
tricolore flamuri !

VICTOR TULBURE ■

ANUL XXVII - NR. 4 (1181) - 26 IANUARIE 1978

Flacăra

SĂPTĂMINAL EDITAT DE FRONTUL UNITĂȚII SOCIALISTE

OMAGIU TOVARĂȘULUI
NICOLAE CEAUȘESCU,
cu prilejul sărbătoririi
a 60 de ani de viață
și 45 de ani
de eroică luptă revoluționară

*La mulți ani cu sănătate,
Să vă dea viața tot ce doriți,
Zile senine și fericire,
La mulți ani să trăiți!*

PARTIDUL COMUNIȘTILOR, POPORUL ROMÂNESC

Strălucită expoziție înfățișând recunoștința națiunii noastre, prețuirea și stima lumii față de președintele României socialiste

Luni, 23 ianuarie, a fost inaugurată expoziția: „Dovezi ale dragostei, înaltei stime și profunde prețuiri de care se bucură președintele Nicolae Ceaușescu și tovarăsa Elena Ceaușescu, ale amplelor relații de prietenie și colaborare dintre poporul român și popoarele altor țări”, organizată cu prilejul împlinirii de către secretarul general al partidului, președintele țării, a 60 de ani de viață și 45 de ani de neîntreruptă activitate revoluționară.

Au luat parte tovarășul Nicolae Ceaușescu și tovarăsa Elena Ceaușescu, ceilalți tovarăși din conducerea de partid și de stat, reprezentanți ai organizațiilor de masă și obștești, oameni de artă, știință și cultură.

Cel care vizitează expoziția are impresia că în fața sa se desfășoară emoționante secvențe dintr-un film despre istoria României de azi, despre istoria vieții tovarășului Nicolae Ceaușescu care, cu pasiune revoluționară, n-a precupețit și nu precupețește nici un efort pentru ridicarea țării sale pe noi trepte de progres și civilizație. Hărți, documente, diafilme reflectă activitatea complexă desfășurată de secretarul general al partidului pentru elaborarea și îndeplinirea obiectivelor politicii externe a partidului și statului nostru.

În prima parte a expoziției se evidențiază dialogul pe care l-a purtat și îl poartă în permanență cu țara tovarășului Nicolae Ceaușescu, ca semn că numai printr-o cunoaștere nemijlocită a realităților patriei se poate conduce un popor. În perioada iulie 1965 — decembrie 1977, secretarul general al par-

tidului a făcut 412 vizite de lucru în toate județele țării, dintre care 391 vizite în 127 orașe, 593 vizite în unități industriale, 186 vizite în unități agricole, 272 vizite în unități social-culturale și de învățământ, 63 vizite pe șantiere, 57 vizite în institutele de cercetare științifică și proiectare, 62 vizite la expoziții economice, 19 vizite în porturi. Într-adevăr, se poate afirma că patria este cabinetul de lucru al președintelui Nicolae Ceaușescu.

Alte săli ale expoziției găzduiesc o mare diversitate de daruri oferite din toate colțurile țării, de colective de muncitori, țărani, de organizații ale partidului, precum și de simpli cetățeni. Ele sînt un simbol elocvent al dragostei de care se bucură președintele țării pe tot cuprinsul patriei și exprimă totodată recunoștința pe care o nutrește întregul nostru popor față de eminenta sa personalitate politică. Sînt expuse machete și miniaturi ale unor mari obiective industriale de pe cuprinsul țării — macheta Fabricii de alumina de la Tulcea, placheta Complexului hidroenergetic Porțile de Fier etc. — sau machete ale unor produse industriale, ca machetele tractoarelor românești, cu faimă și peste hotare, ale autocamionului Diesel fabricat la Brașov, ale locomotivelor produse la Craiova, ale autoturismelor românești etc. — ca o sugestie a drumului încununat de împliniri pe care poporul nostru l-a străbătut în perioada de cînd la cîrma țării se află tovarășul Nicolae Ceaușescu.

În expoziție se mai află și numeroase obiecte de valoare istorică,

emoționante momente ale prezenței tovarășului Nicolae Ceaușescu la sărbătorirea unor mari evenimente din viața patriei, cum ar fi cinstirea memoriei lui Mihai Viteazul la Alba Iulia, a lui Alexandru Ioan Cuza la Iași, aniversarea la Buzău a 1600 de ani de la atestarea documentară a orașului, aniversarea de către locuitorii din Cluj-Napoca și Drobeta-Turnu Severin a 1850 de ani de existență a acestor municipii.

O plachetă reprezentînd o mină salvatoare și numeroase broderii exprimă recunoștința locuitorilor din Satu Mare față de secretarul general al partidului care, în timpul inundațiilor din 1970, s-a aflat alături de ei luptînd pentru salvarea vieților și bunurilor materiale. O fotografie înfățișează pe tovarășul Nicolae Ceaușescu și tovarăsa Elena Ceaușescu conducînd operațiunile de salvare a oamenilor, de diminuare a pagubelor, pentru reintrarea vieții pe făgașul normal.

Printre darurile cuprinse în expoziție se află și numeroase covoare, cîrpete, țesături, sumane, cojoace, brîie, obiecte de îmbrăcăminte tradițională, piese de artă ilustrînd geniul creator al poporului român. De asemenea, sînt expuse tablouri ale președintelui țării, busturi în bronz, portrete pe țesături și încrustate în porțelanuri.

În alte săli ale expoziției — sub genericul „Însemne ale înaltei prețuiri” — se înfățișează pe larg înalta stimă și considerație, aprecierea unanimă de care se bucură pe toate meridianele globului politica internațională a României socialiste, politică de pace, cooperare și înțelegere între popoare, contribuția de excepțională valoare teoretică și practică a președintelui României la soluționarea marilor probleme ale umanității, la împlinirea aspirațiilor de pace, libertate și progres ale omenirii.

Solemnitatea decorării unor vechi militanți ai mișcării muncitorești

Marti, 24 ianuarie, în cadrul unei festivități organizate la Palatul Republicii, președintele Nicolae Ceaușescu a înminat distincții ale Republicii Socialiste România unor vechi militanți, pentru activitate îndelungată în mișcarea muncitorească și pentru contribuția adusă la îndeplinirea politicii partidului și statului de făurire a societății socialiste multilateral dezvoltate în țara noastră. La solemnitate au participat tovarăsa Elena Ceaușescu, ceilalți tovarăși din conducerea de partid și de stat.

Cei decorați, alături de care tovarășul Nicolae Ceaușescu a luptat în anii grei și eroici ai ilegalității, au dat glas cu acest prilej prinosului de recunoștință, sentimentelor de profundă stimă și atașament pe care întreaga noastră națiune le nutrește față de partid și secretarul său general, pentru prodigioasa sa activitate dedicată îndeplinirii idealurilor de dreptate, libertate, progres și civilizație ale poporului român. Vorbind în numele celor decorați, tovarășii Aron Cristea, Dumitru Cristescu, Vanda Nicolschi, Ladislau Banyai, Vasile Mirza și Nicolae Cioroiu, mulțumind pentru înaltele distincții acordate, au subliniat că momentul acesta are o semnificație cu totul deosebită, avînd loc în preajma aniversării a 60 de ani de viață și a 45 ani de activitate revoluționară a tovarășului Nicolae Ceaușescu, prag de viață și de istorie, sărbătoare a inimilor noastre, prilej de omagiere a gloriosului partid al comuniștilor, din rîndul căruia cel mai bun și strălucit fiu al clasei muncitoare, al întregului popor român, el, secretarul nos-

Este prezentată o hartă a lumii pe care sînt marcate cele 140 de țări cu care România socialistă întrefine relații diplomatice, consulare și economice, precum și cele 64 de state în care președintele Nicolae Ceaușescu a efectuat vizite de prietenie.

O retrospectivă în imagini și date statistice relevă că în perioada 1965—1977 președintele țării a avut înfîliri și contacte directe cu 99 șefi de state și guverne și convorbiri cu peste 3000 de conducători, delegații sau reprezentanți ai diferitelor partide și organizații politice, membri ai guvernelor, personalități ale vieții politice, economice, științifice și culturale.

Recunoașterea promovării de către președintele Nicolae Ceaușescu a unor raporturi de colaborare, de stimă și prietenie cu toate popoarele lumii, se reflectă în numeroase distincții, decorații, ordine și medalii, titluri științifice și onorifice, în numeroase obiecte de mare valoare artistică și semnificație istorică oferite tovarășului Nicolae Ceaușescu și tovarăsei Elena Ceaușescu de șefi de state și guverne, de conducători ai unor partide comuniste și muncitorești, de organizații internaționale, de numeroase personalități ale vieții politice din străinătate cu prilejul numeroaselor vizite, al contactelor avute în străinătate, precum și în cursul vizitelor în țara noastră ale unor oaspeți străini.

Această parte a expoziției reflectă prestigiul de care se bucură astăzi România în lume și realismul politicii sale, al politicii tovarășului Nicolae Ceaușescu, personalitate marcantă a lumii contemporane, care a adus o contribuție substanțială la fundamentarea unei viziuni noi, profund revoluționare, și umaniste pentru făurirea unei lumi mai drepte și mai bune.

tru general și președintele nostru, s-a datorat din cea mai trăgădită tinerete luptei și sacrificiului care au adus, iată, pe parcursul uriașului efort, în opera națională de edificare a socialismului pe pămîntul românesc, certitudinile și satisfacția izbînzi. „Într-adevăr, — arăta tovarășul Nicolae Ceaușescu în cuvîntul rostit la solemnitatea decorării unor vechi militanți ai mișcării muncitorești — putem să afirmăm cu îndreptățită mîndrie că țelurile, idealurile pentru care am luptat și am înfruntat prigoana burghezomșierească se realizează, că socialismul se îndeplinește în tot mai bune condiții, că principiile socialiste se afirmă cu putere în toate domeniile de activitate. Toți cei care au luptat în trecut pot fi astăzi mîndri că nu s-au jertfit în zadar, că munca lor a contribuit activ, a ajutat, ca un liant, la cimentarea și înălțarea minunatului edificiu al socialismului în România”. Exprimînd aprecierea înaltă pe care partidul, întregul nostru popor o acordă tuturor acelor care au luptat pentru triumful marelui idei a socialismului în România, mulțumind, totodată, din toată inima pentru urările care i-au fost adresate la împlinirea vârstei de 60 de ani și, mai cu seamă, a 45 de ani de activitate în mișcarea revoluționară în rîndurile tineretului, ale partidului comunist, tovarășul Nicolae Ceaușescu a arătat că în îndeplinirea sarcinilor încredințate de partid și popor va fi permanent — așa cum a fost întotdeauna — soldat credincios, neobosit, al cauzei socialismului, al cauzei poporului, al bunăstării și fericirii acestuia, al independenței patriei noastre.

SESIUNI ȘTIINȚIFICE OMAGIALE

Luni, 23 ianuarie, la Academia „Ștefan Gheorghiu” s-a desfășurat o sesiune științifică omagială, dedicată aniversării a 60 de ani de viață și 45 de ani de activitate revoluționară a tovarășului Nicolae Ceaușescu, avînd ca temă: „Contribuția Partidului Comunist Român, a tovarășului Nicolae Ceaușescu la dezvoltarea creatoare a socialismului științific și soluționarea problemelor majore ale contemporaneității”.

Comunicările prezentate au scos în evidență excepționala valoare științifică a contribuțiilor pe care secretarul general al partidului le-a adus la

dezvoltarea gândirii social-politice românești, a gândirii materialist-dialectice, la îmbogățirea teoriei și practicii revoluției și construcției socialiste, la definirea conceptului de societate socialistă multilateral dezvoltată, concept de o inestimabilă valoare pentru mersul construcției socialiste în România. De asemenea, comunicările făcute în cadrul sesiunii au reliefat remarcabila valoare științifică a contribuțiilor pe care tovarășul Nicolae Ceaușescu le-a adus la soluționarea marilor probleme ale lumii contemporane, pentru înstaurarea unei noi ordini economice internaționale, a unui climat de pace și securitate.

Într-o atmosferă de vibrant entuziasm, participanții la sesiune au adresat tovarășului Nicolae Ceaușescu o telegramă în care își exprimă întreaga lor stimă și prețuire față de secretarul general al partidului, atașamentul lor față de politica partidului, față de cauza socialismului și comunismului, dorința fermă de a acționa cu toate forțele pentru traducerea în viață a Programului partidului.

În aceeași zi, aula Universității din Capitală a găzduit lucrările sesiunii solene intitulate „Omagiul Universității din București secretarului general al Partidului Comunist Român și președintelui Republicii Socialiste România, tovarășul Nicolae Ceaușescu, cu prilejul împlinirii a 60 de ani de viață și 45 de ani de activitate revoluționară”. Comunicările științifice, pre-

zentate de cadre didactice și studenți, au relevat contribuția tovarășului Nicolae Ceaușescu la dezvoltarea creatoare a marxismului, a științei și învățămîntului, a teoriei și practicii economice, precum și obiectivele majore puse de secretarul general al partidului în fața literelor românești. Totodată, a fost evidențiat rolul președintelui României în perfecționarea continuă a ordinii de drept și a legislației socialiste din țara noastră și concepția sa despre dreptul internațional contemporan. În telegrama adresată tovarășului Nicolae Ceaușescu, participanții la simpozion și-au arătat stima și recunoștința profundă, față de secretarul general al partidului, urîndu-i, totodată, sănătate, fericire, viață lungă și noi succese în activitate, spre binele și progresul patriei.

STEGARUL LUPTEI ȘI-L SĂRBĂTORESC

Prestigioase recunoașteri academice ale valorii operei teoretice și practice a tovarășului Nicolae Ceaușescu

În șirul amplelor manifestări prin care întregul popor cinstește cu aleasă stimă și adincă dragoste pe cel mai iubit fiu al său la împlinirea a 60 de ani și a 45 de ani de luptă revoluționară, marți dimineața a avut loc solemnitatea conferirii tovarășului Nicolae Ceaușescu a titlurilor de „Doctor în științe politice” și de „Doctor în economie”, acordate de Academia „Ștefan Gheorghiu” și Academia de studii economice. Expresie a înaltei prețurii pe care oamenii de știință, alături de întregul nostru popor, o dau activității neobosite a secretarului general al partidului, președintelui țării, titlurile conferite de cele două foruri științifice și de învățământ evidențiază printr-o prestigioasă recunoaștere contribuția sa de excepțională însemnată la îmbogățirea tezaurului gândirii și acțiunii revoluționare, la progresul neîntrerupt al științei românești contemporane, la așezarea pe baze științifice a însăși operei de construcție socialistă și de conducere democratică a societății.

Sosirea tovarășului Nicolae Ceaușescu, împreună cu tovarăsa Elena Ceaușescu, la sediul Academiei „Ștefan Gheorghiu” — unde s-a desfășurat festivitatea — a fost salutăată cu vii și puternice aplauze de studenții și cadrele didactice, de toți cei prezenți care au ținut să exprime sentimentele de profund atașament și caldă prețuire pe care întreaga noastră națiune le nutrește față de primul bărbat al țării, sub conducerea căruia România a străbătut cea mai fertilă perioadă din istoria sa. La manifestare au participat tovarășii din conducerea de partid și de stat, membri ai C.C. al P.C.R., Consiliului de Stat și ai guvernului, reprezentanți ai conducerii institutelor de învățământ superior și institutelor de cercetare.

Deschizând festivitatea, ministrul educației și învățământului, Suzana Gădea, a arătat că decernarea titlurilor de „Doctor în științe politice” și de „Doctor în economie” tovarășului Nicolae Ceaușescu este un eveniment cu un profund ecou și semnificații în viața științifică a țării și el exprimă gândurile și sentimentele tuturor celor ce lucrează în domeniul științelor sociale, ale întregului corp profesoral și științific din țara noastră față de opera teoretică monumentală și personalitatea multilaterală a tovarășului Nicolae Ceaușescu, marele fiu al națiunii noastre socialiste, personalitate eminentă a mișcării comuniste și muncitorești, a vieții politice și științifice internaționale.

Au luat în continuare cuvântul tovarășii Leonte Răutu, președintele consiliului de conducere și rector al Academiei „Ștefan Gheorghiu”, Mihnea Gheorghiu, președintele Academiei de științe sociale și politice, Gheorghe Dolgu, rectorul Academiei de studii economice, Ioan Țotu, directorul general al Institutului central de cercetări

economice. Abordând diferite aspecte ale operei tovarășului Nicolae Ceaușescu — operă de o impresionantă bogăție și multilateralitate — vorbitorii au evidențiat contribuția de excepțională valoare a creației teoretice și practice a secretarului general al partidului nostru la dezvoltarea științelor social-politice și economice, la îmbogățirea creatoare a gândirii marxiste revoluționare. Vorbitorii au relevat, cu puterea de convingere a unora din cele mai grăitoare exemple, spiritul inovator, cetezanța revoluționară, clarviziunea și realismul, promovarea neabătută a legăturii dintre teoria și practica revoluționară, trăsăturile definitorii pentru activitatea conducătorului partidului și statului nostru ca om de știință de scilpitoare originalitate, dotat cu o rară putere de analiză și generalizare, cu înaltă eficiență socială.

S-a subliniat totodată că acordarea celor două titluri ca semn de cald și respectuos omagiu adus prodigioasei activități teoretice și practice a tovarășului Nicolae Ceaușescu constituie o mare cinste pentru cele două academii, pentru oamenii de știință, pentru toți cei ce acționează în domeniul învățământului muncii ideologice, al științelor social-politice și economice și care află în exemplul admirabil al activității revoluționare științifice, politice a secretarului general al partidului un generos și permanent îndemn la perfecționare, la realizarea la un nivel tot mai înalt a sarcinilor ce le revin.

Dând expresie sentimentelor de nețărmurită dragoste, de profund respect și imensă admirație pe care le nutresc cadrele didactice și studenții, toate cadrele care lucrează în domeniile științelor social-politice și economice, în învățământ, cercetare și producție, vorbitorii au adresat tovarășului Nicolae Ceaușescu din adâncul inimilor, cu prilejul aniversării a 60 de ani de viață și 45 de ani de activitate revoluționară, urarea de ani mulți și fericți în fruntea partidului și statului nostru, noi mari realizări în prodigioasă muncă pe care o desfășoară cel mai iubit fiu al țării pentru propășirea patriei socialiste și fericirea poporului român, pentru făurirea unei lumi mai drepte și mai bune.

Într-o atmosferă de puternică însuflețire, în aplauzele entuziaste ale participanților la festivitate, rectorii celor două academii înmânează tovarășului Nicolae Ceaușescu diploma de „Doctor în științe politice” și diploma de „Doctor în economie”, titluri științifice ce se adaugă la numeroase altele conferite conducătorului partidului și statului nostru de prestigioase instituții de învățământ și științifice din țară și de peste hotare.

În cadrul festivității, a luat apoi cuvântul tovarășul Nicolae Ceaușescu. Urmărită cu vie emoție, cu interes deosebit și subliniată în repetate rânduri

cu aplauze îndelungate, ampla cuvîntare rostită de secretarul general al partidului, președintele țării, constituie un nou document de impresionantă ținută teoretică și vibrație patriotică, un adevărat eveniment memorabil nu numai pentru știința și școala românească, ci și pentru întreaga noastră națiune. Realizînd o strălucită sinteză a experienței partidului nostru comunist în orientarea și conducerea amplei activități de edificare a noii societăți, cuvîntarea evidențiază — cu pregnanța unui adevărat tratat de filosofie a științei — forța transformatoare de nebiruit a spiritului inovator, revoluționar, a gândirii marxiste creatoare, întemeiată pe refuzul tiparelor imuabile și pe studierea profundă a condițiilor concrete și specifice, permanent deschisă la realitățile și cerințele vieții, în activitatea social-politică, economică, în toate domeniile de activitate.

După abordarea unor importante probleme ale construcției socialiste ca și ale vieții internaționale în care s-a ilustrat și se ilustrează meritul deosebit al partidului nostru de a stabili, pe baza concepției sale revoluționare aplicată inovator la condițiile concrete ale țării, orientările generale strategice ca și căile practice de împlinire a acestora, tovarășul Nicolae Ceaușescu a insistat asupra necesității de a se impulsiona în continuare spiritul revoluționar al gândirii și acțiunii în toate

domeniile. „Cei care se ocupă cu activitatea de cercetare — a subliniat secretarul general al partidului — cei din învățământ trebuie să acționeze în spirit revoluționar dacă vor să fie oameni de știință, dacă vor să contribuie la progresul general al țării noastre. Repet, în aceeași măsură este valabilă aceasta și pentru științele tehnice, pentru toate domeniile de activitate. Numai o astfel de abordare a problemelor științei, numai concentrarea pe această bază a forțelor uriașe de care dispunem vor asigura progresul rapid și sporirea contribuției științei noastre la dezvoltarea generală a României pe calea societății comuniste”.

Prin amplele ei semnificații, prin generoasele orientări și îndemnuri date și cu acest prilej, solemnitatea conferirii titlurilor de „Doctor în științe politice” și de „Doctor în economie”, desfășurată în preajma dublei aniversări a secretarului general al P.C.R., președintelui României — 60 de ani de viață și 45 de ani de activitate revoluționară — s-a inseris și va rămîne drept o strălucită pagină în istoria învățământului superior și a științei românești, drept un semn de înaltă prețuire și considerație dată politicii marxist-leniniste, profund creatoare a partidului nostru, în elaborarea și împlinirea căreia rolul hotărîtor revine tovarășului Nicolae Ceaușescu.

ȘEDIINȚA CONSILIULUI DE MINIȘTRI

Luni, 23 ianuarie, a avut loc ședința Consiliului de Miniștri consacrată sărbătoririi a 60 de ani de viață și a 45 de ani de luptă revoluționară a tovarășului Nicolae Ceaușescu.

Omagînd personalitatea tovarășului Nicolae Ceaușescu, secretarul general al partidului și președintele republicii, tovarășul Manea Mănescu, primul ministru al guvernului, a evocat prodigioasa activitate revoluționară desfășurată de marele fiu al poporului român, dedicată împlinirii idealurilor de dreptate, libertate, progres și civilizație ale națiunii române.

În cadrul ședinței Consiliului de Miniștri a fost elogiată contribuția hotărîtoare adusă de tovarășul Nicolae Ceaușescu, eminentul nostru conducător de partid și de stat, la remarcabilele succese obținute de patria noastră în dezvoltarea economică și socială, în ridicarea bunăstării materiale și spirituale a poporului român, în creșterea prestigiului și stimei de care se bucură România în lume, aportul său la promovarea noilor relații democratice pe plan internațional, la cauza generală a progresului și păcii pe planeta noastră.

Consiliul de Miniștri a adoptat, într-o atmosferă de entuziasm, o telegramă adresată tovarășului Nicolae Ceaușescu, secretar general al partidului, președinte-

le Republicii Socialiste România, în care se spune:

Guvernul Republicii Socialiste România omagiază astăzi, împreună cu întreaga țară, împlinirea a 60 de ani de viață și a 45 de ani de luptă revoluționară desfășurată în rîndurile gloriosului partid al comunistilor de către dumneavoastră, tovarășe Nicolae Ceaușescu, cel mai bun și strălucit fiu al clasei muncitoare, al întregului popor român.

În acest moment solemn, guvernul vă adresează cele mai calde felicitări și alege urări de sănătate, fericire, viață lungă, de noi succese în titanica dumneavoastră activitate, consacrată făuririi socialismului și comunismului pe pămîntul României, cauzei progresului general, a colaborării și păcii în lume.

Partidul, eroica clasă muncitoare, întregul popor vă sărbătorește cu nemărginită bucurie, văzînd în dumneavoastră figura luminoasă a ilustrului luptător comunist, a patriotului înflăcărat, înțelept conducător de partid și de stat, ctitor de țară nouă, liberă și independentă.

Din cea mai fragedă tinerețe, dumneavoastră v-ați dăruit cu pasiune și entuziasm, cu întreaga ființă, luptei mărețe a partidului, a clasei muncitoare, a poporului, înfruntînd cu eroism reprimarea și prigoana burghezo-moșierească, parti-

cipînd cu neîmfricare la lupta antifascistă, pentru eliberarea socială și națională, la organizarea și mobilizarea maselor populare în istoricele bătălii de clasă ale revoluției, în opera de edificare a României socialiste.

De numele dumneavoastră — eminent om politic și de stat — de contribuția originală pe care o aduceți în aplicarea și dezvoltarea creatoare a socialismului științific la condițiile României se leagă noul și luminosul capitol deschis în istoria patriei de Congresul al IX-lea, de hotărîrile Congreselor al X-lea și al XI-lea, care au determinat afirmarea tot mai puternică a rolului conducător al partidului, întărirea alianței muncitorești-tărănești, perfecționarea organizării și conducerii vieții sociale, propulsarea țării noastre spre cea mai înfloritoare etapă — etapa construirii socialismului multilateral dezvoltat pe pămîntul scumpei noastre patrii.

În elaborarea și împlinirea politicii noastre externe — relevîndu-se rolul primordial al tovarășului Nicolae Ceaușescu în definirea dialogului României socialiste cu lumea, se subliniază — politică realistă, care a creat un mare prestigiu României socialiste, rolul hotărîtor vă revine dumneavoastră, personalitate proeminentă a vieții internaționale, care vă bucurați de înaltă apreciere, respect și stimă în întreaga lume. Activitatea dinamică pe care o desfășurați cu atîta clarviziune și fermitate reprezintă o contribuție inestimabilă la promovarea principiilor noi, democratice în viața internațională, la

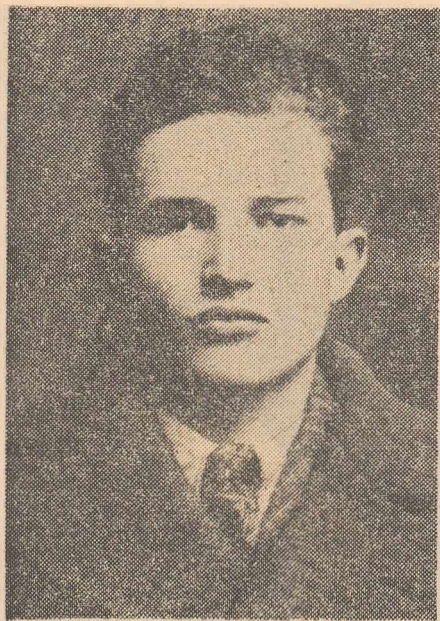
rezolvarea pe cale politică a problemelor ce confruntă omenirea, la instaurarea unei noi ordini economice și politice, pentru împlinirea năzuinței popoarelor spre o lume mai bună și mai dreaptă.

La această aniversare jubiliară — se spune în încheierea telegramii adresate de guvern marelui sărbătorit — noi, membrii guvernului, vă exprimăm deplina grațitudine pentru prețioasele orientări și îndrumări ale activității noastre și ne angajăm să depunem întreaga capacitate și putere de muncă pentru ca, sub înțeleapta dumneavoastră conducere, să asigurăm realizarea sarcinilor ce ne revin din istoricele hotărîri ale Congresului al XI-lea și ale Conferinței Naționale a partidului, îndeplinirea exemplară a planului de dezvoltare economică și socială a țării, a sarcinilor trasate de conducerea superioară de partid și de stat, de dumneavoastră personal, tovarășe președinte al Republicii Socialiste România.

Cu aceste gânduri și sentimente de aleasă prețuire, într-un glas cu întregul popor, vă urăm, mult iubite tovarășe Nicolae Ceaușescu, multă sănătate, putere de muncă și fericire.

Adresăm cu deosebit respect aceleași calde urări de sănătate și fericire mult stimatei tovarășe Elena Ceaușescu, întregii dumneavoastră familii.

Strîns uniți în jurul partidului, al dumneavoastră, tovarășe Nicolae Ceaușescu, vă urăm să trăiți mulți ani, spre a conduce partidul și țara la noi și strălucite izbînzii, pentru înflorirea patriei și bunăstarea poporului român, pentru cauza socialismului și păcii în lume.

Tovarășul Nicolae Ceaușescu în anul 1936.

Întruchiparea tinereții revoluționare

L-am cunoscut pe tovarășul Nicolae Ceaușescu în perioada luptei antifasciste întâia oară la o plenară a Comitetului național antifascist, plenară care a avut loc la locuința tovarășului Scarlat Callimachi. La această plenară tovarășul Nicolae Ceaușescu a participat ca reprezentant al tineretului muncitor din Capitală.

L-am mai întâlnit după aceea de nenumărate ori în mijlocul muncitorilor greviști, în adunările antifasciste, la porțile uzinelor și întreprinderilor, unde, înfruntând teroarea organelor represive ale guvernului burghez-reacționar și fascizante, insufla cu convingere și curaj cuvântul de organizare al P.C.R., al U.T.C. și al celorlalte organizații muncitorești revoluționare.

La procesul ceferiștilor de la Craiova, unde am făcut parte din colectivul de conducere al procesului, tovarășul Nicolae Ceaușescu s-a transformat din martor al apărării în acuzator neînfricat al regimului burghez, demascând fără șovăire caracterul represiv și de clasă al acestui proces.

Toată această activitate a tovarășului Nicolae Ceaușescu îmi aduce aminte de cuvintele rostite în acea vreme de marele scriitor comunist francez Henri Barbusse: „Comunismul este tinerețea lumii”.

Tovarășul Nicolae Ceaușescu întruchipa ca nimeni altul tinerețea revoluționară a mișcării muncitorești din România.

Pentru tovarășul Nicolae Ceaușescu, atunci, ca și astăzi — de-a lungul întregii sale activități — tradiția revoluționară a reprezentat luptă revoluționară, educație revoluționară, cultură revoluționară, transformare și construcție revoluționară.

Tovarășul Nicolae Ceaușescu a dovedit totdeauna că istoria se confundă cu viața și viața cu istoria, iar istoria și viața sint masele, poporul, transformările și construcțiile innoitoare.

De aceea tovarășul Nicolae Ceaușescu este prețuit și iubit de muncitori, de întregul nostru popor, pentru modestia și dirzenia revoluționară, pentru omnia sa caldă și sinceră, pentru etica personală, pentru firele puternice care-l leagă de popor, partid și marxism-leninism.

El a dovedit clipă de clipă că marxism-leninismul a rămas adevărata știință a vieții și fericirii poporului nostru și a tuturor popoarelor lumii, doctrină pe care a aplicat-o cu o înaltă clarviziune și măiestrie situației din România.

Ca vechi publicist și militant comunist, convins că împărtășesc gândul sincer al tuturor vechilor luptători revoluționari, urez tovarășului Nicolae Ceaușescu sănătate desăvârșită, îmbogățită cu muncă veșnic creatoare, în drumul spre comunismul înfloritor, în fruntea Partidului Comunist Român, chează fericirii poporului și patriei noastre — România socialistă.

ALEXANDRU MIHĂILEANU

Un permanent exemplu de înțelepciune, dragoste de țară, eroism și tenacitate

De tovarășul Nicolae Ceaușescu mă leagă cele mai dragi, mai puternice și mai tulburătoare amintiri ale vieții mele.

Aniversarea celor 60 de ani de viață ai tovarășului Nicolae Ceaușescu, din care 45 au fost dăruți în întregime activității revoluționare, se impune inimii și cugetului nostru nu numai prin solemnitatea momentului, ci, deopotrivă, prin ampla și vibranta retrospectivă istorică. Viața și lupta comunistului Nicolae Ceaușescu sint indisolubil legate de întreaga activitate desfășurată în ultimii 45 de ani de partidul comunistilor și înscriu totodată în vîrsta milenară a patriei cel mai emoționant și pilduitor exemplu pe care l-a dat vreodată un om al acestor pămînturi prin dragostea de țară, spiritul de jertfă și încrederea în forța justițiară a luptei revoluționare.

Luptînd pentru adevăr, progres și dreptate socială, la o vîrstă cînd alții mai stăruie încă în visurile, jocurile și naivitățile copilăriei — tînarul Nicolae Ceaușescu, înzestrat cu o neobișnuită forță de comprehensiune, de înțelegere analitică și vizionară a societății, s-a alăturat încă din anii fragezi ai adolescenței ideilor revoluționare ale epocii și marilor comandamente ale istoriei. El a înțeles de foarte timpuriu rolul istoric ce revenea Partidului Comunist Român ca forță politică națională, singurul capabil de a conduce bătăliile de clasă ale proletariatului, de a apăra drepturile și libertățile democratice, de a garanta suveranitatea și independența națională a României.

Pe vremea aceea, e adevărat, întîlnirile mele cu tovarășul Nicolae Ceaușescu au fost rare și de scurtă durată. În condițiile deosebit de grele ale ilegalității, ale unei crîncene prigoane, întrunirile comunistilor durau puțin, discutăm unii cu alții pe scurt. Auzeam mereu de acest foarte tînar militant comunist, investit cu o deosebită cutezanță, integritate morală și cu o excepțională forță de organizare și mobilizare a maselor.

Încă de pe atunci, din anii celui de al 4-lea deceniu al veacului nostru, tovarășul Nicolae Ceaușescu a reprezentat pentru foarte mulți dintre luptătorii comunisti ai ilegalității un permanent exemplu de eroism, tenacitate și înțelepciune.

Ne-am reîntîlnit în anul 1941, la închisoarea de la Jilava, unde fusesem adus împreună cu un mare grup de comunisti. L-am revăzut, cu alte cuvinte, pe tovarășul Nicolae Ceaușescu în zilele și nopțile teribile ale dictaturii antonesciene, cînd fiecare dintre noi știa că poate sfîrși de la o oră la alta în fața plutonului de execuție sau în camerele de tortură ale Siguranței. Dar chiar și în asemenea împrejurări dramatice, marele bărbat al României a dovedit aceeași tărie de caracter, aceeași capacitate extraordinară de organizare și îmbărbătare a tovarășilor săi.

L-am cunoscut mai îndeaproape pe acest mare fiu al poporului român în anii care au urmat eliberării României de sub jugul fascist, în zilele aspre ale bătăliilor de clasă din perioada revoluției populare și mai cu seamă în răstimpul ultimelor trei decenii, cînd clasa noastră muncitoare, în alianță cu fărînimea, cu intelectualitatea și cu celelalte pătri de oameni ai muncii, a trecut la înlăptuirea obiectivelor revoluției și construcției socialiste.

În 1956 partidul mi-a încredințat funcția de prim-secretar al Comitetului de partid al regiunii Dobrogea, regiune care beneficiase în perioada de început a prefacerilor revoluționare în care era angajat întregul popor de apurtul decisiv, nemijlocit al tovarășului Nicolae Ceaușescu. Am lucrat în această muncă cu o mică întrerupere pînă la sfîrșitul lui 1976, în tot acest răstimp am avut prilejul de a lucra, în mod nemijlocit, cu secretarul general al partidului nostru pentru înflorirea și prosperitatea acestui străvechi țînut românesc. Atît înainte cît și după alegerea tovarășului Nicolae Ceaușescu în înalta funcție de secretar general al partidului și în cea de președinte al României — toate marile obiective ale construcției socialiste din Dobrogea s-au făcut cu directă participare a tovarășului Nicolae Ceaușescu. De numele și contribuția primului bărbat al țării sint legate toate marile con-

strucții industriale din această zonă a țării, precum și cea mai mare parte a edificiilor turistice ale litoralului. De fiecare dată, și în orice împrejurare, tovarășul Nicolae Ceaușescu ne-a demonstrat prin propriul său exemplu că îndatorirea dominantă a oricărui activist de partid este de a cîștiga adevăratele mase de oameni ai muncii, de a conlucra cu aceștia în spirit profund democratic, de a asculta și înțelege propunerile și doleanțele cetățenilor, de a face totul pentru ca activitatea comună să se desfășoare sub semnul adevărului, dreptății și colaborării frățești. Sub directa conducere a secretarului general al partidului a fost extins portul Constanța, s-au construit șantierul navale de la Constanța și Mangalia pentru construcția navelor mari, s-a dezvoltat industria alimentară, construcția de mașini, s-a ridicat Combinatul chimic de la Năvodari, a fost realizată, în cea mai mare măsură, întreaga perlă de stațiuni balneoclimaterice de pe malul Mării Negre. Pentru fiecare obiectiv economic, cultural, turistic sau de altă natură, tovarășul Nicolae Ceaușescu a întreprins nenumărate studii la fața locului, a analizat cu stăruință și competență care îl caracterizează fiecare amănunt, fiecare detaliu și, nu o dată, specialității nu trebuie să recunoască că omisese lucruri de esență sau nu izbutiseră să găsească cele mai judicioase soluții.

Și tot mulțumită ajutorului nemijlocit al tovarășului Nicolae Ceaușescu a fost stabilit și noul traseu al Canalului Dunărea-Marea Neagră, acest viitor drum fără pulbere care, plecînd de lîngă Agigea și trecînd prin Basarabi, Poarta Albă și Medgidia, va ajunge la Cernavodă.

Amintirile care mă leagă de acest

mare și unic bărbat al țării cu prilejul unor discuții personale, în cadrul întîlnirilor pe care tovarășul Nicolae Ceaușescu le-a avut cu activul de partid al județului, cu oamenii muncii sint mult prea numeroase pentru a fi pomenite într-un singur articol. Ca unul care l-am cunoscut, i-am urmat exemplul și i-am purtat o permanentă admirație și prețuire vreme de 45 de ani, pot spune astăzi că atît marele bărbat de stat din zilele prezentului ca și tînarul adolescent din anii '30 au demonstrat clipă de clipă aceleași trăsături de caracter, aceleași virtuți de excepție: o uriașă capacitate de muncă și un profund umanism, atașament fierbinte față de misiunea istorică a partidului nostru, dragoste de oameni și opțiune totală pentru un climat de pace și progres, hărnicie, cutezanță și înalt patriotism, o preocupare constantă pentru democratizarea întregii activități, pentru respectarea cu sfințenie a legalității socialiste și, evident, impresionanta profunzime în luarea tuturor deciziilor.

A rămas vreme de 45 de ani același om cu vorba simplă, neprotocolară, cu proverbiale franchețe, căldură, omenie și modestie în relațiile cu tovarășii de muncă, cu toată lumea. Nu l-am văzut niciodată uitîndu-se grăbit la ceas, dînd semne de enervare, de oboseală, de plictiseală. De fiecare dată, în cadrul ședințelor la care am participat, hotărîrile au fost luate după o atentă chibzuință, după judicioase cercetări, de fiecare dată a cerut cuvîntul și părerea celor prezenți, invitîndu-i să-și exprime răsplat, fără menajamente, opiniile.

Totdeauna, mai presus de toate, pentru marele fiu al națiunii noastre, comunistul de omenie și cîrmaciul destinului național, tovarășul Nicolae Ceaușescu, izvorul nesecat de înțelepciune, energie și tinerețe fără bătrînețe îl reprezentă marea sa dragoste de țară și popor, încrederea în viitorul de aur al României socialiste.

VASILE VILCU

Tovarășul Nicolae Ceaușescu și tovarășa Elena Ceaușescu la o manifestare politică din toamna anului 1944.

În avangarda luptătorilor comunisti

„În armată am fost general, în partid sint soldat!” — iată primele cuvinte rostite în cadrul interviului nostru de generalul-locotenent în rezervă ANDREI ION NEAGU. „Un soldat gata să lupt alături de tovarășul Nicolae Ceaușescu pînă la ultima mea suflare”.

Așa se explică de ce tovarășul Andrei Ion Neagu funcționează și în prezent ca om al muncii, de o promptitudine exemplară în cadrul Ministerului Energiei Electrice, deși a ieșit practic de cîțiva ani la pensie și s-ar fi putut odihni.

„L-am cunoscut pe secretarul general al partidului prin anii 1934—1935 și primele mele amintiri se leagă de participarea viguroasă a tovarășului Ceaușescu la procesul de la Craiova intentat conducătorilor grevelor anului 1933. L-am cunoscut ca un tînar excepțional de înzestrat, cu o voință de neclintit, cu o putere de muncă și de luptă neobișnuită, cu dragoste și atașament profund față de oameni. Era un tînar cu un fizic plăcut, subțire și sprinten, cu privire limpede și de oțel, energic, inteligent, om de nobil caracter, capabil de mare atașament, modest, căruia nu-i plăcea să se bată cu pumnii în piept, să se exclame pe sine, vigilent în luptă și

exigent față de el însuși și față de ceilalți tovarășii de baricadă. Trebuie să știți că tovarășul Nicolae Ceaușescu a apărut în mișcarea muncitorească asemenea unui erou, cu o agerime a minții și cu o putere neobișnuită de pătrundere în esența fenomenelor, cu o clarviziune și cu o capacitate ieșită din comun de a convinge, de a organiza și de a prevedea, care l-au impus de la început ca o personalitate de prim rang în avangarda luptătorilor comunisti, indiferent de vîrsta și de experiența lor de luptă. A fost de la început o revelație.

Am avut ocazia să fiu în cîteva rînduri alături de el în munca și în lupta noastră de comunisti, luptă pîndită de nenumărate primejdii și am avut posibilitatea să mă conving că nobile trăsături de revoluționar îl caracterizează: plin de speranță și de încredere în triumful ideilor noastre, lucid și romantic în același timp, cu o sete extraordinară de cunoaștere, instruindu-se permanent, hrînindu-se cu un mare respect și cu o mare concentrare interioară din tezaurul filosofiei și practicii revoluționare, participînd la viața muncitorilor, organizîndu-le activitatea politică, îmbărbătîndu-i în luptă, insuflîndu-le

Chip luminos în care cu toți ne recunoaștem

Bărbat curajos din vița marilor înaintași

Întotdeauna în epocile sale cruciale, decisive, țara noastră a avut la cîrmă bărbați dreți și curajoși, mă refer la aceia care au rămas în istorie. Întotdeauna în momentele sale grele, de cumpănă a existat cîte un bărbat care a știut să îndrume poporul, să-l ridice la luptă, să-l conducă la unire și independență; există asăzi un om care ne conduce pe drumul unei societăți cum nu s-a mai văzut. Iubitul nostru tovarăș Nicolae Ceaușescu este un om drept, înțelept și totodată curajos. Ce ar fi înțelepciunea fără curaj? Au fost momente chiar în anii aceștia cînd fermitatea și curajul politic al conducătorului nostru au adus mari cuceriri poporului român.

Și nu numai în momentele neobișnuite, ci mereu, în tot ceea ce face, în toate deciziile și hotărârile pe care le ia sau le inspiră, sfătindu-se cu oamenii, cu poporul, tovarășul Ceaușescu dovedește, alături de numeroase alte calități, curajul marilor bărbați ai acestui neam. Și să mă refer la ceea ce văd eu zilnic. Lucrez aici la uzină încă de atunci cînd s-au fabricat primele tractoare românești. Erau greoaie, nu se comparau cu cele străine, dar

erau ale noastre. Cu timpul le-am îmbunătățit, le-am făcut competitive, am ieșit cu ele și pe piața externă, devenind cunoscuți și apreciați. Ce altceva decît o viziune economică îndrăzneală poate fi aceea de a conduce de la un nivel mediu și fără tradiție spre saltul cuceririi tehnicilor de vîrf?!

Acum tovarășul Nicolae Ceaușescu ne cere să transformăm cantitatea într-o nouă calitate. Înțelegem ce ne cere, nu este ceva prea ușor, omeneste vorbind vom avea de înfruntat greutăți. Totul va cere însă curaj. Curajul de a renunța la căile bătătorite, de a ne ridica continuu calificarea chiar și atunci cînd ai spus că ai învățat destul, de a traduce în fapt idei novatoare în tehnică. În fond chiar curajul de a urma un conducător vizionar și îndrăzneț.

Să dorim cu toții îndrăznețului bărbat de stat, tovarășului Ceaușescu, sănătate și fericire, să fie cît mai mulți ani la cîrma acestei țări.

ION BOTEA ■
forjor - Întreprinderea de tractoare Brașov

Oamenii sînt totdeauna bucuroși la întîlnirile cu tovarășul Nicolae Ceaușescu să-l poată citi pe față dragostea pe care le-o poartă și strădaniile pe care le închină muncii și fericirii lor.

Munca însăși personificată

Am primit chiar din mîna tovarășului Nicolae Ceaușescu titlul de Erou al Muncii Socialiste. Asta s-a întîmplat în 16 februarie 1973 cînd cutremurați de durere ne-am adus aminte cu toții de frații noștri uciși în urmă cu 40 de ani pentru că au dorit ceea ce avem noi: dreptate socială, independență, demnitate. Toate aceste lucruri se leagă de numele secretarului general al partidului — tovarășul Nicolae Ceaușescu. Lucrul care mă impresionează cu deosebire în personalitatea celui mai strălucit fiu al țării este neistovita sa putere de muncă, faptul că dînsul vorbește despre muncă în cunoștință de cauză. Adică, muncind. Lucrez aici, ca strungar, din anul 1946. Sînt nespus de fericit că această țară este condusă de un om care s-a ridicat prin muncă tenace, căruia i se luminează la masa de lucru sau pe șantier, pentru ca nu o dată miezul nopții să-l găsească tot lucrînd. Toți muncitorii, sînt convinși, știu că temelul muncii lor aspre pentru propășirea susți-

nută a României se află în grija, căldura și competența tovarășului Nicolae Ceaușescu. Cu alte cuvinte, munca însăși personificată de președintele țării. Exemplul tovarășului Ceaușescu, acela de a munci în permanență, are o teribilă încărcătură morală. Tocmai de aceea ca oameni ai producției, omagiul nostru cel mai fierbinte înseamnă acela de a munci în continuare foarte bine și foarte mult, cum ne îndeamnă zi de zi marele nostru conducător. Aniversarea a 60 de ani de viață și a 45 de ani de activitate revoluționară înseamnă de fapt un mod românesc de a sărbători munca și pe primul ei muncitor, aici în România: **NICOLAE CEAUȘESCU**. La mulți ani, multă sănătate și fericire, tovarășe Ceaușescu! Vă urez de fapt ceea ce ne urați dumneavoastră de fiecare dată cînd sinteți în mijlocul nostru.

MARIN BĂNILĂ ■
strungar la Întreprinderea mecanică de material rulant Grița Roșie, Erou al Muncii Socialiste

Cimentul frăției și unității noastre

Cînd în 1968 conducătorul nostru, tovarășul Nicolae Ceaușescu, a pus aici bazele dezvoltării economico-sociale a orașului, am avut cînsă să fiu în apropiere, să-i aud toate acele calde și vibrante cuvinte cu care ne-a înfățișat drumul pe care trebuie să mergem. Eram atunci proaspăt absolvent de liceu și tocmai mă gîndeam ce am de făcut. Vreau să spun că avusesem unele ezitări. Unii dintre noi, prin forța împrejurărilor, pleaseră de acasă să muncească prin alte locuri — zona noastră era încă insuficient dezvoltată. Dacă trăiți împreună, români, maghiari și sași, muncii împreună și totul va înflori, ne-a spus atunci tovarășul Ceaușescu. Țelul acesta mi-a rămas în inimă. Truda cot la cot este cimentul cel mai trainic al unității noastre morale, garanția unei vieți cît mai bune.

Au trecut anii, l-am mai auzit, l-am mai văzut pe tovarășul Ceaușescu din cînd în cînd, dar permanent i-am simțit acel îndemn, ca toți tovarășii mei,

materializîndu-se cu fiecare nouă zi. Orașul arată nou, modern, nu mai este un tîrgușor prăfuit. Vorbim astăzi de platforma noastră industrială, eu însumi lucrez la o întreprindere nouă, pe plan personal pot să vorbesc despre întemeierea unei familii, avem apartamentul nostru, ne-am cumpărat mașină. Poate că sună a laudă, dar nu e, toată devenirea noastră, a tuturor, ne aparține, unitatea noastră stă într-adevăr în muncă, în succesele ei. Iubim un asemenea conducător care a știut și știe să ne ofere demnitate și să întărească frăția de secole a oamenilor născuți pe aceste locuri, într-o țară care se numește România și ne este patrie.

Îngăduiți-mi să urez din toată inima marelui nostru conducător, tovarășului Ceaușescu, la mulți ani!

PAL GOTHAR ■
lăcătuș - Întreprinderea de aparatură electrică auto și motoare electrice, orașul Sf. Gheorghe

curajul său uimitor, bucurîndu-se împreună cu ei de viață, respectîndu-le opiniile, învățîndu-i cum să-și afirme voința și puterea, dîndu-le conștiința valorii lor și conștiința istoriei. Am participat împreună la ședințe de partid și de U.T.C. ținute în cea mai adîncă ilegalitate, am împraștiat noaptea împreună manifeste, am descins împreună în mari întreprinderi și în mici întreprinderi în condiții de conspirativitate creînd pretutindeni celule de partid și de U.T.C., am scris lozinci, am redactat articole, am participat la manifestații și festivități legale și ilegale, de fiecare dată am fost profund impresionat de forța personalității sale. L-am văzut vorbind sau l-am văzut mobilizînd oamenii în plină manifestație, organizîndu-i pentru a pregăti acțiuni de protest antifasciste, printre care și uriașa demonstrație de 1 Mai 1939. L-am văzut în mijlocul oamenilor, ascultînd părerile tuturor, găsind soluții pentru situații aproape fără ieșire, surizînd și strîngînd mîna tovarășilor de luptă, recitînd avîntat din George Coșbuc, glumind și rîzînd în hohote, dansînd cu aceea care avea să-i fie sublimă tovarășă de viață și de luptă, tovarășa Elena Petrescu.

Am avut fericita ocazie să fiu trimis împreună cu tovarășul Nicolae Ceaușescu la Școala superioară de cadre a Comitetului Central și am dispărut practic timp de cîteva

săptămîni din anul 1939 în două case conspirative din orașul Ploiești unde, în condiții de profundă clandestinitate, am urmat cursuri de tactică și strategie revoluționară, de filosofie marxist-leninistă. În aceste condiții speciale, cînd n-am părăsit sălile noastre de clasă, de seminarii și de dormit, și cînd nu am putut ieși în aer liber decît uneori, noaptea, l-am cunoscut mai bine și l-am simțit alături ca un mare prieten, ca o minte strălucită, ca o voință de neînfrînt, ca un om destinat să conducă și să-și asume răspunderi pe care alți oameni nu și le pot asuma. El s-a impus prin cunoștințele asimilate în „academia” Dofanei, unde a fost închinat la vîrsta de 15 ani, prin capacitatea sa neobișnuită de asimilare, prin regimul său de studiu riguros și organizat, început de la primele ore ale dimineții pînă noaptea tîrziu. Era încă de pe atunci neobosit dar perfect sănătos. Știa să asculte toate părerile, comenta cu mare putere de discernămint problemele puse în discuție, știa să-și susțină cu o logică fără cusur opiniile și nu ceda niciodată cînd știa că are dreptate.

Mai tîrziu, internați în lagărul de la Tîrgu Jiu, am avut din nou ocazia să colaborăm în activitatea de partid și să mă conving încă o dată de marile sale calități de revoluționar și de om. Pentru că atunci cînd vorbim de tovarășul

Nicolae Ceaușescu nu trebuie să separăm cele două moduri de a se manifesta în viață: ca revoluționar de profesie și ca om de omenie. În lagăr era deja un luptător matur, cu tact, cu înțelepciune bazată pe experiența unei lupte de fiecare clipă, pe experiența închisorilor și detențiilor, pe experiența unei profunde cunoașteri a raportului de forțe de pe plan mondial și de pe plan intern, era deja un luptător încercat, neobosit și clarvăzător. Dealtfel, previziunile sale privind evoluția evenimentelor și soluțiile sale privind planurile de acțiune în ilegalitate pentru apropierea zilei victoriei s-au adevărit și s-au materializat. El mi-a fost legătura politică din partea conducerii de partid a lagărului și ori de cîte ori am lucrat direct cu dînsul am avut mai multă încredere în forțele mele și am acționat cu toții fără cusur. Prin felul în care a condus legăturile noastre cu exteriorul, prin politica de ieșire din izolarea impusă de condițiile lagărului, noi am dejuat practic planurile de exterminare pe care le preconiza hitlerismul. Tovarășul Nicolae Ceaușescu ne îmbărbăta și ne insufla dorința de a învinge în pofida condițiilor umilitoare și inumane în care ne desfășuram munca. Trebuie să ieșim de aici sănătoși, ne spunea, trebuie să ne îngrijim în așa fel încît să nu rămînem în mo-

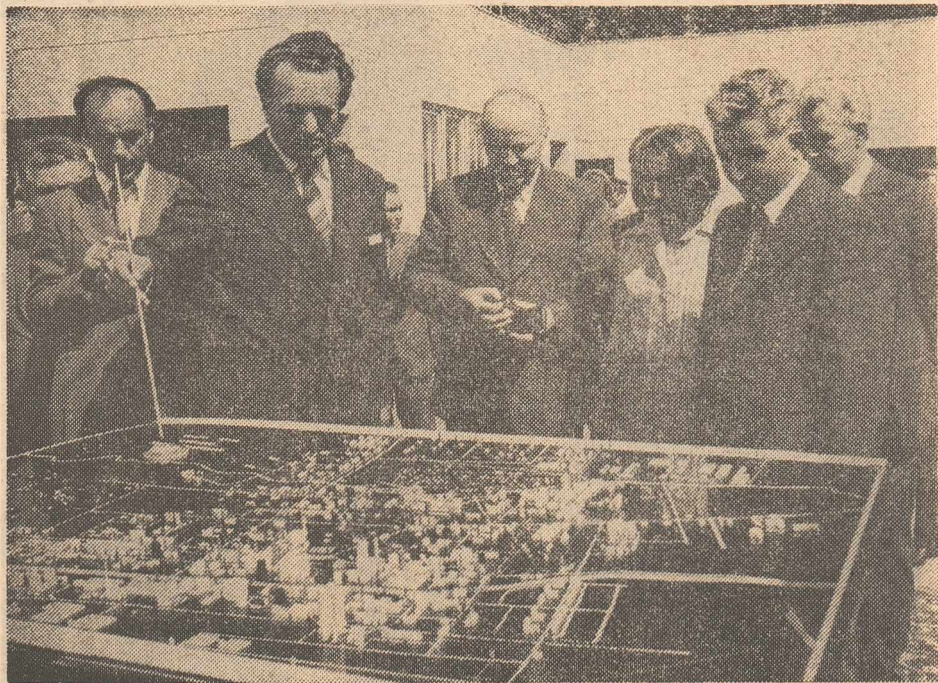
mentele decisive ale viitorului epuizați sau infirmi.

A fost de la începuturi un om apropiat și prietenos, un om totdeauna solidar cu tovarășii de luptă, deși schingiuit și încarcerat în condiții groaznice la Brașov, la Dofana, la Jilava sau Caransebeș. Iar afară, în condițiile luptei de zi cu zi, n-a întîrziat niciodată la întîlnirile conspirative și a știut să găsească întotdeauna soluții eficiente pentru a scăpa de urmăritori, nu numai pe sine ci și pe tovarășii de luptă. Pentru că tovarășul Nicolae Ceaușescu a subordonat interesele personale întotdeauna intereselor luptei, cauzei noastre comune, interesului celorlați oameni.

De aceea cred că singurul om în stare să conducă partidul și să conducă poporul astăzi în marea noastră luptă pentru ridicarea României pe cele mai înalte culmi ale progresului și civilizației este tovarășul Nicolae Ceaușescu. Rareori am întîlnit de-a lungul activității mele de luptător comunist un om care să întrunească extraordinarele calități ale acestui om între oameni. Sînt profund emoționat pentru că, știind că tot ce am visat pe atunci, pune acum în aplicare de cînd se află la cîrma țării și partidului cu o forță de nestăvilit, cu o consecvență demnă de marile spirite ale istoriei!

ANDREI ION NEAGU ■

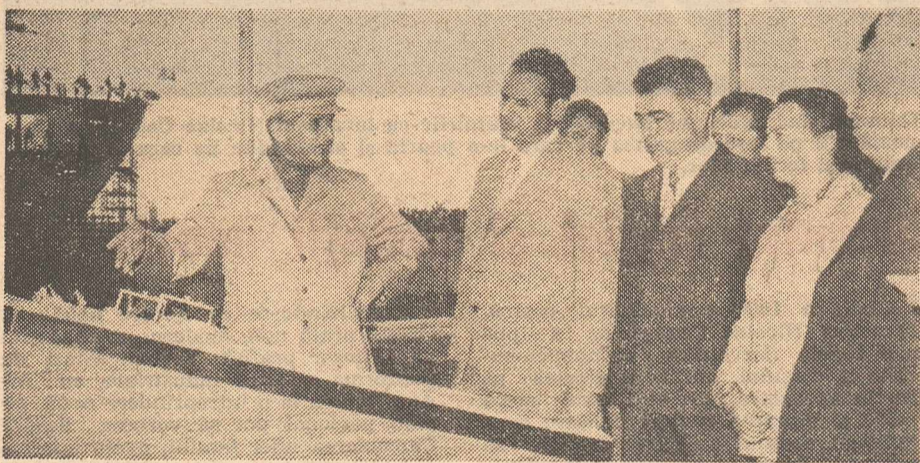
Patria, cabinetul de lucru al președintelui. Primul ei arhitect, primul constructor, primul muncitor

Primul arhitect al patriei, omul care, în fruntea partidului, concepe marele edificiu al României de azi și de mâine, e, în același timp, primul constructor, prezent nemijlocit, cu cuvântul și fapta, pe șantierul — vast cât și țara — în care ideea capătă trup, de la prima bornă, de la piatra de temelie, de la cea dintâi așezare în rost a cărămizilor viitorului, de la prezentul rezolut al lui „a fi”, din care se naște „așa va fi”. (Fotografia de sus și de jos)

Făurarii oțelului — ca toți făurarii de temelii ai României socialiste — îl au permanent alături, conducător, îndrumător, tovarăș, neobosit făurar, asemeni lor, al forței țării, ctitor de vatră și atent veghetor al ei, comandant, strateg și oștean al bătăliilor prin care ne legitimăm ca națiune, legitimând noua noastră istorie, istoria unui popor ce-și edifică, prin înțelepciunea partidului, locul său demn pe harta lumii.

„Așa va arăta viitorul!” De pe balustrada marii construcții, din pridvorul înalt al edificului nostru de azi, din care se deschide, măreață, panorama de aur a viitorului comunist al patriei, secretarul general al partidului trasează limpede, ferm, lucid, ținând în dreapta sa cumpănă nevoile țării cu nevoile afirmării ei, calea, deloc ușoară, dar plină de mari satisfacții, de mari mindrii, a urcușului nostru spre culmile progresului, ale bunăstării.

Cabinetul lui de lucru e patria. E primul ei arhitect, e omul care, în fruntea partidului și a statului, concepe, fundamentează, elucidează — într-o viziune cuprinzătoare, științifică, unitară, rotundă, de ansamblu, asemenea arhitectului care caligrafiază profilul unei construcții în toate articulațiile ei, asemenea strategului care decide o bătălie — etapele dezvoltării, etapele devenirii României și a românilor.

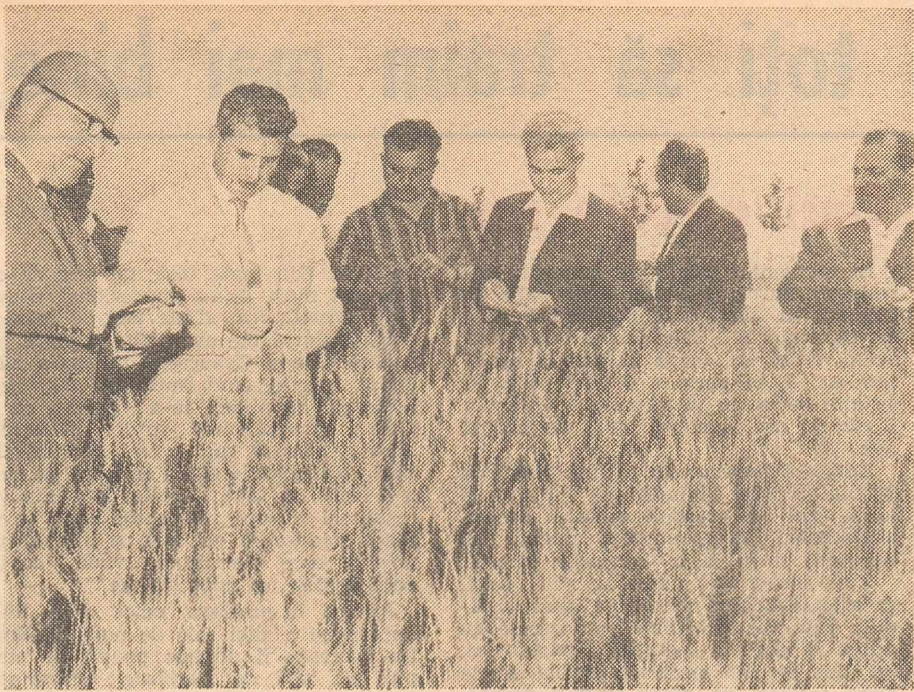
E primul constructor, e omul care, concepând o țară, concepându-i destinul, concepându-i civilizația, lansând ideea care schimbă fața unei țări, cursul unui destin, ritmul unei civilizații, e prezent, în același timp, pe șantierul ideii, veghindu-i înfăptuirea, veghindu-i transcripția în beton și piatră, desăvârșind din mers, corectând efecte, cristalizându-le, obligând cărămida și piatra să se constituie cât mai deplin — conform planurilor partidului — în cadrul arhitectonic al României de azi și de mâine.

E primul muncitor, e omul cel mai neobosit al acestei țări, e omul în care fluxul înalt, lucid, riguros al ideii, al concepției, al creației, și fluxul cald, pasionat, febril, plin de dăruire, al muncii — al muncii de zi cu zi, al muncii de zi și noapte — se întâlnesc, se echilibrează, atingând o echivalență de valoare, de incandescență, de forță. E omul care nu numai concepe, nu numai comandă, dar primul se angajează în luptă, se avintă în luptă, deopotrivă conducător și oștean, deopotrivă arhitect, constructor, muncitor, luptând și trudind pentru înfăptuirea ideii, a țelului, cu acea abnegație, cu acea dirzenie, cu acel sacrificiu de sine, cu acea pasionată răspundere, cu acea neclintire a minții și brațului proprii revoluționarului, proprii comunistului, proprii muncitorului. Oriunde, pe marele șantier care este țara de azi, din care se naște țara de mâine, prezența lui e perpetuă, vie, nemijlocită, ea ne însuflețește pe toți, ea ne este de o stringentă trebuință, ea este un generator de energie națională care s-a ridicat — în toți acești ani — la prestigiul unui simbol. Simbolul comandantului și al oșteanului, simbolul primului arhitect, muncitor și constructor al României de azi și de mâine. Simbolul omului care ridică la strălucire, care ilustrează cu geniu cele mai nobile însușiri ale acestui neam, dragostea fierbinte de țară, legătura ne-strămutată cu țara, uriașa capacitate a sintezelor, forța demiurgică a muncii, dăruirea generoasă, clarviziunea, polivalența. Pe umerii lui — de conducător de partid și de țară, de comandant și oștean, de arhitect și constructor — stă marea povară, stă ma-

rea răspundere a destinului noastre, a devenirii noastre. Ce daltă îi va sculpta? Ce daltă va surprinde încovoierea bărbătească, eroică, efortul de smulgere — vezi **Gigantul** lui Paciu-rea! — cu două mâini, cu hotărârea întregii ființe, a pământului românesc din niște mai vechi inerții, din inerțiile umbrei, ale inapoierei, și de proiectare a lui cu fața spre soare, în universal, în viitor?

El e un neobosit militant — cel mai mare din istoria noastră modernă — pentru o demnă, o mai demnă condiție a acestui pământ. El e un comunist, e comunist de patru decenii și jumătate, și, tot de-atunci, comunismul lui are o patrie, ca toate ideile mari, ce, slujite fervent, au oriunde un trup și o țărână. El e, prin toate acestea, o conștiință a revoluției și o conștiință a acestui pământ, el este revoluționarul neabătut și neșovăielnic, dar revoluționarul care, aplicând creator marxism-leninismul la condițiile specifice ale țării, la trăsăturile specifice ale ființei ei, zidește — ca operă a partidului, înfăptuită de milioane de mâini — o țară care e casa noastră, în care sintem, ne simțim acasă, în care viața noastră se simte bine, în care ființa noastră se simte bine.

El a adus, pentru această zidire a noastră, o bărbătească, o lucidă, o îndrăzneată idee de ritm, de înaintare, racordată direct viitorului, poruncilor lui, exigențelor lui. Ca arhitect și constructor al patriei, el a adus și a impus conștiinței noastre acea mare idee, pătrunsă de înaltă răspundere față de destinele națiunii, față de viitorul României și al românilor, potrivit căreia în construcția unei țări, ca în orice zidire, esențial e urcușul, urcușul neîntrerupt, chiar dacă acesta ne cere eforturi și sacrificii, fiindcă numai astfel — fiindcă numai urcând — ne putem smulge dintr-o blestemată gravitație a întârzierii unor timpuri vitrege, intrând în rindul țărilor dezvoltate, al forțelor mari, al umanității mari. „**În fața unei națiuni** — spune cel dintâi arhitect al țării, strategul marii noastre bătălii pentru construcția societății socialiste multilaterale dezvoltate, pentru construcția comunismului — apar momente unice, hotărâtoare pentru destinul și viitorul său. Astăzi trăim momente de care depinde locul pe care îl va avea România socialistă în marea familie a țărilor socialiste, a tuturor națiunilor lumii”. Cheia de boltă a acestui moment, decisiv pentru construcția viitorului: cota înaltă a acumularilor, a ceea ce investim nu pentru azi, ci pentru mâine. „**Orice reducere a acumularilor, orice slăbire a ritmului de dezvoltare în condițiile ac-**

În vatra solară a piinii — în străvechea, strămilenara vatră a ființei noastre, a dăinuirii noastre — omul care conduce partidul și țara, omul care concepe, creează, diriguiește cea mai înaltă, cea mai complexă operă a civilizației României și a românilor, este preocupat, deopotrivă, de bobul de grâu, de soarta lui, de împlinirea lui în piinea noastră, în viața noastră.

tualei revoluții tehnico-științifice — arată secretarul general al partidului — nu pot decât să condamne nașterea noastră la înapoiere pentru o lungă perioadă de timp, să pună în pericol atât prezentul cât și viitorul poporului". Vibrante, emoționante, responsabile, pline de adevăr cuvinte, drepte cuvinte pe care el, cel dintâi arhitect, constructor și muncitor al țării, omul cel mai neobosit, omul cu mînele veșnic suflete, ni le spune deschis, muncitor-rește, chemîndu-ne să trudim nu numai pentru azi, ci și pentru mîine, nu numai cu gîndul la noi, ci și la copiii noștri. Gravînd aceste cuvinte pe fronțișorul construcției noastre, le gravăm în inimă. Și, cu ele în inimă — cu certitudinea că patria, mereu mai puternică, va fi aptă să răspundă nădejdiilor ce scînteiază pe chipul ei, în acest ceas istoric al devenirii noastre — ne avîntăm și mai sus pe schelele viitorului.

În toți acești ultimi ani, luminați de Congresele al IX-lea, al X-lea și al XI-lea ale partidului, anii de cînd în fruntea partidului și a statului se află tovarășul Nicolae Ceaușescu, s-a construit mai mult ca niciodată în România socialistă, mai mult, poate, ca niciodată în România tuturor timpurilor. Voievozi luminați, un Ștefan, un Brâncoveanu, mari ctitori de neam și țară, ne-au insuflat — sau ne-au descoperit — o vocație a construcției, o capacitate de creație, de operă civilizatoare, materializată în monumente care stîrnesc și azi, peste secole, admirația lumii, dăruindu-ne minunea celei mai glorioase epoci de civilizație a istoriei noastre vechi. După care a urmat, sumbră, o lungă epocă a paraginii, a declinului, în care construcția a stagnat, în care vocația ei, la români, părea pierdută. Această vocație a redescoperit-o — înălțînd-o la o fără de precedent intensitate — anii socialismului. Și, dintre ei, cu deosebire și cu pregnanță anii din urmă, anii Congreselor al IX-lea, al X-lea și al XI-lea ale partidului, acești ani care ne-au mobilizat și fructificat capacitățile integrale, validate de timp, acum renăscute major. Înainte de acești ani, un cincinal însemna 150—200 de noi obiective industriale, răsărite pe harta țării. Însemna mult, însemna enorm în comparație cu trecutul, dar, raportat la un cincinal ca acela pe care-l străbatem (și care înseamnă, printre altele, nu mai puțin de 2700 de importante obiective și capacități de producție, multe din ele mari spectacole de industrie, realizări de vîrf pe plan mondial, și nu mai puțin de un milion de apartamente, pe lîngă numeroase alte construcții social-culturale), însemna doar un modest început. Noua epocă a socialismului, mai scurtă decît epoca lui Ștefan, doar cu ceva mai lungă decît cea a Brâncoveanului, a împins, în anii din urmă, ani al căror focar de

Primul nostru constructor! Așa îl numesc, cu dragoste și cu admirație, așezîndu-l în prețul cel mai înalt al inimii, sutele de mii de constructori, unui din eroii celei mai patetice bătălii pentru transformarea României socialiste într-o vatră puternică, tot mai largă a zidirii, oameni care — ca toți fiii acestui pămînt — simt din plin grija primului muncitor al țării pentru condițiile lor de lucru, de viață, de rodnice împliniri, de răsplată curată și dreaptă a minunatelor lor eforturi. (Fotografia din dreapta).

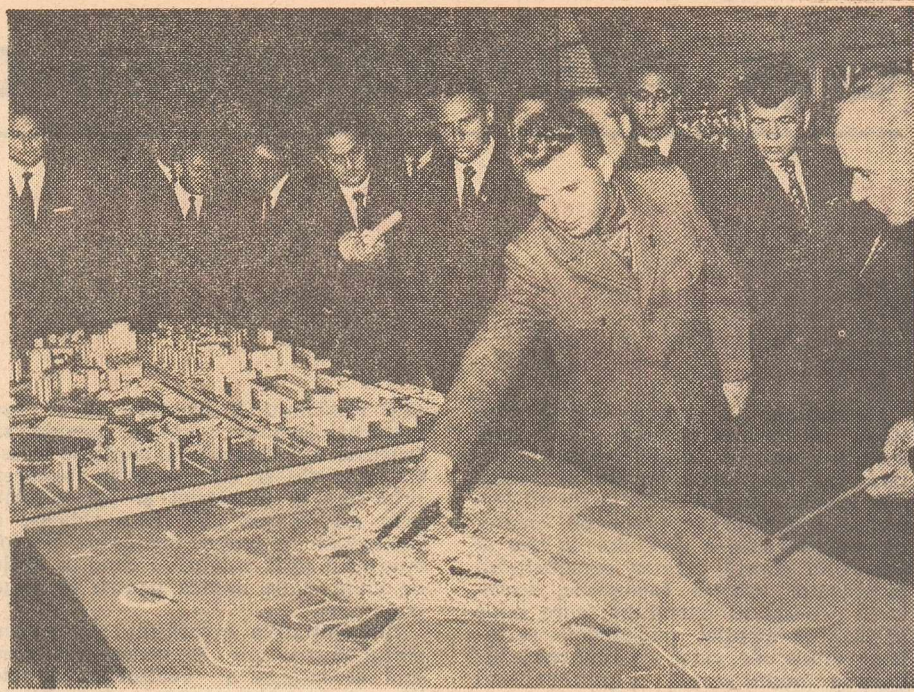
idee și faptă a fost Congresul al XI-lea, construcția românească la apogeu. Lîngă numele marilor ctitori de neam și țară așezăm, de aceea, numele celui care simbolizează această epocă în expresia ei majoră: Nicolae Ceaușescu.

El este marele nostru ctitor, unul din acei ctitori cu care poate începe — a și început, de fapt! — o epocă, o istorie. El îi cuprinde, prin amploarea și prin intensitatea operei sale, pe toți cei care l-au precedat, sau, inversînd oceanul, toți cei care l-au precedat par a-i fi succesori, par că se trag din el. El, mai mult decît alții, nu-și mărginește opera la prezent, el este ctitorul care, renunțînd să flateze prezentul, cîștigînd niște lauri prin investirea în el, luptă neobosit — cu ideea, cu fapta — pentru realizarea unor monumentale proiecte a căror scadență nu e în azi, ci în mîine. Aplauzele, laurii sînt acolo, în mîine, dar, cu acea nobilă modestie proprie comunistului, proprie patriotului, proprie arhitectului, muncitorului și constructorului ce se retrag îndărătul operei, lăsînd opera să vorbească singură, el își despoaie fruntea, el respinge aura meritului, încununînd cu ea fruntea poporului, încununînd cu ea — prin popor — fruntea de aur a viitorului.

El e, prin toate acestea, un mare ctitor, un ctitor nu numai prin act, ci prin structura umană, el umple pînă la desăvîrșire un străvechi ideal popular al ctitorului de neam și țară, al omului preocupat nu de sine, ci de popor, nu de ziua de azi — sau nu numai de ea! — ci de ceea ce lasă în urmă. El pleacă de la planșeta de arhitect, de la ctitorirea măreață și novatoare, acolo unde se pune piatra de temelie, el pune această piatră, el veghează construcția, el muncește neistovit pentru împlinirea ei, el revine, după muncă, la ipostaza ctitorului, a gînditorului, a demiurgului, a celui care, concepînd edificiul noii și marii civilizații a României, își desăvîrșește concepția, învățînd de la viață, de la oameni, de la constructori, luînd de la ei niște însușiri, niște haruri, niște virtuți și aruncîndu-le din nou în balanța construcției, cu o vigoare unică. El, cel ce ne cere să ridicăm efortul, munca noastră, implicit existența, implicit bunăstarea noastră, la o dimensiune calitativă nouă, la trepte noi de perfecționare, este primul — și cel mai neobosit — în a-și perfecționa continuu munca, întru folosul, întru progresul și fericirea acestui neam.

Arhitect, constructor, muncitor — primul în toate, primul între primii — el ne dă, exprimîndu-ne, sentimentul plinar, însuflețitor ca un fluviu de apă vie, că timpul, aici, lîngă Dunăre și Carpați, curge impetuos, curge spre viitor, curge pe albia marii istorii.

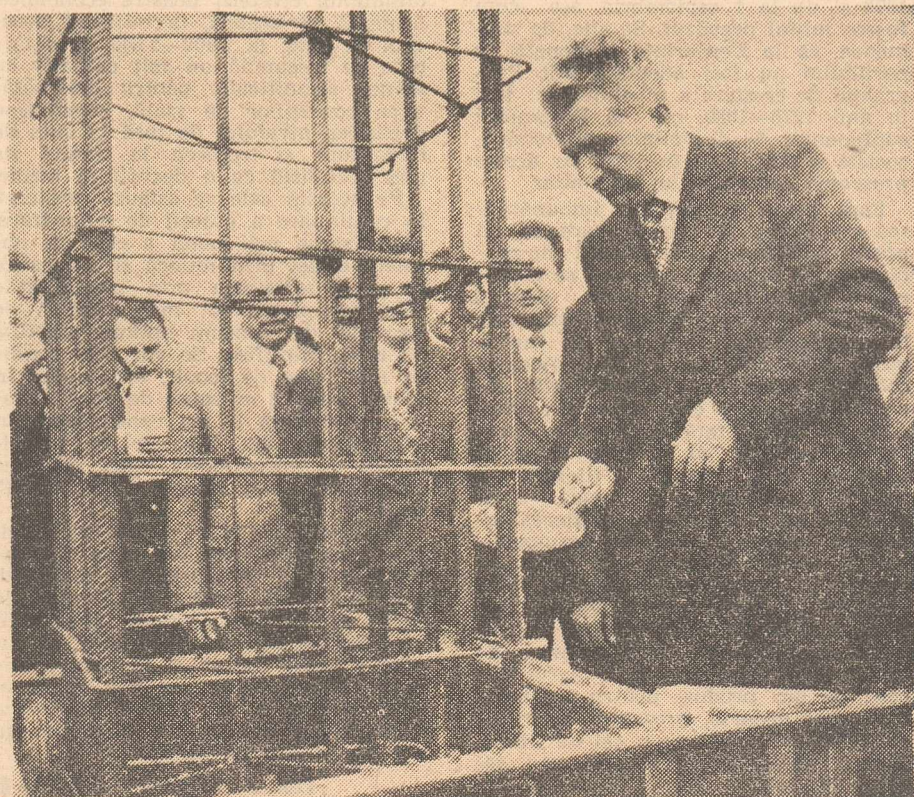
ILIE PURCARU ■

Primul ctitor al României a imprimat, în acești ani, nu numai o nouă idee de ritm, de înaintare, dar și o distribuție armonioasă, pe întreg teritoriul patriei, a forțelor de producție, a dotărilor social-culturale, a tot ceea ce înseamnă, în semnificație românească, muncă și devenire, civilizație și nivel de viață.

Frecventă, în toți acești ani, în paginile ziarelor — frecventă, mai ales, în viața noastră de toate zilele — această imagine, surprinzînd o definitorie ipostază a primului nostru ctitor, a primului nostru constructor, poate fi așezată, ca o emblema, pe toate zările pămîntului românesc, la toate răscrucele țării și ale anilor, semnificînd — cu forța documentului viu, a extrasului viu de viață — însăși nașterea României de mîine.

Grijă statornică pentru ca toți să trăim mai bine,

Un program sistematic, cuprinzător și prioritar pentru creșterea calității vieții

Dezvoltarea economico-socială continuu ascendentă în anii construcției socialiste este indisolubil legată de activitatea creatoare a Partidului Comunist Român. Ritmul susținut de modernizare a forțelor de producție, creșterea neîntreruptă a nivelului de trai al poporului poartă pecetea personalității tovarășului Nicolae Ceaușescu, secretarul general al partidului, care pune în centrul atenției satisfacerea cerințelor vitale ale celor ce muncesc, înflorirea multilaterală a personalității umane.

Nivelul de trai al poporului — într-un sens mai larg însăși calitatea vieții — apare ca o categorie de mare complexitate, datorită atât structurii sale variate, cât și caracterului său extrem de dinamic, mereu reînnoit și dezvoltându-se în forma cea mai densă ansamblu condițiilor materiale, economice, sociale, spirituale de viață. Aventura neîntreruptă al economiei în perioada de construire a noii societăți și în mod deosebit în ultimul deceniu a exercitat o puternică influență dinamizatoare asupra nevoilor sociale, stimulând și încurajând diversificarea cerințelor populației, modificarea tendinței și structurii consumului, a trebuințelor de ordin social-cultural, ocrotirea sănătății, diversificarea cerințelor pentru servicii, ca o trăsătură esențială a societății moderne.

Deși în acest articol ne-am propus să insistăm mai puțin asupra cifrelor și mai mult asupra ideilor și liniilor diriguitoare ale politicii partidului în problemele nivelului de trai, nu putem să nu amintim câteva date elocvente, evidențiate de tovarășul Nicolae Ceaușescu la Conferința Națională a partidului. Realizările din primii doi ani ai cincinalului în curs, resursele obținute prin reducerea costului investițiilor, precum și a cheltuielilor materiale de producție, au permis alocarea sumei de 40 miliarde de lei pentru majorarea suplimentară a retribuției. Tocmai pe această bază s-a adoptat hotărârea sporirii retribuției medii reale cu peste 32 la sută, față de circa 20 la sută cât se prevăzuse la Congresul al XI-lea al partidului. Creșterea retribuției oamenilor muncii are în vedere realizarea în practică a raportului de 1 la 5,5—6 ori între veniturile mici și cele mari, prevăzut în Programul partidului, diferențierea veniturilor în concordanță cu munca depusă, o corespunzătoare materială corespunzătoare și, în același timp, înfăptuirea principiilor eticii și echității socialiste. Programul ridicării nivelului de trai prevede și creșterea pensiilor de asigurări sociale de stat cu 23 la sută, la pensiile mici sporul fiind de 40 la sută.

În acest context larg se înscrie și recenta măsură, luată din inițiativa secretarului general al partidului, de a se reevalua graficul de majorare a retribuției, în așa fel încât etapa I a majorării să fie încheiată la 1 iunie 1978 și nu la 1 septembrie, așa cum fusese inițial prevăzut. Se știe, de asemenea, că la Conferința Națională a partidului au fost adoptate atât Programul de creștere a nivelului de trai în anii 1976—1980, cât și Programul suplimentar de dezvoltare economico-socială a țării până în 1980, iar aceste programe constituie un **tot unitar**.

Fapt demn de reținut, îmbunătățirea condițiilor de viață apare ca un **proces neîntrerupt**, fără opriri sau zguduirii amenințătoare, așa cum se întâmplă în multe țări ale lumii, această continuitate reflectând modul statornic în care partidul se ocupă de multiplele probleme ale omului. Această concepție izvorăște din conținutul societății pe care o construim, din umanismul și grija față de om ale secretarului general al partidului, omul fiind suprema rațiune și filosofie a societății noastre. În viziunea tovarășului Nicolae Ceaușescu, creșterea bunăstării națiunii, cu toate compartimentele sale materiale și spirituale, constituie o **noțiune dinamică**, integrată în însuși modelul dezvoltării: **cît producem, cum producem, cît consumăm, cum folosim timpul nostru de muncă și cît punem de o parte din ceea ce am produs, pentru a armoniza, mai departe, prezentul cu viitorul, consumul de azi cu cel de mâine.** Această filosofie a partidului își găsește împliniri în întreg mersul socie-

tății românești, în primul rând în dezvoltarea economico-socială, menită să fructifice cu chibzuință bogățiile noastre naturale și umane, prin creșterea prioritară a industriei și agriculturii, prin menținerea unei cote ridicate a producției de bunuri materiale pe tot cuprinsul țării, asigurând condiții egale de viață și de muncă pentru întreaga populație.

Din inițiativa tovarășului Ceaușescu statul nostru are în vedere creșterea mai accentuată a **veniturilor directe** ale personalului muncitor, în primul rând pe calea retribuției, dând astfel venita prețuirea muncii, contribuției active nemijlocite a fiecărui cetățean la producția bunurilor materiale și spirituale.

Întreaga noastră dezvoltare este orientată spre împlinirea statornică și într-un curs neîntrerupt a modelului nou de viață, dând naștere la **noi echilibre** în toate zonele și activitățile ce țin de resursele umane. Extinderea considerabilă a modului de viață urban a dat un sens mai profund și mai stabil conceptului de civilizație, condițiilor de viață materiale și spirituale, împlinirilor profesionale și sociale ale fiecărui dintre noi. Orinduit pe itinerare inedite, acest proces progresiv nu poate să însemne — cum se întâmplă în multe alte părți — doar o mutare a satului la oraș, ci un proces stăpinit, cu largi dimensiuni, încadrat într-o **nouă concepție de așezare a orașului și satului pe noile coordonate ale dezvoltării**, care să ducă, în același timp, la ridicarea ruralului, în condițiile menținerii caracterului specific al acestuia, cu tot ce are în el inedit și frumos, legat de vocația lui spirituală.

În concepția secretarului general al partidului apare cu multă limpezime teza fundamentală că **nivelul de trai și dezvoltare economică constituie un tot unitar** și că numai efortul de a le realiza împreună și în întregime poate duce la progresul accelerat al economiei naționale, la ridicarea pe o treaptă mai înaltă a condițiilor de viață, de civilizație ale întregului popor. Creșterea bunăstării națiunii, categorie deosebit de complexă, se înscrie într-un proces dinamic, în etape, în funcție de nivelul forțelor de producție a națiunii, de cota productivității muncii și, în general, de dezvoltare.

Inspirându-se din aceste realități, în viziunea clarvăzătoare a Președintelui țării se impune grija de a proporționa ceea ce consumăm azi în funcție de ceea ce trebuie să pregătim pentru mâine. Aceasta este și rațiunea pentru care în modelele noastre economice de azi și cele de viitor se așază, ca punct de plecare, dezvoltarea producției, a industriei și agriculturii în primul rând — cele două izvoare de bază ale bunăstării! În acest context venitul național, ea mărime ce exprimă de fapt ansamblul creșterii noastre economice, urmează să ajungă, la mijlocul deceniului ce vine, la 2.400—2.500 de dolari, ceea ce înseamnă un salt calitativ cu adâncă semnificație pentru îmbunătățirea condițiilor de viață, consfințind depășirea nivelului de țară în curs de dezvoltare și trecerea la stadiul de țară socialistă cu o dezvoltare medie.

Pe această cale se asigură creșterea în continuare a puterii de cumpărare, repartizarea mai bună a ceea ce obținem direct prin muncă și a ceea ce ne oferă societatea prin posibilitățile sale, apropierea tot mai marcată de normele de consum optime, stabilite pe baze științifice. Se vor crea condiții mai bune de locuit, dacă luăm în seamă cele 1,3 milioane de apartamente ce urmează să se construiască în viitorul cincinal. Ele vor da posibilitatea ca aproximativ cinci milioane de cetățeni să se bucure de o locuință nouă.

În concepția Președintelui Republicii omul, poporul, reprezintă factorul esențial al forței productive a societății, suprema avuție națională. Tocmai de aceea astăzi, când întreaga națiune îl cinstește pe Întîiul om al țării, se cuvine a evoca faptul că în fiecare minut se naște la noi un nou cetățean, că în fiecare zi văd lumina zilei circa 1.500 de noi cetățeni, avînd **siguranța deplină a zilei de miine.**

Prof. dr. MIRCEA BULGARU

Cinci garoafe roz

În momentul acela de cumplită încercare, Marcel Dănescu nu se afla la locuința sa din strada Poenaru Bordea nr. 18, sectorul 5. Nici Diana nu se afla acolo, fetița sa, elevă la Școala generală nr. 5, în clasa a 6-a. Se afla în schimb soția sa. „S-au dus peste mine 5 etaje, noi locuim la 2 iar blocul avea 7!”

Emilia Dănescu este asistentă șefă la Spitalul clinic „Filantropia”. Poate și acest fapt i-a susținut moralul atunci, a obligat-o să procedeze atent, cu răbdare, ca și la o operație. Poate... Trei zile și trei nopți au stat apoi, nemișcați, în fața a ceea ce fusese altădată căminul lor. Când buldozerele au ajuns în dreptul fostului apartament, au găsit aici un medalion al Dianei; la circa treizeci de metri, într-o groapă, au mai găsit o vază de sticlă. Atît!

Privesc în jurul meu, în actualul apartament al soților Dănescu. Zăresc vaza, e una simplă, din sticlă galbenă, goală, așezată sus pe vitrină. Pe masă în schimb, în sufrageria în care se află și biroul de lucru al lui Marcel Dănescu, o altă vază: este aceeași cu cea din fotografie și, ca și atunci, în ea se află cinci garoafe roz. În fiecare zi, de atunci, din ziua de 9 martie — când au primit cheile noului apartament, oferit gratuit de către statul nostru — în fiecare zi în această vază se află, **neapărat, cinci garoafe roz.**

„Numai cineva care a trecut prin ceea ce am trecut noi poate înțelege ce înseamnă ca, nemișcând absolut nimic, să găsești o casă primitoare, un frigider, un aragaz sau un televizor, toate noi. Împreună cu absolut toate

dotările. Din toate însă, nu știu de ce, cel mai mult m-au impresionat aceste cinci garoafe roz, aflate aici, pe masă!”

Una dintre ele avea să i-o ofere tovarășei Elena Ceaușescu în seara zilei de 11 martie, cînd împreună cu președintele republicii le-a vizitat, ca și altora, apartamentul soților Dănescu. „Erau, cum să spun, cu lacrimi în ochi... Dincolo de sfiala firească pe care o aveam cu toții, dincolo de sfiala și respectul cuvenit, în acele clipe tovarășul Ceaușescu era pur și simplu un părinte care vine să-și vadă copiii, dacă trăiesc, și cum trăiesc!”

Acum, în preajma celei de-a 60-a aniversări a zilei sale de naștere, Emilia Dănescu îi dorește pe cît de simplu, pe atît de fierbinte: „Sănătate, viață lungă, și să trăiască pentru fericirea poporului nostru! Cuvintele mele însă nu pot reda pe deplin profunda fecundoșitate pe care noi, niște oameni atît de încercați, i-o purtăm, pe care i-o vom purta întotdeauna!”

Medalionul copilului se află în sertarul unei comode, alături de plicul ce conține fotografiile făcute atunci, în 11 martie, în cursul vizitei. Viața și-a intrat aici, de mult, pe făgașul ei normal. Și, dintr-o dată, tulburător de evidentă devine aici prezența tovarășului Nicolae Ceaușescu, o prezență parcă aievea și care poartă numele de bunățate, de atenție față de oameni, de grijă față de semeni — de siguranță, de încredere în uluitoarea forță a omului de a trece peste necazuri, de a se împlini, năzuind către desăvîșire.

P. HORIA

Constanta grijă pentru traiul zilnic al populației își găsește expresia în repetațele vizite pe care le întreprinde tovarășul Nicolae Ceaușescu în unitățile comerciale, ocupîndu-se nemijlocit de buna aprovizionare și funcționare a acestora

Spital construit la propunerea muncitorilor adresată președintelui

Muncitorii, tehnicienii și inginerii marii întreprinderi „23 August” au fost deosebit de emoționați cînd, în februarie 1970, la adunarea generală a comitetului oamenilor muncii a participat tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretarul general al partidului. La punctul 17 al ordinii de zi reprezentanții ai prestigioasei uzine bucureștene au propus în chiar mijlocul platformei industriale (aceasta cuprinde „Republica”, „Granitul”, „Filatura românească de bumbac”, „Electro-Aparataj”, „Neferal” și firește „23 August”) construirea unui spital. Propunerea a fost îmbrățișată imediat de tovarășul Nicolae Ceaușescu, a cărui dragoste pentru clasa muncitoare este binecunoscută. Spitalul, așezat în cartierul Pantelimon — și acesta construit sub direcția îndrumare a secretarului general al partidului — a fost gata în august 1972, în 11 luni, termen record în materie. Iată-n: acum aici discutînd cu doctorul în medicină, medicul primar, directorul spitalului, tovarășul Alexandru Iorgulescu, medicul Nicolae Amărăscu, directorul adjunct, și cu profesorul Mircea Geormăneanu, secretarul comitetului de partid.

— **Vă cerem, stimați tovarăși, câteva date despre acest spital.**

— Construit, cum știți, la indicația tovarășului Nicolae Ceaușescu, care a și supravegheat personal mersul construcției și apoi ne-a vizitat în octombrie 1972, el este acum dovada rapidă și concretă a justei principii tovarășului secretar general al partidului

în legătură cu grija pentru om. Este un spital clinic — aici are loc integrarea activității teoretice cu cea practică și a procesului didactic universitar cu asistența medicală. La recomandarea expresă a tovarășului Nicolae Ceaușescu, toate clinicile sînt secții universitare.

— **Ce principii și fapte de muncă generate de indicațiile secretarului general al partidului guvernează activitatea de aici?**

— Scăderea morbidității, a incapacității temporare de muncă. O mare atenție acordată profilaxiei. Putem afirma că în acest spital activitatea profilactică a cunoscut o creștere extraordinară. Periodic au loc examene de sănătate, acțiuni de dispensarizare a principalelor boli degenerative, de creștere a culturii sanitare a oamenilor.

— **Cu ce vă mindriți, toți, cel mai mult?**

— Omeneste vorbind, cu cei 150.000 care, și datorită nouă, nu ne-au vizitat la spital — aceștia sînt sănătoși.

Implantat în chiar mijlocul celei mai mari platforme industriale din țară, acest spital, construit sub direcția îndrumare a secretarului general al partidului, dovedește adîncă dragoste a celui mai iubit fiu al poporului român pentru oamenii muncii. Stă acest spital azi, cînd țara spune „La mulți ani” conducătorului ei, cu prilejul împlinirii vârstei de 60 de ani și a 45 de ani de activitate revoluționară, drept simbol al dragostei și grijii față de oamenii muncii, față de țară.

EUGEN SAVU

să ne bucurăm de roadele muncii noastre

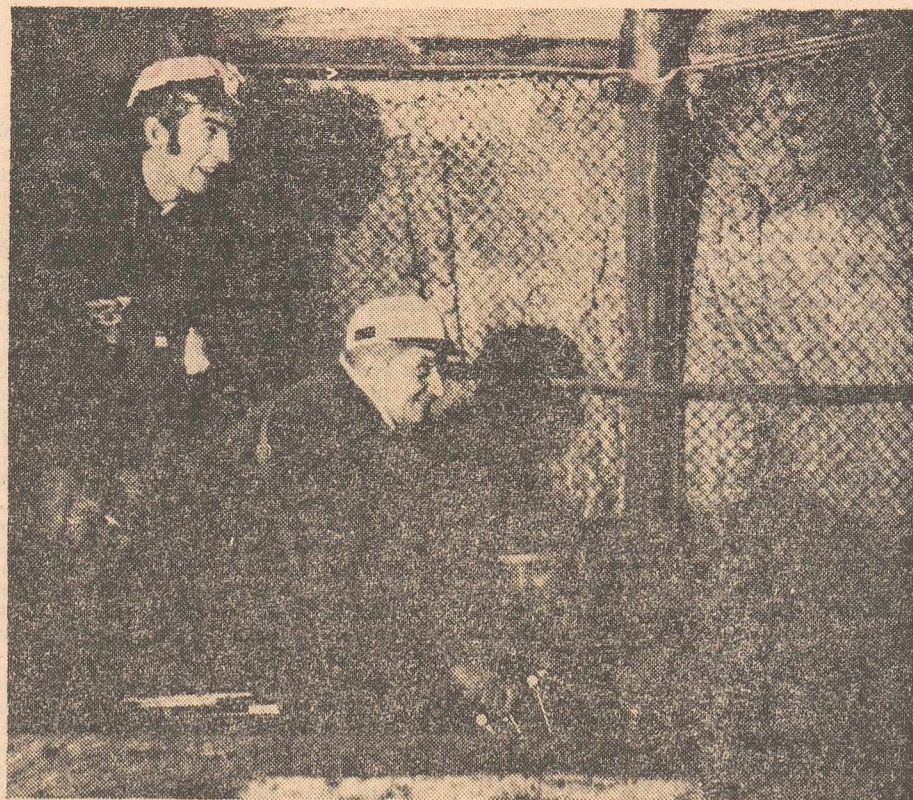
Timpul și spațiul generos în care creștem noi, tinerii

Din cele povestite de oamenii mai în vârstă, unii care abia au trecut de tinerețe, desprind unele informații ce ni se par aproape de necrezut, mai ales în ceea ce privește condițiile de muncă și de viață. Și în această privință generația mea trebuie să se considere fericită. Muncim la mașini și instalații moderne, stăpânim procese tehnologice automatizate, interfonul și televiziunea industrială sînt elemente cu totul obișnuite la locurile noastre de activitate zilnică. Locuim în cămine moderne, construite anume pentru nefamiliști, dotate cu toate utilitățile necesare. Și cînd am învățat meseria, în școală, am locuit la cămine cîte patru în cameră. Aflu de la colegii mei în vîrstă că ei au locuit cîte 30 sau 50 laolaltă, în camere deficitare încălzite și aerisite sau la gazde în cămăruțe igrasioase.

Desigur, știm cui datorăm aceste condiții minunate. Cu mai mulți ani în urmă tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretarul general al partidului, în cadrul unei întîlniri cu biroul C.C. al U.T.C. a inițiat un program de măsuri care a stat apoi la baza viitoarei ac-

țiuni de construire a căminelor pentru nefamiliști. De atunci s-a construit mult, în fiecare oraș au apărut blocuri zvelte destinate tinerilor. În Galați din 1973 s-au construit peste 9 100 locuri în cămine din care mai mult de 3 000 pentru noi, siderurgistii. În acest an se vor da în folosință încă aproape 5 000 locuri în cămine. Avem în aceste cămine condiții minunate de locuit, avem cluburi și biblioteci pentru a ne cultiva spiritul, avem liniștea necesară pentru a ne continua la liceul seral sau la facultatea de subingineri, studiile. Pentru toate acestea îi mulțumim din inimă tovarășului Nicolae Ceaușescu și-i dorim cu prilejul aniversării a 60 de ani de viață și a 45 de ani de activitate revoluționară, multă sănătate și putere de muncă pentru a conduce și generația mea la mari izbînzii, la afirmarea deplină în opera de edificare a societății socialiste multilateral dezvoltate în România.

ION URIOC NIȚĂ
șefelar la Combinatul siderurgic-Galați

Egală preocupare pentru traiul tuturor oamenilor muncii

Acum, cînd tovarășul Nicolae Ceaușescu — cel dintîi comunist de omenie dintre noi, căruia îi datorăm atât de mult, și viața noastră fericită, și întreaga față de azi a țării — implineste vîrsta de 60 de ani și 45 de ani de activitate revoluționară, doresc să-i urez, în numele meu și al celorlalți muncitori de la Întreprinderea MONDIALA din Satu Mare, **LA MULȚI ANI!** Îi doresc fericire și multă putere de muncă și viață lungă în fruntea partidului și a țării, așa cum — știu bine — fiecare muncitor din patria noastră îi dorește. Din exemplul lui, din cuvintele lui, din întreaga sa viață închinată revoluției și prosperității poporului am învățat, mai mult decît din orice carte și de la orice școală, și cîntea, și curajul, și marea omenie, așa cum am înțeles că nu numai dezvoltarea țării dar și fericirea noastră personală, a muncitorilor români de naționalitate maghiară, stă în calitatea și eficiența muncii noastre înfrățite cu a întregului popor al patriei în care

ne-am născut. Pentru un trai liniștit și liber în această patrie au luptat, și nu o dată au murit, laolaltă părinții și străbunii noștri săraci și cinstiți și aceasta este unul din adevărurile de temelie ale istoriei pe care secretarul general al partidului ni le-a arătat mai limpede decît oricine și ni le-a sădit în suflete. Toți am avut în școli învățători și profesori, dar prin atîtea lucruri fundamentale cite ne-a învățat tovarășul Nicolae Ceaușescu rămîne cel mai mare învățător al nostru. Pentru norocul de a fi avut în revoluție un asemenea dascăl de viață, pentru extraordinara energie și dăruire cu care se chețuiește în folosul nostru și al țării, pentru grija permanentă pe care o poartă condițiilor de muncă și de viață ale femeilor, nu-i putem mulțumi, cred, decît trăind și muncind așa cum ne-a învățat: **în chip comunist.**

ECATERINA PUȘKĂȘ
muncitoare
la Întreprinderea „Mondiala” din Satu Mare

Cu gîndul la casa în care locuim

Ca tînar arhitect, născut în anul proclamării republicii, crescut și format în noua orînduire, am convingerea că multitudinea de realizări din arhitectura și urbanismul românesc, își găsesc originea în grija partidului față de om, în profundul umanism al secretarului său general.

Spirit activ, neobosit și fecund, conducătorul a îndrumat și impulsionat toată activitatea de sistematizare și de investiții din țară, sugerînd, promovînd și solicitînd soluții noi, funcționale, logice, care să rupă cu șabloanele, considerînd că mai important decît orice, este cînd ne așezăm la planșetă, ne gîndim la om, la necesitățile și aspirațiile sale.

Că este așa, o dovedesc hotărîrile și indicațiile date în problemele-cheie ale arhitecturii și sistematizării noastre, care oferă garanția că ei, oamenii, vor locui mai confortabil, vor folosi un mobilier funcțional, potrivit locuințelor noi, vor beneficia de spații comerciale judicios amplasate și dimensionate, se vor bucura de noi grădini, de mai multe zone de agrement.

Aceste certitudini pot fi desprinse din transpunerea în fapt a indicațiilor clare, concise, emoționante, pe care secretarul general al partidului le-a dat în numeroasele sale vizite de lucru sau cu ocazia aprobării schițelor și detaliilor de sistematizare ale orașelor și viitoarelor centre urbane.

În definitiv ce altceva decît o nețărmurită dragoste față de oameni dovedește faptul că dintre atîtea obișnuite probleme ce trebuie mereu re-

zolvate, cunoscînd că nimeni altul stringentele necesități de a folosi rațional terenul orașelor, secretarul general a găsit întotdeauna oportunități să reamintească urbanistilor și edillor orașelor că trebuie să ofere oamenilor mai multe parcuri, mai multe creșe, mai multe grădinițe și școli.

Au constituit pentru mine momente de adîncă bucurie, un puternic stimulent spre autodepășire în activitatea profesională, aprecierile pozitive pe care le-a avut în 1975 (cu ocazia aprobării sistematizării municipiului Brăila), asupra studiului de renovare urbană a centrului tradițional al orașului, la elaborarea căruia am participat.

În spiritul unui adînc respect pentru istoria neamului, pentru păstrarea și valorificarea momentelor de referință ale culturii și civilizației noastre, conducătorul a subliniat în repetate rînduri necesitatea păstrării și punerii în valoare a arhitecturii tradiționale, a tot ceea ce este valoros în structura orașelor noastre, și a scos în evidență că noile construcții trebuie să se integreze firesc, organic, în specificul arhitecturii românești.

Pentru acest drum de glorie al arhitecturii noastre, pentru șansa de a-mi exercita în mod demn și plener profesia mea, îmi alătur simțirea de cea a tuturor celor care urează din inimă: **„LA MULȚI ANI, TOVARĂȘE NICOLAE CEAUȘESCU!”**

VIOREL OPROESCU
arhitect-proiectant
Centrul de sistematizare I.S.L.G.C.
București

„Noroc bun!” minerului nostru de onoare

Eu, Viorel Corcheș, miner, șef de brigadă la mina Petrița, în numele meu și al ortacilor mei mă alătur tuturor celor care își îndreaptă stîmă și recunoștința pentru tot ce ați făcut și faceți spre binele, fericirea și prosperitatea țării.

Este trează în memoria noastră vizita pe care ați făcut-o la mina noastră în noiembrie '77. Dealțul numai în acest an ați venit de două ori în mijlocul minerilor din Valea Jiului și, vă spun din toată inima, ați rămas și sînteți alături de minerii care v-au numit miner de onoare. Datorită dumneavoastră munca bărbătească a ortacilor Văii Jiului se bucură de cea mai înaltă prețuire, iar traiul nostru este mai bun.

Ați indicat să se extindă mecanizarea lucrărilor miniere și lucrurile s-au schimbat cu totul, brigada mea a dat luna asta 200 tone peste plan. Ați ho-

tărit să se construiască mai multe case, școli și magazine. Zilele acestea se dau în folosință pentru petrițeni noi blocuri cu numeroase magazine la parter. Nu demult s-a inaugurat la Petroșani un nou și modern spital cu 700 de paturi. Grija și căldura omenească pe care le aveți atît pentru viața din mină, cît și pentru viața de la suprafață, se văd peste tot în Valea Jiului. Acum la aniversarea a 60 de ani de viață, omagiul nostru al minerilor este puternica angajare și hotărîre minerească de a face totul pentru a da patriei mai mult cărbune. Ca om modest, să-mi fie permis să-i urez președintelui patriei noastre, minerului de onoare Nicolae Ceaușescu, urarea minerească „Noroc bun!” — sănătate, putere de muncă și fericire spre mai binele țării și fericirea poporului.

VIOREL CORCHEȘ
miner din Valea Jiului

Sportul, un scut al sănătății

Mi-a fost dat, după multă muncă și multă ambiție, să cuceresc nu o dată lauri sportivi dintre cei mai prețioși. Am fost campion olimpic, dublu campion mondial, triplu campion european, campion balcanic și național de mai multe ori. Firește, fiecare dintre momentele acelea, cînd mii de spectatori se ridicau în picioare spre a saluta imnul de stat al țării mele, s-au întipărit adînc în memoria mea, devenind tot atîtea prilejuri de mîndrie că eu, fiul unor oameni simpli din comuna olteană Dunăreni, am ajuns să port peste mări și țări numele și prestigiul țării care m-a născut și format.

Dar nici una din trăirile vieții mele nu se poate compara cu ceea ce am simțit în seara de 19 august 1976, cînd tovarășul Nicolae Ceaușescu a luat parte, în Palatul sporturilor și culturii din București, la festivitatea de cinstire a olimpicii noastre.

M-am numărat atunci între cei care au luat cuvîntul. Am vorbit în cuvinte simple, nemeșteșugite. Am mulțumit președintelui țării pentru grija arătată și pentru condițiile create, condiții de viață și pregătire cum nu știu, eu, care am colindat nițel lumea, să mai fie pe undeva, m-am angajat să depun și mai multe eforturi spre lauda sportului românesc, spre a bine-merita încrederea pe care primul bărbat al țării și-a pus-o în noi, sportivii de frunte ai României socialiste. Între altele am spus în cea seară memorabilă, cea mai frumoasă din istoria sportului românesc, că vom răscoli satele și că nu ne vom lăsa pînă nu vom găsi cit mai mulți Berceni. Cu siguranță că n-am fi avut această ocazie dacă, din inițiativa personală a tovarășului Nicolae Ceaușescu, nu s-ar fi declanșat cea mai cuprinzătoare manifestare cu caracter național a spor-

tului de masă și de performanță, o competiție românească, cu nume românesc, „Dacia”. Am luat parte, ca sportiv și ca viitor profesor de educație fizică, la mai multe întreceri desfășurate sub semnul generos al „Dacia-dei”. Nu toți cei care s-au întrecut pe saltelele de concurs vor ajunge, sînt sigur, mari campioni. Vor ajunge numai cîțiva. cei mai buni dintre cei mai buni, dar competiția în sine, născută din înțelepciunea secretarului general al partidului, a demonstrat și demonstrează că avem un tineret sănătos nu numai din punct de vedere politic și cultural, ci și din punct de vedere fizic. Un tineret care s-a format și se formează ca urmare a atenției permanente pe care tovarășul Nicolae Ceaușescu o acordă formării multilaterale a tinerei generații, pentru întărirea continuă a sănătății și capacității de muncă a întregii populații a țării.

Astăzi, cînd țara întreagă îl sărbătorește pe cel mai vrednic și mai iubit dintre fiii săi, cu prilejul împlinirii a 60 de ani de viață și a 45 de ani de activitate revoluționară pusă în slujba patriei și a poporului, eu îndrăznesc să-i mulțumesc pentru tot ceea ce a făcut nu numai pentru mine unul, Gheorghe Berceanu, și pentru tot ceea ce face pentru Bercenii de miine, să-i urez din toată inima sănătate, viață lungă și putere de muncă, pentru ca România să pășească spre comunism din victorie în victorie, pentru ca sportul românesc, în aria căruia concepțiile sale înaintate au creat o amplă bază de masă pentru apariția performențelor, să cunoască izbînzii și mai frumoase.

GHEORGHE BERCEANU
maestru emerit al sportului

Cu oamenii, mereu, la bine și la greu

Cu noi la post în bătălia Mureșului

Citesc un ziar din 11 iulie 1975, din vara aceluia an zbuciumat, an al înundațiilor, al viiturilor, termeni intrați, iată, ca și cutremurul de mai apoi, în fondul principal de cuvinte. Aproape că le uitasesm... Deci, 11 iulie 1975, un supratitlu elocvent: „În avanposturile luptei împotriva apelor” (după ce cu o zi înainte secretarul general al partidului străbătuse șapte județe și mult mai multe cursuri de ape involburate), citim titlul sobru, exact: „Tovarășul Nicolae Ceaușescu a examinat situația în zonele din vestul și sudul țării, adică Mureșul și Dunărea...”

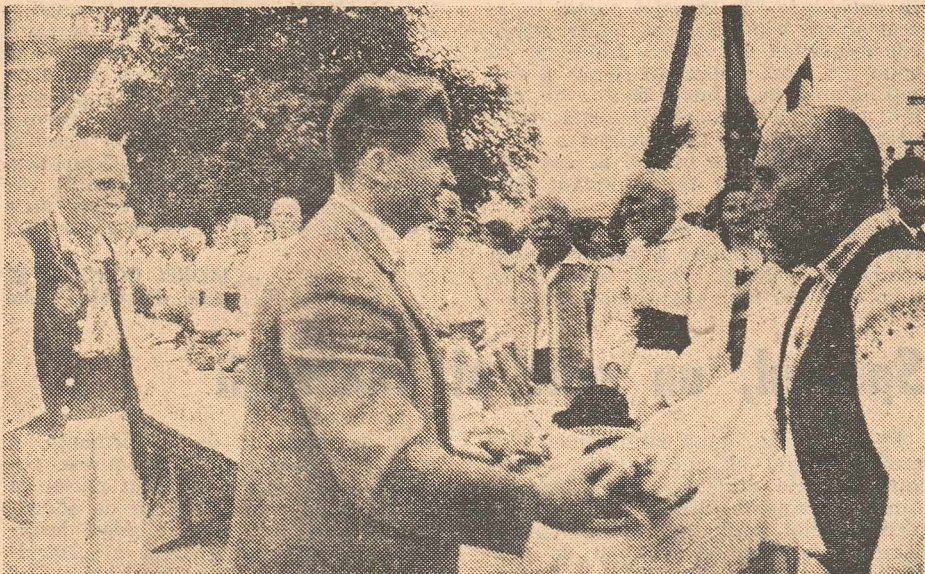
...La capătul digului ce marchează marginea orașului coboară un om supărat, trist; se oprește în dreptul unei infiltrații și tace încă. Oamenii îl înconjoară, îi string mîna, îl privesc în aceeași muțenie, în aceeași durere; el, noul venit, înțelege starea aceea de înclăștare pe care însuși o trăiește, îl apasă, îl înfioară. Își dezbracă haina de doc, haina de lucru, încercînd un zîmbet: „E tare cald!”... Apoi: „Văd că la Arad, ca și în '70, Mureșul curge cuminte...”... Poate că a spus și: „Se pare că arădenii l-au cîntat cu Mureș, Mureș, apă lină... Acum nu e prea lină, dar îi domoliți voi răutățile...”... Frunțile oamenilor se descrețesc, în străfundul inimilor lor se ivește bucuria.

...După ce străbătuse patru kilometri de dig, ajuns la unul din cele 11 sectoare de apărare arădene, la sectorul patru, în fața lui se oprește un om micuț, cam la 45 de ani, cu părul cărunt, cu ochii înroșiți de nesomnul unei săptămîni întregi: „Mă numesc Gheorghe Igrîșan, sînt secretar al comitetului de partid nod C.F.R. Arad și, acum, conduc sectorul nr. 4, cu trei mii de oameni... Am salvat pînă acum orașul, uzina electrică, uzina de apă, viețile oamenilor, casele...”... Cel cărui a se raportase a făcut un pas înainte,

lăsînd jos mîna care salutase la onorul ad-hoc; apropiindu-se de șeful de sector, cu brațele inchiupînd o strîngere de mîna pentru toți cei trei mii, i-a scuturat, nu o clipă, ci mai multe, mîna aceea tremurîndă, clocotind de emoția momentului și i-a spus omului: „Așa, tovarășe, așa... Orașul trebuie apărat!... Nimeni nu ne poate înfrînge!... Bravo, vă felicit!”... S-a interesat de cotele apelor, de prognoză, de aprovizionarea celor de pe dig, apoi a privit spre oraș: „Aci e un loc viran... Nu v-ați gîndit să construiți ceva?”... Primul secretar al județului i-a prezentat, acolo, pe balustradă, o hartă a Aradului, citeva desene... A socotit ceva, după care a hotărît: „Locurile acestea sînt foarte frumoase pentru destindere... Știu că vă lipsește o sală de sport... De ce nu ridicăm una, cu care să vă mîndriți...” (Aflu că sala respectivă, polivalentă, o fală a Aradului, va fi dată în folosință peste citeva săptămîni.)

...Ca și în 1970, și în acel an — an de epopee — Aradul a fost apărat. Nu se uită nicicînd că n-a fost inundat, dar că putea să fie... De două ori, în două momente grele, arădenii au avut nevoie de un cuvînt, de un îndemn, de o îmbărbătare, de un imbold, de un om, de un tovarăș, de o prezentă la post: Nicolae Ceaușescu!... 200 000 de cetățeni, zeci de întreprinderi, mii de case, de școli, de spitale... „Ni s-a părut atît de firesc, de uman, de simplu și convingător — își amintesc foștii eroi ai bătăliei cu Mureșul — încît, în următoarele zile, pe diguri, n-am avut altă tîntă decît să-i cîntăm aprecierile, să-i urmăm sfaturile, să-i mulțumim pentru că ne-a ajutat să vedem adevărul că noi înșine trebuie să ne apărăm orașul, că putem să-l salvăm...”

TEODOR BULZA ■

Bătrînul țaran Petre Geantă din Teleorman, unul din răsculații de la 1907, are bucuria de a da mîna și a sta de vorbă cu tovarășul Nicolae Ceaușescu.

De vorbă și cu noi, țaranii

— Eu sînt sigur că țărănimea n-ar fi dus-o la noi așa bine, îmi spune moș Petre Geantă din Teleorman, participant la răscoala din 1907, dacă țara n-ar fi condusă de tovarășul Nicolae Ceaușescu pe care-l cunosc personal.

— Zici că l-ai cunoscut personal pe secretarul general al partidului. Cînd, cu ce ocazie?

— Păi l-am văzut de aproape de mai multe ori și tot de mai multe ori am stat de vorbă cu dînsul. Iar dînsul, cu toate că știu eu cît e de ocupat și ce multă treabă are, m-a ascultat de fiecare dată și a prețuit vorbele mele, de țaran simplu și puțin știutor de carte.

— Cînd a fost prima dată?

— În vara lui '67, cînd a vizitat Teleormanul. Atunci eu m-am dus la raion, că nu era județ pe timpul ăla, și am cerut să-l întîmpin pe tovarășul Nicolae Ceaușescu și să-i mulțumesc pentru grija pe care o arată țărănimii. La plecare i-am oferit un covoraș, cusut în sat la noi, care înfățișa niște țărani răsculați în 1907, brodați după o pictură. Tovarășul Nicolae Ceaușescu m-a îmbrățișat, iar mie, om bătrîn, mi-a venit să plîng de bucurie că șeful statului are timp și are inimă pentru mine, un oareșicine. I-am zis, dacă-mi aduc bine aminte, să trăiți și să mai

veniți, tovarășe Nicolae Ceaușescu, că noi vă așteptăm, că de acum ne da mîna să trăim. Fiindcă s-au dat unele legi ca viața noastră să fie mai bună, iar ea chiar e din ce în ce mai bună. De-acu' avem și pensii, numai ani să avem ca să trăim în îndestulare.

— Moș Geantă, dumneata știi ce-i pe 26 ianuarie?

— Cum să nu știu, taică, tocmai eu să nu știu ce știe și-un băiat de primară?! E ziua de naștere a tovarășului Nicolae Ceaușescu. Împlinește 60 de ani și 45 de cînd face revoluția în România, ca oamenii s-o ducă mai bine și să aibă de toate. Eu n-am rămas dator la acest fericit eveniment. I-am trimis la București o telegramă, pe care am auzit că au dat-o și la ziar.

— Moș Petre, ce-ți dorești matală mai mult și mai mult?

— Să mai stau pe lume unii ani, să mă bucur de viață, că avem o viață bună, cum n-am visat eu cînd eram slugă la boieri și cum n-a visat nimeni în Măgura noastră. Ce zic eu în Măgura?! Nici un țaran n-a visat viața bucuroasă de astăzi, la care n-am fi ajuns dacă n-ar fi fost în fruntea țării tovarășul Nicolae Ceaușescu. Asta îmi doresc eu mai mult și mai mult.

EMIL NEGOIȚĂ ■

Moment solemn al decorării unei unități militare fruntașe de către președintele României socialiste și comandantul suprem al armatei române.

Devotați comandantului nostru suprem

Reportajul de față, mai exact spus dialogul avut cu cîțiva dintre ostașii de frunte ai unei unități din Capitală, dialog continuat mai apoi cu comandanții lor, avea să consenmeze încă de la bun început emoția care îi stăpînea pe interlocutorii noștri. Motivul acestei emoții? Prilejul de a-și mărturisii, și prin intermediul presei, gîndurile și sentimentele ce constituie omagiul profund și plin de căldură pe care întregul popor i-l aduce tovarășului Nicolae Ceaușescu cu prilejul zilei de 26 ianuarie, cînd secretarul general al partidului nostru împlinește vîrsta de 60 de ani, dintre care 45 au fost dăruiați luptei revoluționare.

Caporalul Nicolae Geantă, primul care, cu un evident fior al vocii, ni s-a destăinuit, spunea: „Îmi vin în minte o sumedenie de gînduri pentru care, ca să le pot exprima, aș dori să găsesc cele mai alese cuvinte. Fac parte dintr-o unitate militară cu un glorios trecut de luptă, motiv pentru care încă din primele zile de cînd am îmbrăcat haina ostășească m-am străduit să devin un bun soldat, să-mi însușesc tehnica de luptă din dotare, să-mi călesc voința și caracterul, să fiu gata, în orice clipă, să răspund la înalta chemare a patriei și a partidului. Una dintre marile mele satisfacții ar fi aceea că am reușit, prin pregătirea mea militară și politică, să cuceresc titlul „Militar de frunte”, titlu pe care l-am cucerit majoritatea ostașilor din pluton, companie. Asta înseamnă că am respectat și am dus la îndeplinire ordinul comandantului nostru suprem, tovarășul Nicolae Ceaușescu, de a nu precupeți nici un efort în pregătirea noastră, al cărei rezultat final a fost cucerirea titlului de „Subunitate de frunte”. O altă satisfacție, aș zice de ordin moral și patriotic, ar fi aceea că primul meu serviciu de gardă l-am efectuat la drapelul de luptă al unității, drapel pe mătasea căruia chiar tovarășul Nicolae Ceaușescu a prins, în anul 1973, la 1 octombrie, Ordinul Tudor Vladimirescu, clasa întâi, drapel care, în acele ceasuri de gardă, m-a făcut să trăiesc adevărate lecții de istorie și patriotism. Acestor bucurii ale mele li se adaugă și clipele de neuitat cînd, alături de tovarășii mei de arme și sub îndrumarea comandantilor noștri, tovarășul Nicolae Ceaușescu ne-a văzut prezența la datorie, printre ruinele provocate de seismul din martie. Prezența sa, atunci, printre noi, sfaturile sale, curajul și stăpînirea de sine, ne-au îmbărbătat, ne-au făcut să trecem peste oboseală sau firașca durere sufletească de atunci. În acele clipe, comandantul suprem al forțelor noastre armate a fost însușișitorul nostru direct, cît mai direct cu putință, și pot să spun că-l păstrez în inimă ca pe cel mai minunat comandant. Îi mulțumim tovarășului Nicolae Ceaușescu, secretar general al partidului, pentru copilăria noastră îndestulată, pentru adolescența noastră fericită, îi mulțumim că ne-a creat toate condițiile pentru a deveni ostași de nădejde ai poporului, apărători ai ființei naționale și ai cuceririlor revo-

luționare ale poporului. Iar din adîncul cel mai adînc al inimii noastre și cu dragostea cea mai fierbinte îi adresăm, cu prilejul aniversării zilei sale de naștere și a 45 de ani de activitate revoluționară, cele mai calde și mai din inimă urări de sănătate, viață lungă și multă putere de muncă la cirna și destinele patriei”.

Cuvinte de adîncă simțire și la fel de inflăcărare au rostit și ceilalți soldați participanți la dialogul nostru, adică sergentul Gheorghe Avram, operator chimist, în viața civilă, la întreprinderea de antibiotice din Iași, sergentul Benkó Francisc, în viața sa civilă strungar la întreprinderea de cazane mici și arzătoare din Cluj-Napoca, sau sergentul Ionel Pușcaș care în viața civilă este lăcătuș-montator petrolișt. Pe pieptul fiecăruia dintre ei strălucea insigma de „Militar de frunte”, și fiecare făcea parte din cite o subunitate de frunte.

Capitanul Nicolae Drăgan, comandantul unei astfel de subunități, care din anul 1969 cucerește întruna acest titlu de înaltă cinste ostășească, avea să ne întărească mărturiile subordonaților săi. „Cuvintele noastre, ale tuturor, exprimă pe deplin stima și dragostea de care se bucură în rîndul tuturor militarilor, indiferent de grad, comandantul suprem al armatei noastre, tovarășul Nicolae Ceaușescu. Subunitatea pe care o comand deține de 8 ani consecutiv titlul de frunte. Vă pot spune că nu este deloc ușor, adică instrucția este grea, bărbătească, mînuirea tehnicii de luptă tot mai moderne din înregistrare presupune asumarea unei înalte responsabilități.

Intervenind în discuție, locotenentul-major Nicolae Uscoiu a ținut de asemenea să confirme: „Sînt ceva mai tînăr decît tovarășul capitan Drăgan, dar aș adăuga că pentru mine, aflat la început de drum, activitatea ce o desfășor îmi oferă multiple satisfacții tocmai pentru că mă confrunt cu greutăți. Tinerii pe care i-am instruit, i-am călit, i-am educat și-n conștiința căroră am însușit dragostea de țară, poartă în ei și o anume părțică din felul meu de-a fi și a gîndi. În zilele ce au urmat seismului din martie, ostașii unității noastre au salvat dintre dărîmături 33 de vieți omeniești și au muncit zile și nopți în șir la degajarea ruinelor, cucerind admirația celor care i-au văzut. Unii au rostit cuvinte mari, cum că ar fi vorba de eroism. Dar ei s-au limitat să spună că la urma urmelor nu și-au făcut decît datoria. Dincolo de adevărul privind calificativele, eu aș spune că am putea privi acele clipe și din punctul de vedere al calității muncii educative. Sarcina de a forma astfel de oameni este o înaltă onoare și responsabilitate, dar este și o neistovită desfășurare de energie. Vreau să devin un bun comandant și vreau să-l asigur pe comandantul nostru suprem că nu vom precupeți nici un efort pentru a ridica la cote și mai înalte calitatea muncii noastre de instrucție și educație patriotică”.

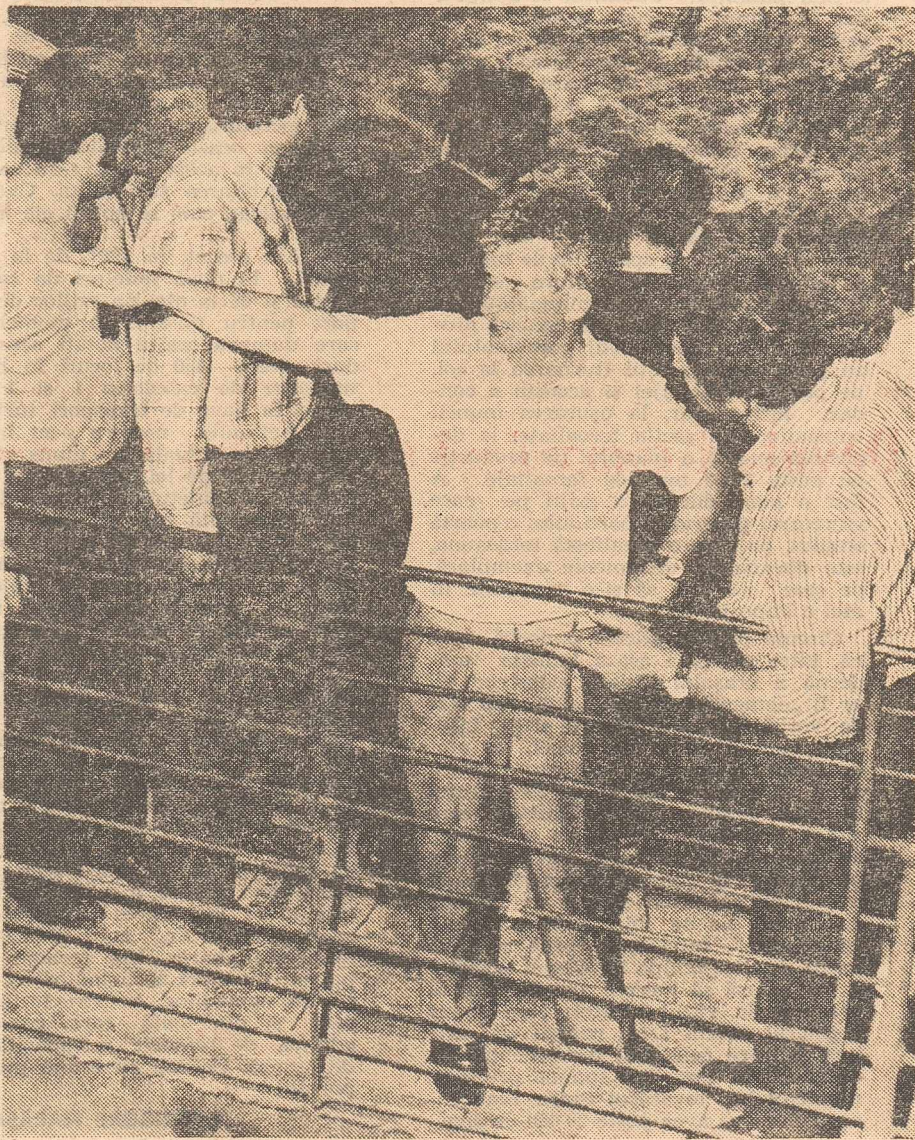
VICTOR NIȚĂ ■

Acum, când e sărbătoare și e bine...

În zilele dramatice de după 4 martie eram maior și atunci, împreună cu tovarășii mei, am lucrat sub conducerea directă a tovarășului Nicolae Ceaușescu la salvarea unor vieți omenesti și a unor bunuri materiale din fostul bloc Continental. Eu l-am cunoscut la greu și omeneste, eu i-am înfilit privirea îndurerată de chipul durerii, i-am auzit cuvântul bun de îmbărbătare, i-am cunoscut lumina privirii când uriașa trudă a oamenilor și a mașinilor lor salva o viață și aducea senin în ochii unui părinte. Eu așa l-am cunoscut pe președintele țării, ca pe un părinte profund încercat de drama țării, animat de o teribilă voință de a aduce țara la starea ei normală, de pace și muncă ordonată. Noi, toți cei care am fost atunci un singur om, muncitori, ostași, studenți, pompieri, mai tineri ori mai vîrstnici, mai rezistenți ori mai vulnerabili, am fost astfel pentru că bărbăția pre-

ședintelui României ne-a insuflat bărbăție, curajul lui curaj și răbdarea lui plină de omenie răbdare. Și astăzi, dacă vreau să povestesc familiei, prietenilor, celor care mă întrebă despre lucrul cel mai adevărat petrecut în viața mea, de întîlnirea cu tovarășul Nicolae Ceaușescu vorbesc. L-am simțit un om, un mare om, un cetățean al țării, ca mine și ca toți cei dragi mie, dăruind încredere, speranță, prietenie. Țin minte gestul minilor sale când veneau să îmbărbăteze umerii plecați de prea multa jale ai unei mame, țin minte căldura minii sale când venea să ne strîngă mina și să ne zică fiercărui în parte că ne-am făcut bine datoria. Pentru toate acestea acum, când e sărbătoare și e bine, vreau să-i trimit tovarășului Nicolae Ceaușescu gândul meu curat de sănătate și viață lungă.

Lt. col. COSTICĂ EUGEN

O indicație precisă și curajoasă, ca un ordin de front într-un moment decisiv, în timpul eroiceii bătălii cu apele amenințătoare ale Dimboviței în perioada inundațiilor din 1975, la București.

A aprins focul continuu în vatra siderurgică țirgovișteană

Inginerul Ionica Moiceanu, șefa atelierului de inginerie tehnologică, și Nicolae Birliba, de la Combinatul de oțeluri speciale Țirgoviște, au fost de față când tovarășul Nicolae Ceaușescu, în acea memorabilă zi de decembrie 14, 1973, a inaugurat primele capacități de producție ale combinatului care avea să propulseze puternic vechea cetate de scaun pe orbita industrializării socialiste. Cei doi specialiști, aflați atunci în preajma secretarului general al partidului, amintesc de un moment semnificativ pentru stilul de muncă și clarviziunea care-l caracterizează. Deși cele 600 000 tone/an oțeluri speciale, obiectivul primordial al etapei întâi a noii întreprinderi, păreau încă atât de depărtate, tovarășul Nicolae Ceaușescu a indicat inginerilor prezenți să treacă imediat la pregătirea documentației tehnice pentru a doua etapă: 1 000 000 tone/an în 1980. El a adăugat: „Și să ne gândim, pentru cincinalele următoare, chiar și la 2 000 000 t, să renunțăm la importurile costisitoare!”

În acel moment, oțelurile speciale reprezentau o noutate absolută pentru industria noastră, ele fiind fabricate doar de țările dezvoltate. Încrederea deplină a tovarășului Nicolae Ceaușescu în capacitățile specialiștilor, a tuturor muncitorilor de a cuceri și această citadelă a tehnologiei contemporane nu a fost dezmințită. Sarcinile prevăzute

pentru prima etapă se îndeplinesc cu succes, a început activitatea de investiții pentru dezvoltarea până la 1 000 000 t.

— Și nu numai de oțel e vorba — subliniază secretarul comitetului de partid al combinatului, Haralambie Banu — ci mai ales de oameni. Partidul, tovarășul Nicolae Ceaușescu ne-au trasat sarcina să faurim și oțelari, odată cu oțelul. Se întorc dimboviștenii de pe tot cuprinsul țării să lucreze la combinatul lor, vin la noi muncitori din județele învecinate și acest aflux uman contribuie în mod hotărîtor la ridicarea orașului. Știți dv. că atunci când secretarul general a inaugurat combinatul, însăși noțiunea de micro-raion era necunoscută în Țirgoviște, iar azi se lucrează la microraioul 11? Dacă Țirgoviște se înnoiește din temelii, aceasta se datorește în mare măsură combinatului.

Și ni se arată cu emoție rîndurile așternute de tovarășul Nicolae Ceaușescu, în acea zi de iarnă a anului 1973, în cartea de aur a combinatului: „Fie ca Focul continuu din noua vatră siderurgică țirgovișteană să contribuie din plin la progresul și prosperitatea poporului român și patriei socialiste.” Chemarea secretarului general a prins viață sub ochii noștri, Focul continuu îi căleşte pe toți cei care luptă pentru viitorul comunist.

LIONEL NIȚESCU

O vizită hotărîtoare pentru înscrierea întreprinderii „Electrocontact” din Botoșani în circuitul industriei moderne.

Adevărate lecții de viață, de adînc patriotism revoluționar

Cînd a plecat din Botoșani împreună cu părinții, avea vreo opt ani pe atunci, lui Dumitru Ciocan nu-i trecuse prin cap că așa, cam peste douăzeci și cinci de ani, va părăsi Capitala și va veni să muncească în orașul natal. Terminase facultatea pe malurile Dimboviței, ajunsese inginer șef la o importantă întreprindere bucureșteană, cînd iată că în Botoșani, pe unde nu mai călcasese de cîțiva ani buni, se puneau primele cărămizi la temeliea unei mari întreprinderi: Electrocontact.

„Desigur, am fost numit director al întreprinderii, dar vă mărturisesc sincer că vroiam din tot sufletul să pun și eu mîna la consolidarea industriei orașului meu, mărturisesc azi Dumitru Ciocan. În 1975 întreprinderea a început să producă. Aceste începuturi ale activității noastre sînt legate de amintirea primei vizite făcute de tovarășul Nicolae Ceaușescu în întreprindere. Secretarul general al partidului s-a interesat îndeaproape de felul în care am pornit treaba și n-a fost mulțumit. A analizat împreună cu noi, cei care munceam aici, primii pași pe care îi făcuserăm. A făcut-o cu sufletul celui pârtaș zi de zi la munca noastră, ca un tovarăș de muncă. A fost o analiză temeinică, cu valențe ingineresti, o analiză a ceea ce am făcut și mai ales a ceea ce n-am făcut. O critică aspră, dar dreaptă, de comunist. La un moment dat m-a întrebat ce am de gînd să fac, cum voi organiza munca în viitor. Am înțeles în acel moment că indicațiile pe care le primiserăm noi, cei de la Electrocontact, sînt de fapt o mare datorie care ne revine în viitor. O datorie de oameni care gîndesc și acționează în spirit comunist, revoluționar. Nu era vorba ca eu, ca director, să dau mai departe deciziile, făceți cutare sau cutare lucru, ci să formeze un colectiv puternic care să acționeze disciplinat, ca un tot, plin de responsabilitate. Pentru noi o problemă de mare răspundere a fost formarea specialiștilor. Aveam neșezuri și din cauza aceasta nici lucrurile nu

mergeau cum trebuie. Faptul a fost sesizat foarte bine de secretarul general al partidului. Trebuia să găsim soluții mai bune în producție, dar trebuia să ne gîndim mai mult și la formarea oamenilor. În acest context ne puteam gîndi împreună mai bine, mai eficient la munca noastră. Pentru mine, această primă întîlnire cu tovarășul Nicolae Ceaușescu a fost o adevărată lecție și de inginerie, și de patriotism. N-ajungea să mă întorc în locul meu de baștină, chiar cu dorința sinceră de a face o treabă bună, ci trebuia să gîndesc în perspectivă, eu însumi să învăț și să cresc împreună cu acel colectiv”.

Pe lîngă problema formării unui colectiv puternic, indicațiile tovarășului Nicolae Ceaușescu se refereau și la o mai bună, mai judicioasă amplasare a utilajelor, o folosire mai rațională a spațiilor de producție, la o colaborare mai strînsă cu întreprinderile din zonă. „Erau de fapt, continuă directorul Electrocontactului, imperatiivele care odată împlinite aveau să ne conducă la succesele de azi. Timpul a confirmat adevărul celor spuse de tovarășul Nicolae Ceaușescu. La ultima sa vizită făcută în toamna anului trecut i-am raportat că am aplicat întocmai sarcinile pe care ni le trasase. Și iată că în acest început de an cînd dînsul pășeste în cel de al șaptezeci și unulea an de viață, dintre care patruzeci și cinci i-a dedicat muncii spre progresul și bunăstarea celor din mijlocul cărora s-a născut, faptele sale de muncă și patriotism gîndesc că nu le putem răspunde decît cu fapte și o muncă pe potrivă. Alăturîndu-mă întregului popor care-i urează ani mulți de viață și împliniri, îl încredințez că lecțiilor pilduitoare pe care ni le dă cu puterea sa de muncă și de dăruire, noi, cei de la tinăra întreprindere botoșăneană, ne vom strădui să-i răspundem pe măsura exemplului”.

RADU BARBU

Din marea-i dragoste de țară

Cuvintele mele de cea mai bucurătoare rostire întru cinstirea celor 60 de ani de viață ai tovarășului Nicolae Ceaușescu mi s-ar părea palide dacă n-ar avea acoperire în realitățile noi ale patriei. Noi, oșenii, știm că ridicarea Negreștii și racordarea Țării Oașului la sistemul valorilor naționale și la viața modernă își au obîrșia în dragostea de țară a aceluia al cărui nume fiecare oșean îl rostește cu aleasă cinstire. Acest mare ctitor al României socialiste s-a ostenit a veni la noi acasă, aici, în margine de țară. A venit să ne vadă și nu numai ne-a auzit, dar ne-a și ascultat. Pentru că, vorba unui bătrîn de odinioară din Cămărzana: „...mulți au fost pe la noi și ne-au auzit; păcat că nu ne-au și ascultat”. A fost la noi cînd încă Negreștii era o comună oarecare. Calendarul scria 8 noiembrie 1965. Cu nelipsitul aparat de fotografiat, care la mine ține loc de blocnotes, l-am urmărit pe tovarășul Nicolae Ceaușescu și parcă am fost furat pe alt tărîm auzindu-l descriind fața viitorului Negrești. Uitasem aproape și de rostul aparatului ce-l aveam în

mînă... A revenit pe aceste plaiuri să se bucure de realizări și să vadă ce ar mai trebui făcut.

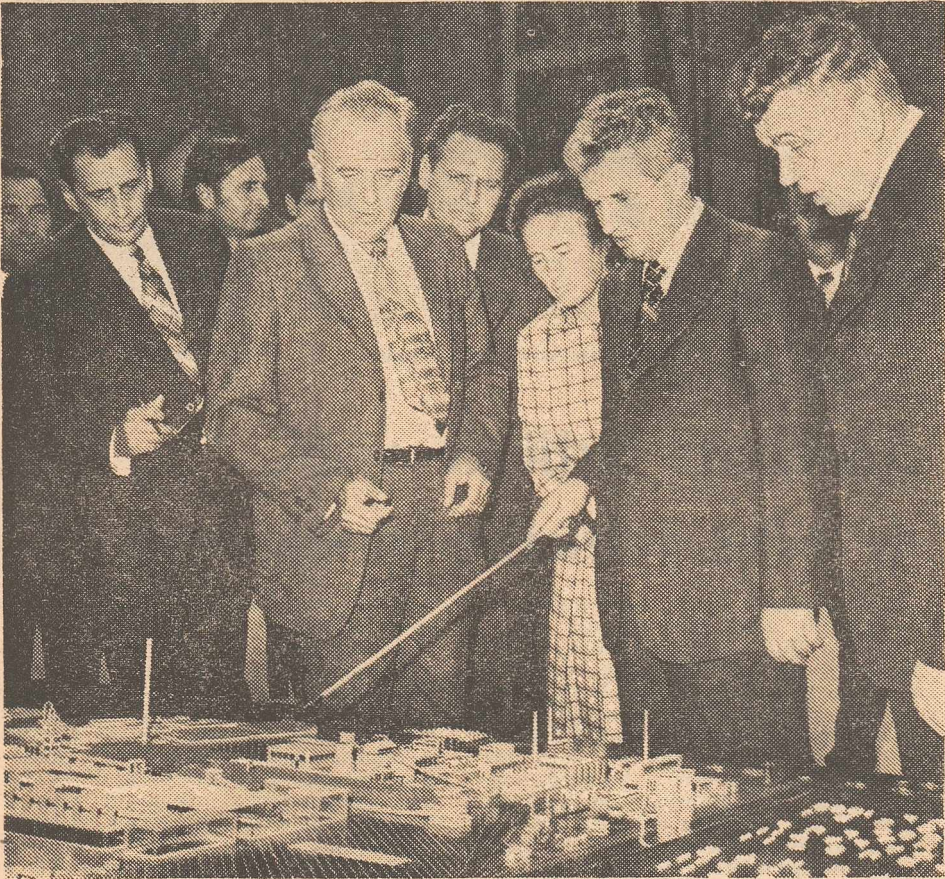
Pentru chipul și prestigiul pe care le-a dat țării, pentru demnitățile instaurate în viețile oamenilor, președintele Nicolae Ceaușescu va avea totdeauna în inima oșenilor loc părintesc de lumină. Uriașa dragoste neclintită de țară și de pămîntul întreg românesc face din secretarul general al partidului simbolul libertății și propășirii noastre. Acești coborîtori din dacii liberi care sînt oșenii de azi n-au avut — ei și strămoșii lor, de două mii de ani încoace — nimic mai scump ca libertatea. Iar acest om de un curaj și-o omenie cît cuprinde țara între hotare de inimă a dat expresie deplină celei mai depline libertăți a poporului.

Fie-mi îngăduit ca, din Oașul care-l iubește ca pe un părinte, să-i urez tovarășului Nicolae Ceaușescu ani mulți și sănătate în fruntea partidului și a României socialiste!

IONIȚA G. ANDRON

AȘEZĂRI DE VIAȚĂ ȘI DE MUNCĂ DURA

Tulcea, perlă și cetate dunăreană

Alumina, un obiectiv al cărui nume a reprezentat prima inițială în alfabetul industrial al Tulcei, pe care oamenii locului l-au învățat de la tovarășul Nicolae Ceaușescu

De zece ani încoace Tulcea trăiește un timp eroic! De zece ani încoace Tulcea se scoală dis-de-dimineală: oamenii au atâta treabă, încît nu mai au timp să observe că împlinesc o vîrstă sau alta. La Tulcea sînt în construcție, la ora la care scriu acest reportaj, nu mai puțin de 14 obiective economice și social-culturale noi! Cîteva dintre acestea? Rețineți: șantierul naval pentru reparații și construcții de nave oceanice, întreprinderea de utilaj chimic și metalurgic, întreprinderea de produse magneziene, fabrica de confecții, un abator, un hotel, o sală de sport, o casă de știință și tehnică a tineretului, și altele. Acum, să zicem 10 ani, Tulcea nu avea nici o întreprindere republicană. În 1980, Tulcea va trebui să realizeze o producție de 10 miliarde lei. Tulcenii știu că multe din noile obiective care asigură orașului lor o dezvoltare fără precedent au fost amplasate aici prin grija și din inițiativa directă a secretarului general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu.

Mă aflu lîngă Dunăre, pe platforma noului șantier naval. Ion Stanca, inginer șef, om cu două facultăți, îmi spune că șantierul a început să prindă viață, chiar așa zice, la 15 februarie 1975. Atunci, constructorii tulcenii au pătruns în mlaștina care stăpînea aici, au desecat balta și au văzut plutind, prin forța lor de imaginație, un cargou oceanic mare și alb. Las metafora la o parte și întreb care sînt implicațiile noului șantier în viața municipiului? „Șantierul naval era necesar aici, pentru că Tulcea e port maritim, flota de pescuit oceanic are baza la Tulcea, reparațiile navelor e bine să se facă aici, cît mai aproape de mare. Apoi își vor împlini destinele aici peste 7000 de oameni, dintre care unii s-au și calificat la șantierele navale din Galați, Brăila, Constanța”. Unul dintre cei mai buni mecanici navali se numește Agafon Petrov, 35 ani, căsătorit, cu doi copii. De cîteva zile, conform pregătirii sale, a fost numit maestru. Spune: „Iată, mai am și acum în carnet, dar le am și în minte, indicațiile date de tovarășul Nicolae Ceaușescu, atunci cînd ne-a vizitat șantierul, la 15 mai 1975. Ne-a sfătuit să construim pe aceeași platformă atît șantierul naval, cît și întreprinderea de utilaj chimic și metalurgic, să folosim mai bine suprafețele prin redispunerea halelor industriale, să construim hale monobloc, să restringem suprafețele ocupate de utilități. M-am gîndit că are multă dreptate: ca prim gospodăru al țării, mi-am zis, are grijă, spre binele nostru, al celor care vor veni după noi, de pămîntul țării; să fie cît mai bine folosit, pe suprafețe mici, să fie investite

valori mari, să se obțină valori mari”.

— Cum s-au realizat în practică aceste indicații?
— Întreaga concepție de proiectare a șantierului a fost, după cîte știu eu, și știu sigur, revăzută. Pe spațiul pe care inițial fusese proiectată o singură întreprindere, au fost amplasate două. Consecințele favorabile ale acestor indicații le simțim acum, cînd, la noua investiție (întreprinderea de utilaj chimic și metalurgic), utilitățile sînt deja asigurate, fapt ce va contribui la scurtarea termenului de punere în funcțiune și va crea importante economii.

În jurul nostru, excavatoarele mușcă pămîntul cu dinții lor puternici, îl obligă să intre parcă în civilizație, mașini grele, conduse de niște băietani care abia se văd de la volan, aleargă încărcate pînă la refuz cu pămînt, într-o hală, dată recent în funcțiune, a început să se repare instalația frigorifică a pescadorului „Caraimanul”, cîțiva militari care au venit să pună umărul și aici, ca în atîtea alte locuri, unde greul e foarte greu, se încălzesc la un foc potolit, în care dispar două sălcii așezate în cruce, din Dunăre se ridică un Crivăț puternic, cu bici ascuțit.

„Eu mă numesc Grigore Gheorghe, am 29 de ani, sînt din comuna Balabanca, dar acum locuiesc împreună cu familia mea într-un apartament din Tulcea. De cîte ori merg în sat la mine, cîte un tînăr mă întreabă: „Nea Grigore, crezi că aș găsi și eu de lucru în Tulcea?” Îl privesc blînd și încep să-i înșir pe degete cam toate șantierele și degetele de la două mîini nu-mi ajung. Tînărul pleacă parcă pus pe gînduri și după o lună sau două îl întîlnesc îmbrăcat în salopetă. Aici, la șantierul naval, am deja doi consăteni, mecanici. Alți cinci au formele făcute și îi așteptăm, iar zece sînt la liceul de mecanică navală și, se înțelege, tot aici vor veni”.

— Ai de gînd să-ți muți tot satul aici?

— Cred că fiecare dintre noi vine sau a venit cîndva dintr-un sat, pe care îl poartă în inimă. Consătenii mei vin la Tulcea, ca și mine, să pună umărul la ridicarea acestui oraș, pe care tovarășul Nicolae Ceaușescu îl dorea, încă din anul 1971, așezat „în rîndul centrelor industriale ale României socialiste”. Vrerea secretarului general al partidului era o vrere mai veche a noastră și am înțeles-o ca pe o adevărată chemare.

Astfel, noua cetate industrială își cheamă muncitorii! Și aceștia vin, trec dintr-o clasă socială în alta, vin cu mile din toate satele Dobrogei, aduși de o altfel de transumanță, o transhu-

manță a industrializării, a zborului pe verticală, a emancipării umane, a progresului.

— Ce ați simțit atunci cînd s-a bătut primul pilon la combinatul metalurgic, tovarășe Eremia Balog?

— Fiorul unui început, firește; începuse să bată, pe atunci timid, o nouă vîrstă a orașului acesta, cu căsuțe mici, învelite în bună parte cu stuf, cu circumiore sordide, cu podele „spălate” cu motorină. Combinatul, uzina de alumina existau doar în proiecte, pe hîrtii, dar noi toți le vedeam aievea, frumoase, uriașe, o pădure de utilaje și de instalații, încît ne întrebam dacă o să le țină pămîntul. Pămîntul le-a ținut, dar le-a ținut datorită oamenilor aceștia, numai datorită dorinței lor de a demonstra lumii că niște pescari, care după unii nu erau în stare decît să „tundă” peștele pe burtă, pot să devină ași în fabricarea aluminei. Începutul a fost greu, oamenii sfărîmău patul de turnare cu rîngile, cu efort fizic foarte mare. Cu ocazia vizitei din 27 august 1976, tovarășul Nicolae Ceaușescu ne-a indicat ca să găsim soluții noi, prin care să mecanizăm operațiile de turnare a feroaliajelor, să se înlătore efortul fizic al oamenilor, să se îmbunătățească condițiile lor de muncă, să crească productivitatea. Specialiștii combinatului au găsit aceste soluții (turnarea la sol, pe pat de feroaliaje) și aceasta a condus, într-adevăr, la ușurarea muncii oamenilor din secția feroaliaje, la depășirea anuală a planului de producție cu peste 4000 tone de feroaliaje. A fost o nouă dovadă a grijii pe care secretarul general al partidului o poartă omului, pe care o manifestă totdeauna, este dovada lui de omenie exemplară, pe care nu uită să și-o manifeste în nici o împrejurare!

Cercul printre tulcenii o vorbă, cum că, între cei care așază temelia modernă a orașului Tulcea, constructorii ar fi „oamenii numărul unu”. Am stat de vorbă cu mulți dintre ei și, înțelepți cum îi știam de obicei, nu sînt de acord cu această clasificare: „Dacă ar fi să credem așa ceva, zice Costel Strîmbu, șeful echipei de dulgheri care ridică acum noul hotel, cu opt etaje, ar însemna că nu trăim cu picioarele pe pămînt. Și noi, constructorii, oricît ne-am ridica, oricît de sus am ajunge cu zidirea, nu ne închipuim niciodată că zburăm”. Înțeleaptă vorbă și plină parcă de tîlc. Echipa lui Costel Strîmbu a fost adusă să lucreze aici, în centrul orașului, în văzul tuturor, cum spune inginerul Marin Lică, pentru că este una dintre cele mai bune echipe de dulgheri. În 1980, îmi spunea primarul municipiului, tovarășul Spiru Ivancenco, Tulcea va avea peste 20 000 de apar-

tamente, dintre care peste 11 400 vor fi construite în acest cincinal. La toate acestea, echipa lui Strîmbu și-a adus și își aduce o substanțială contribuție. „Lucrarea asta, adică hotelul, zice Costel Strîmbu, are termen de dare în folosință, 30 iunie 1978. Noi ne-am angajat să-l terminăm cu 15 zile mai devreme, ca Oficiul județean de turism să beneficieze de el în plin sezon. Mai departe, vom construi blocuri, foarte multe blocuri, pentru ca Tulcea să ajungă, așa cum ne spunea nouă tovarășul Nicolae Ceaușescu, cu ocazia vizitei sale de lucru din 15 mai 1975, „un oraș modern, într-adevăr, să fie o intrare demnă, pe Dunăre, în România”.

— Tovarășe Grigore Virjoghe, sinteți directorul Oficiului județean de turism, iar turismul joacă un mare rol în viața economică a județului Tulcea, a municipiului mai ales; unele dintre indicațiile secretarului general al partidului, făcute cu ocazia repetatelor sale vizite de lucru în acest județ, s-au referit și la dezvoltarea turismului. Cum s-au materializat, cum se aplică ele în practică?

— Am plecat, în 1967, de la 80 de locuri, în două hoteluri de categoria a II-a și de la nici un mijloc de transport pentru turism. În momentul în care dumneavoastră notați aceste rînduri, avem 450 de locuri în hoteluri moderne de categoria I și 1000 de locuri în nave de transport turistic pe apă. Acțiunile noastre s-au înmulțit, încît la ora actuală am ajuns să realizăm cam 60 de lei, încasări, pe fiecare locuitor al județului. Nu e puțin, dar nu reprezintă nici cît putem realiza noi. Baza materială a turismului în Tulcea este în continuă dezvoltare: ați văzut și dumneavoastră, în iunie vom intra în posesia unui nou și modern hotel cu 234 de locuri, cu restaurant și linie de autoservire.

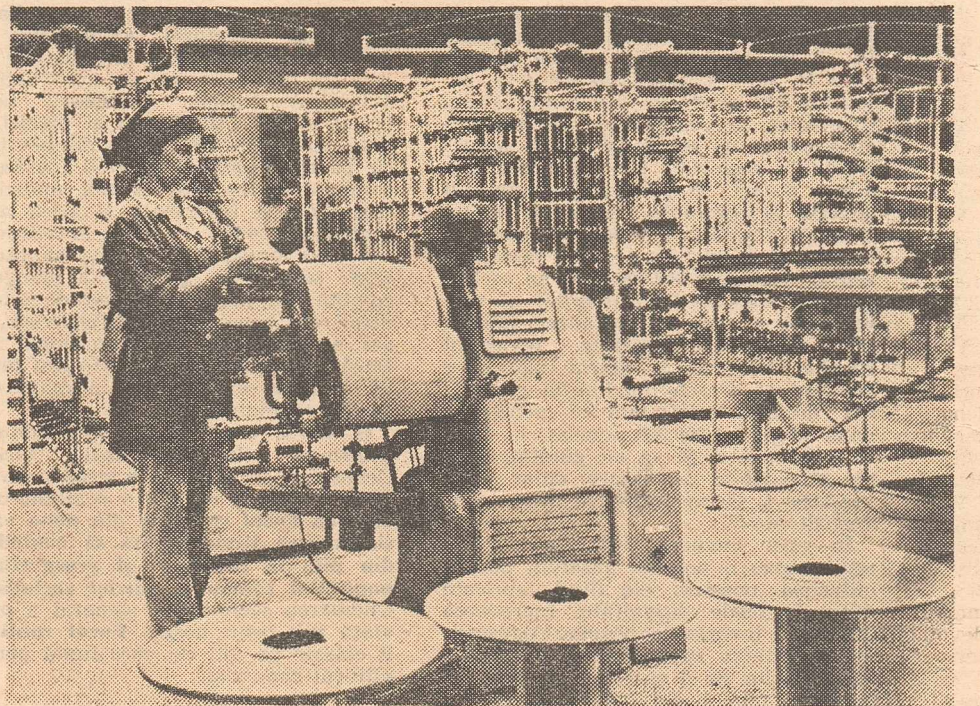
În acest cincinal se va da în folosință la Șulina un hotel modern, din indicația expresă a tovarășului Nicolae Ceaușescu, dată cu ocazia vizitei din 27 august 1976. Șulina, a spus tovarășul secretar general atunci, va trebui să devină stațiune la mare!, cu programe combinate, de deltă și mare. Va fi o realizare pe care noi o așteptăm de mult și pentru care vom depune orice efort pentru a o realiza. Obligațiile ni le cunoaștem: în Tulcea, în acest timp eroic, cum spuneți, se muncește enorm. Noi trebuie să depunem un efort asemănător ca să asigurăm oamenilor, constructorilor tulcenii și din toată țara, condiții de odihnă, de refacere a capacității lor de muncă. Credeți că e mai puțin important?

N. GRIGORE MĂRĂȘANU ■

„Netex”, simbolul modern al Năsăudului

Bistrița-Năsăudului, anul 1970. Proaspăta reședință de județ mai păstră încă decorul întîlnit în urmă cu zece—doisprezece ani și în alte zone ale țării, unde industrializarea nu se întreprindea decît pe planșete. Cîmpuri care

nu spuneau nimic agriculturii, mlaștini care marcau insalubru sfîrșitul orașului, margine de urbe cu tîrg săptămînal și moară. „Netex”-ul, întreprinderea de textile nețesute, este prima „cărămîdă” zidită pe platforma indus-

„Netex”-Bistrița — prima „cărămîdă” așezată la temelia industriei Năsăudului

TE SUB ÎNNOITOAREA ZODIE CEAUȘESCU

trială a Bistriței, primul obiectiv industrial din cele cinci cite numără azi platforma, rod al concepției generoase care a stat la temelia ridicării economice a fiecărui colț din această țară. „Una dintre directivele Congresului al XI-lea, ne spunea directorul întreprinderii, Mircea Bocu, directivă care se referea la dezvoltarea industriei textile, și anume realizarea unor înlocuitori ai textilelor clasice, valorificarea superioară a resurselor materiale, preocupări de fond în concepția economică a secretarului general al partidului, s-a materializat în construirea acestei întreprinderi, unicat în industria noastră textilă. Șapte zeci la sută din materia primă cu care lucrăm sînt deșeurii: saci de iută de care nu mai are nimeni nevoie, deșeurii de tricouri, de fire, de țesături. Practic, lucrăm fără să avem noi înșine deșeurii. Totul reintră în circuit. Realizăm lucruri pe care odată le plăteam în valută. Fabrica noastră este rezultatul unei viziuni profund științifice în ceea ce privește industria textilă.”

„În 1971 am fost repartizat aici vreo paisprezece ingineri textilești. Majoritatea erau moldoveni, știut fiind că singura facultate cu profil textil se află la Iași. Eu eram, mi se pare, singura ardeleană. Știam mai exact ce însemnau aceste ținuturi și înainte. Ceilalți erau proaspeți, cum s-ar spune. Ne una un singur fapt: eram cu toții aproape ageamii în ceea ce privește domeniul neșesutelor. În facultate nu făcusem decît vreo două ore de textile neșesute. Ne-am trezit în față cu utilaje de mare complexitate, cu cele mai avansate tehnologii din lume și cu mulți oameni necalificați pe care, firește, trebuia să-i calificăm noi. A fost o piatră de încercare pentru fiecare. A trebuit să învățăm, să descifrăm și în același timp să ne formăm și oamenii, operatorii, aproximativ două sute de absolvenți de liceu. Am fost noi primii care încercam să demonstrăm că tradiția se poate naște și azi, acolo unde există pasiune și dorința de a face treabă. Ne spuneam atunci că sîntem părtașii unei idei care desigur avea să ridice orașul, lărgind în același timp și granițele unei industrii care la noi se părea că dăduse totul. Cînd în 1974 ne-a vizitat tovarășul Nicolae Ceaușescu am fost cu toții mîndri și realmente fericiți să-i putem raporta că am fost la înălțimea încrederii sale, să-i putem mulțumi prin faptă pentru ideea generoasă de a ctitori în acest loc o asemenea fabrică unicat. Desigur, eram la început și rezultatele nu erau, ca să spun așa, formidabile. Ne izbeam și de neîncrederea unora și de neștiința altora. Produceam și nu prea reușeam să ne facem cunoștii. Nu vindem, mai exact. La această primă vizită secretarul general al partidului a stat de vorbă cu muncitorii, cu specialiștii. A analizat alături de noi soluțiile care se impuneau. Temeinic, inginereste. Ne-a recomandat atunci să folosim materiile secundare mai intens, forța de muncă s-o utilizăm mai rațional, să diversificăm producția și mai ales să depunem eforturi mai mari să ne impunem, să ne cunoască lumea.” (Elena Vatamanu, ingineră).

Încerc să înțeleg din mers cum stau lucrurile cu procesul tehnologic. De la prepararea chimică deșeurile iau ca-

lea spre secția de preparare mecanică. Spre destrămător adică, unde materia primă este înghițită încet dar sigur, transformîndu-se, firește, în destrămătură. Urmează camera de odihnă unde deșeurile se liniștesc, încercate fiind cu electricitate electrostatică. Și apoi secția de bază, care metamorfează totul în vată de tapiserie, termosdabilă, matlasată și tot așa pînă la 70 de produse. Elisabeta Rusu are 28 de ani, este tehniciană, și afirmă că ea, cariera ei, este sută la sută produsul dezvoltării județului, a orașului său. „Mă bucur că am prilejul de a-mi arăta recunoștința, de a-i mulțumi secretarului general, chiar în ziua în care împlinesc 60 de ani de viață și 45 de ani de activitate, pentru tot ceea ce am reușit în viață. Vedeți, am plecat dintr-o comună a Năsăudului, am terminat liceul la Bistrița, m-am calificat la „neșesute” și acum sînt în anul doi al Facultății de mecanică din oraș. Soțul meu este inginer constructor, avem un copil și locuim într-un apartament spațios și confortabil. M-am realizat, mi-am împlinit cum se spune visurile. Nici prin cap nu-mi trecea, cînd eram în liceu, să pot urma o facultate chiar aici, la Bistrița. Și nu numai eu, ci numeroși tineri din județul nostru se împlinesc în acești ani la Bistrița. Aș vrea ca în numele acestor tineri să le urez tovarășului Nicolae Ceaușescu și tovarășei Elena Ceaușescu cele mai calde urări de bine și de sănătate, viață lungă și plină de bucurii, conștiința fiind că aceste bucurii și împliniri sînt și ale noastre”. Alăturîndu-se urărilor colegei sale, Ecaterina Biro ne spunea: „Eu am numai 22 de ani. Sînt secretara comitetului U.T.C. pe întreprindere și reprezint colectivul nostru de muncitori în Consiliul oamenilor muncii din centrala industrială de care aparținem. Sînt nu numai izbînzile mele, ci ale unei întregi generații care se poate afirma plenar. Faptele acestea sînt rodul concepției tovarășului Nicolae Ceaușescu despre democrația muncitorească. A ctitori o fabrică, cred eu, a ridica o zonă a țării, nu înseamnă doar să construiești pur și simplu fabrica, ci de a crește oameni, de a-i ajuta să-și găndească singuri, cu propriile forțe viitorul. Acest lucru mi se pare minunat în activitatea secretarului general al partidului.” Din profund spirit novator, dintr-o arzătoare dorință de a crește oameni care să-și găndească singuri viitorul, dintr-o concepție economică modernă, revoluționară, dintr-un adînc patriotism, un alt colț de țară a devenit centru industrial. „După vizita din 1974, ne mărturisește ajutorul de maestru Aurel Figan, întreprinderea noastră a cunoscut un salt deosebit. Indicațiile secretarului general al partidului s-au dovedit salutare. Am ieșit pe piață și „Netex”-ul este azi o firmă cunoscută. În 1976 tovarășul Nicolae Ceaușescu ne-a vizitat din nou. I-am strîns cu toții mîinile cu bucuria recunoștinței, dar și a împlinirii sarcinilor. N-a fost doar o vizită de curiozitate. A fost tot o zi de lucru, de analiză a ceea ce am făcut și a ceea ce trebuie să facem în continuare. L-am simțit în fiecare moment ca un tovarăș de muncă și acest fapt spune totul despre președintele țării.”

RAZVAN BĂRBULESCU ■

Tehnoton, lungimea de undă a Iașului

Nu știu cum stau lucrurile la alte neamuri, însă la noi, la români, a fi ctitor e un nume de mare merit, un nume de mare cinste.

Din adîncurile timpului a apărut și s-a înrădăcinat obiceiul de a nu mai fi nicicînd despărțită ctitoria de numele ctitorului ei și adeseori chiar de chipul lui.

Prețuirea ctitorilor nu e altceva decît recunoașterea spiritului constructiv, recunoașterea meritului inițiativei, recunoașterea strădaniei demiurgice, a tenacității pentru fundarea ctitoriei, recunoașterea muncii creatoare. Marii ctitori și-au pus amprenta personalității lor pe întregi epoci.

La Iași, vorbind cu oameni ai muncii, am aflat cronica, rostul și semnificațiile unei ctitorii a muncii, înălțată în acești ani ai epocii de ctitorie socialistă care poartă, profund și magnific, amprenta personalității și a devotamentului către popor a președintelui Nicolae Ceaușescu.

Pe întinsul palmei acesteia de pămînt sărac era un ogor de păpuși care rodea tot sărac. Acum, adică din '72, de la darea în folosință, e TEHNOTONUL,

o întreprindere ultramodernă ale cărei roade anuale valorează sute și sute de milioane de lei.

Mă bucură cuvintele cu înțelepciune strămoșesc-țărănească ale inginerului Laurian Grădinaru; mă bucură că directorul tehnic al unei întreprinderi din ramura acestei industrii de vîrf care-i electronica n-a uitat, în judecățile sale, de criteriul pămînt, n-a uitat de relația om-pămînt. Îl întreb:

— Ce gîndiți despre faptul că secretarul general al partidului nostru a hotărît ca această investiție să fie realizată aici, pe pămîntul uriașei ctitorii care-i platforma industrială a Iașului?

— Eu, și nu numai eu, toți de aici am înțeles că președintele țării a avut în vedere potențialul uman și intelectual al Iașilor, tradiția învățămîntului electrotehnic din Iași, care, se știe, e cel mai cu vechime din țară; dar am mai înțeles că președintele țării a acordat șansa concretă de a se realiza superior profesional unui număr de peste trei mii de oameni tineri; și am mai înțeles că nouă, cei care alcătuim această adevărată populație a Tehnotonului, ne-a fost acordată o mare încredere.

— Concret, cum ați răspuns acestei încrederi?

— Am produs peste un milion de radioreceptoare; pe an ce a trecut mai multe dar și cu un grad sporit de complexitate. Am produs aparate concepute și proiectate de noi. Ne-am diversificat preocupările: producem aparatură pentru radiocomunicații profesionale; producem componente, de felul și de nivelul tehnic al condensatorului electrolitic cu tantal; am abordat categoria aparatelor stereofonice și a celor de televiziune pentru circuit închis; asamblăm casetofone. Producem mobil, folosind înlocuitori mereu mai ieftini. Exportăm în R.D.G., în Cehoslovacia, Ungaria, Albania, Sudan, Senegal, Egipt, Mozambic, Japonia și ne pregătim pentru S.U.A. Ne mîndrim cu faptul că niciodată nu am avut nici un refuz, din pricina calității, de la partenerii externi. În '75, deci la numai doi ani și cîteva luni de la darea în folosință a întreprinderii, colectivul nostru a avut o zi de mare sărbătoare: ne-a pășit pragul casei muncii noastre tovarășul Nicolae Ceaușescu. Eram emoționați. Omeneste dar și cu responsabilitate comunistă țineam să nu-l nemulțumim cu ceva. Încît, e de înțeles bucuria pe care am trăit-o cînd, la încheierea vizitei, am văzut că secretarul general al partidului nostru a pînut îndelung mîna directorului Emil Păvăleanu și i-a spus, adică ne-a spus nouă, tuturor, că sîntem o întreprindere tînără, cu foarte mulți tineri și că avem datoria să o dezvoltăm și să ne dezvoltăm. Am înțeles că a fost impresionat, în bine, de viteza cu care noi, un colectiv de oameni a cărui medie de vîrstă, atunci, era de sub 22 de ani, am asimilat tehnologiile, de rapiditatea cu care am învățat să facem lucrări de categorii superioare.

Tehnoton Iași: pentru foarte multe tinere, foarte multe locuri de muncă și realizare profesională, la cotele de vîrf ale civilizației contemporane

Prin halele întreprinderii m-a condus fostul profesor de matematici Constantin Sirghia, azi electronist și locțiitor al secretarului comitetului de partid. Îmi arată utilaje moderne și oameni tineri. L-am rugat să-mi vorbească despre oameni.

— Acum am „îmbătrînit”, la început însă media de vîrstă a colectivului era de 19 ani. Mulți absolvenți de școli profesionale; și mai mulți calificați în întreprinderea noastră. Avem un grup școlar și este în studiu înființarea unei facultăți de subingineri. Marea majoritate a oamenilor colectivului sînt din județ. Cam 80 la sută sînt femei. Avem peste 400 de membri de partid și peste 1700 de uteciști. Organizații de bază foarte serioase, foarte puternice. Așa se și explică reușitele întreprinderii. Mulți oameni buni, iar unii excepționali: reglorul Veronica Avornicesei, matrișterii sculeri Dumitru Isarie și Dumitru Sobosan..

Într-o secție, la etaj, ne oprim lîngă un grup de muncitori. Toți sînt bucuroși să-mi împărtășească păreri, impresii despre vizita de lucru a tovarășului Nicolae Ceaușescu. Se sfătuiesc între ei, apoi unul, trăgînd concluzia pentru toți, îi spune locțiitorului secretarului comitetului de partid: „Duceți-l, pe tovarășu”, la fereastra aceea!” Deci la una anume. Le-am cerut cuvinte și ei îmi propun o acțiune. Tovarășul Sirghia mă duce la acea anume fereastră. Se vede, de-acolo, un întins cîmp gol. Îmi explică:

— Aici s-a oprit tovarășul Nicolae Ceaușescu și-a remarcat că avem loc de extindere. Aprecie și încurajare mai bună nici că se putea! Înseamnă că merităm extinderea! Înseamnă că merităm viitorul!

În Iași, la Tehnoton am trăit și-o bucurie strict subiectivă: m-am întâlnit c-un bun prieten din copilărie: Virgil Hermeziu Știam că avea, de mic, o deosebită aplicație spre treburile tehnice și, prin educația primită de la părinți, un deosebit cult pentru profesie. Mi-am îngăduit să-l întreb frățește:

— Virgile, știu că pentru tine asta are mare importanță: te simți împlinit profesional?

— În 1975 ne-a vizitat întreprinderea tovarășul Nicolae Ceaușescu. Ne-a îndemnat să reamplasăm utilajele pentru a obține spații pentru noi utilaje și, pe de altă parte, să ne autodotăm. Am fost cîteva ani secretar al comitetului de partid și am fost și sint șef al atelierului mecano-energetic, cu alte cuvinte, împreună cu cei 150 de muncitori ai atelierului, am fost direct implicat în realizarea acestor esențiale indicații. La începuturile întreprinderii, atelierul nostru — care pe atunci se numea „de autoutilare mecano-energetică” — a realizat o parte din utilajele întreprinderii, în special toate liniile secției de acoperiri metalice; apoi a contribuit la montajul utilajelor și la punerea lor în funcțiune, iar după aceea la definitivarea secțiilor de producție. Acum altu-i nivelul: ne preocupăm de revizii și reparații planificate, deci nu ca-n primii ani doar forțați de vreo defecțiune; și ne preocupăm de lucrările de construcții-montaj la noile investiții. Ține seama că aparatul fiind de nivel foarte ridicat — instalații cu componentă electronică, utilaje cu program,

cartele, circuite integrate și toate celelalte — ne-a pus numeroase probleme de ordin tehnic și ne-a obligat la acțiuni intensive de reciclare a oamenilor. Încît sigur că mă simt împlinit profesional! Și se simte și maestrul Constantin Achirei și se simt toți care vor să facă meserie. Am venit aici ca să fac meserie și-o pot face pentru că sînt și utilaje bune și oameni, forțe umane, pe măsura nivelului utilajelor. Sau poate invers: utilaje pe măsura calității oamenilor.

Pe Virgil Hermeziu l-am găsit lucrînd, împreună cu alți meșteri de finețe și nuanță, la unul dintre darurile pe care oamenii muncii din județ vroiau să le facă tovarășului Nicolae Ceaușescu cu prilejul aniversării a 60 de ani de viață și a 45 de ani de activitate revoluționară. Firește, celor de la Tehnoton le revenea doar partea mecano-electronică a acelei lămpi cu soclu din lemn sculptat de alți meșteri de finețe și nuanță de la altă întreprindere. Dar omagiul, sufletul pus în lucrul acela era unitar.

Nu știu cum stau lucrurile la alte neamuri, însă la noi, la români, a fi ctitor e un nume de mare merit, un nume de mare cinste. Prețuirea ctitorilor nu e altceva decît recunoașterea spiritului constructiv, recunoașterea meritului inițiativei, recunoașterea strădaniei demiurgice, a tenacității pentru fundarea ctitoriei, recunoașterea muncii creatoare.

NELU IONESCU ■

Tezaur de gândire atotcuprinzătoare,

Trinda care a revoluționat știința și școala românească

INVĂȚĂMÎNT — CERCETARE — PRODUCȚIE

Implinirea a 60 de ani de viață și a 45 de ani de activitate revoluționară a secretarului general al Partidului Comunist Român, tovarășul Nicolae Ceaușescu, este incontestabil un eveniment de care se leagă profunde și esențiale semnificații, într-atâta această viață a fost legată, a fost dăruită progresului, modernizării, ridicării pe o treaptă superioară a patriei noastre, Republica Socialistă România.

Aș dori să mă refer în primul rând la cercetarea științifică. Pe plan mondial există în prezent frământări multiple, legate mai ales de științele naturii, științe care au de obicei un deosebit interes în practică sub formă de noi tehnologii industriale sau metode agricole avansate. Ele provin din faptul că dezvoltarea cercetării științifice implică un mare număr de oameni, importante mijloace financiare (laboratoare, stații experimentale, piloți industriali etc.) care reprezintă fracțiuni importante ale produsului social. Cercetarea științifică nu mai e de mult o problemă a unor savanți retrași în liniștea academică, ci o problemă cu vaste implicații economice și sociale, o problemă politică.

Partidul Comunist Român are în acest domeniu o politică foarte clar exprimată: se consideră progresul tehnic, economic, social ca fiind impulsiv în primul rând de progresul științific; știința, cercetarea științifică devin astfel în instrument principal în făurirea acestui progres. Acest rol însă nu se exercită de la sine, întâmplător. În repetate rânduri, dar mai ales la Consfățuirea cu oamenii muncii din cercetarea științifică și tehnologică, din 1976, tovarășul Nicolae Ceaușescu sublinia cele două modalități de care trebuie să se țină neapărat seama în acest proces:

Armonizarea raportului dintre diferitele etape ale cercetării științifice, cum ar fi cercetarea fundamentală, cea aplicativă, cea tehnologică, combătând ideea unei științe care rămâne la rezultatele abstracte ale unor cercetări teoretice fără să depună eforturi de a le apropia de necesitățile vieții.

Apoi, stabilirea unei legături directe, neîntrerupte, între cercetarea să-i zicem de laborator și toate treptele (inginerie tehnologică, proiectare industrială, construcție și exploatare industrială), până la introducerea și verificarea în practică a noului proces tehnologic. A fost introdus principiul că o cercetare științifică se consideră realizată atunci când ea devine o realizare la nivelul producției, un progres tehnic, economic.

De această concepție se leagă o largă acțiune de organizare a cercetării științifice. România, prin evoluția sa istorică, a moștenit o structură „academică” a cercetării științifice, având ca model cercetarea universitară din țările occidentale. La timpul său, ea a adus rezultate remarcabile prin personalități științifice de nivel european și mondial. Dar era clar că o astfel de structură nu mai corespundea unei creșteri industriale extrem de rapide, unor necesități stringente de a elimina importul de licențe, de procedee industriale, unei crone rămăneri în urmă față de realizările de vîrf din țările industriale dezvoltate. Este meritul personal al secretarului general al partidului de a fi atacat cu o deosebită luciditate și cu curaj această problemă extrem de complexă și de a fi introdus soluții originale care au sporit considerabil eficiența cercetării românești.

Aș aminti introducerea regimului contractual în cercetare, care permite stabilirea unui lanț complex de cercetări, stabilește termene precise de execuție, fixează responsabilități și mai ales deschide calea cercetării multidisciplinare, fizicieni, chimiști, matematicieni, ingineri de diferite specialități pot lucra organizat, împreună, pentru rezolvarea unei probleme, legătura contractuală fiind flexibilă și stringentă în același timp.

În al doilea rând, în locul „problemei” cercetate la nivel academic, probleme din care se rezolva cît se putea, au fost introduse obiectivele de cercetare, adică scopul final, agregatul, instrumentul, procedeele industriale. Și nu orice obiective, ci acelea pe care economia le consideră importante, pri-

oritare. Au luat naștere astfel programele prioritare, cum ar fi acelea legate de folosirea resurselor naturale, de noi surse de energie etc.

Pentru realizarea acestor programe prioritare au fost organizate instituțiile centrale pe ramură, adevărate academii de specialitate, iar la nivel superior Consiliul Național pentru Știință și Tehnologie. În acest fel, cercetarea științifică este organizată în mod unitar, cu o finalitate clară, precisă, eforturile se îndreaptă spre probleme majore, de importanță vitală pentru dezvoltarea patriei noastre socialiste.

Este de subliniat efortul deosebit, personal, inițiativa creatoare ale tovarășului Nicolae Ceaușescu de a îndruma fiecare specialitate în parte, de a discuta cu specialiștii cei mai de seamă din fiecare domeniu, de a se îngriji personal de formele de organizare a cercetării pe acest făgaș nou, încă nebătut de nimeni. Neîndoielnic, timpul ne va permite să apreciem și mai mult uriașul aport de gândire originală și de curaj intelectual care a stat la baza unor transformări atât de revoluționare. Rădăcinile se întind de pe acum: climatul cercetării, eficiența muncii cercetătorilor sînt radical schimbate în ultimii ani. Este, de asemenea, cazul să amintim în legătură cu aceste probleme uriașă grijă de a crește oameni care să înțeleagă, să se integreze în această lume schimbată și să poată deveni activi, creativi. Nu trebuie să uităm că la noi învățămîntul, cu toate calitățile sale reale, era departe, izolat atât de realitățile progresului tehnic, cît și mai ales de mecanismul producției și al cercetării științifice și tehnice.

Este un merit deosebit al tovarășului Nicolae Ceaușescu de a fi pus în evidență această problemă primordială și de a fi indicat calea ei de soluționare: integrarea învățămînt-cercetare-producție.

Problema este specifică țării noastre, etapei de dezvoltare prin care trecem. Milioane de oameni, mai ales tineri, sînt dislocați din muncile agricole tradiționale și iau calea unor activități industriale sau a unei agriculturi cu un înalt grad de mecanizare. Foarte mulți au acces la o pregătire medie și superioară, care îi așază în primele rînduri ale armatei de specialiști chemați să făurească bazele noii societăți. Ce s-ar fi întîmplat dacă școala, în toate treptele ei, ar fi continuat să rămînă teoretică, abstractă, ruptă de noile realități? S-au luat de aceea măsuri de încadrare a oamenilor muncii în noile realități, de formare de muncitori, tehnicieni, cercetători care să înțeleagă cerințele vremii, să lucreze creator și nu zadarnic, pe false probleme și astfel elevul a fost adus în unitatea productivă, studentul în uzină sau atelier, dar și în institutul de cercetare, cercetătorul a fost trimis în uzină dar și în învățămînt. S-a realizat o uriașă acțiune de interpenetrare, de dărîmarea a unor ziduri artificiale între specialități, de legătură organică, de la cea mai fragedă vîrstă, a cetățeanului de realitățile țării sale.

Desigur, procesul acesta de integrare e extrem de complex și nimeni nu se poate aștepta ca el să funcționeze perfect din prima clipă. Vor fi necesare încă multe eforturi pentru a-l adapta pe deplin la cerințele societății noastre în evoluție rapidă. Dar e incontestabil o soluție de o covîrșitoare importanță, care face cînte inițiatorului ei, principal, tovarășului Nicolae Ceaușescu.

Domeniul științei, al cercetării științifice și tehnice, al învățămîntului e doar un sector din activitatea atât de complexă a societății românești moderne. Aportul original, substanțial al tovarășului Nicolae Ceaușescu, privit și la nivelul acestui compartiment, este atât de substanțial, de revoluționar, încît chiar și numai aceste realizări i-ar asigura merite excepționale în dezvoltarea statului nostru socialist. Consider că aceste gânduri trebuie înțelese și apreciate la adevărata lor valoare pentru a avea dimensiunea personalității și a operei unui om care și-a dăruit, în cel mai propriu sens al cuvîntului, întreaga viață și energie, progresului patriei sale.

Acad. profesor VICTOR MERCEA ■

Discuție fructuoasă, de un deosebit interes științific, în timpul uneia din vizitele de lucru la Institutul de cercetări chimice.

Prezență stimulatorie în amfiteatrele, laboratoarele și atelierile universitare

Firește, înainte de toate DISROM e o prescurtare. De la dispozitive românești. DISROM mai înseamnă o concepție și o metodologie originale de proiectare și fabricare a unor dispozitive modulate, precum și un colectiv de 11 persoane, funcționînd în cadrul Facultății de tehnologia construcțiilor de mașini a Politehnicii bucureștene.

Omul care conduce acest colectiv, una și aceeași persoană cu cel care, în urmă cu ani, a avut primul idee, se numește Aurel Brăgaru. Este conferențiar doctor inginer și mai este, desigur, cel mai în măsură să povestească istoria devenirii noii metodologii, drumul ei, nu totdeauna simplu și drept, de la idee la ceea ce este astăzi, legiferată prin Decretul 139 din 1974, în pragul fabricării seriei zero de dispozitive modulate. Să-l ascultăm. „Am convingerea că din DISROM nu s-ar fi ales mai nimic dacă în 1972, cu ocazia deschiderii anului universitar, n-aș fi avut șansa să mă aflu, pentru prima, dar nu pentru ultima dată în viața mea, în apropierea primului bărbat al țării. I-am înfățișat tovarășului Nicolae Ceaușescu noua concepție, prezentîndu-i totodată și marile avantaje economice, cifrate la o economie de circa o mie cinci sute de lei la fiecare dispozitiv, în condițiile în care, anual, o întreprindere medie are nevoie de cîteva zeci de mii de dispozitive. Aș vrea să precizez un lucru. Pînă la a ajunge, într-un moment al biografiei mele pe care-l consider de maximă satisfacție, să discut problema DISROM cu președintele țării, expusesem sensurile concepției și metodologiei multor oameni. Majoritatea lor fuseseră, desigur, oameni de specialitate, cadre didactice sau ingineri din tehnologia construcțiilor de mașini. Nici unul dintre ei n-a înțeles mecanismele intime cu repeziciunea și limpezimea tovarășului Nicolae Ceaușescu. M-am convins de asta din seriozitatea întrebărilor pe care mi le-a pus, din caracterul lor pertinent, la obiect. Atunci mi-am dat seama, iar convorbirile cu secretarul general al partidului care au urmat au întărit prima impresie, de extraordinară receptivitate a tovarășului Nicolae Ceaușescu, de profunzimea și maturitatea de excepție a gândirii sale, de neobișnuita sa capacitate de a intra direct în miezul lucrurilor, fără ocolișuri. După ce dînsul a plecat, mi-am făcut socoteala că noi, românii, trebuie să fim mindri și să fim fericiți că avem în fruntea statului un om care pricepe în cîteva minute ceea ce alții pricep în ore sau chiar în zile. După judecata mea, tovarășul Nicolae Ceaușescu rămîne părintele acestei idei care se numește DISROM.”

E rîndul studentului Gabriel Constantinescu, din anul al V-lea, unul din cei cincizeci de studenți care lucrează în cadrul colectivului, în muncă de cercetare și proiectare contractuală, să adauge cîteva impresii. „Desigur că l-am văzut de aproape pe tovarășul Nicolae Ceaușescu. Am făcut parte din mulțimea de studenți care, cu ocazia

deschiderii anului universitar 1976—1977, l-am întîmpinat pe primul bărbat al țării cu respect și recunoștință. Pe plaoul institutului, s-a adunat întreaga suflare a Politehnicii, mîndră că secretarul general al partidului a venit între politehniști. Aș dori să spun că nu știu să mai exiștie țări în lume, iar colegii mei străini confirmă acest lucru, în care șeful statului să vină, personal, la fiecare început de an școlar în mijlocul tineretului studios, să-l asculte și să-l povățuiască. Tovarășul Nicolae Ceaușescu a întemeiat din acest punct de vedere o tradiție, pe care o întărește și o dezvoltă în fiecare toamnă, cu energie și înțelepciune. L-am ascultat vorbind și am descoperit, ca în toate luările de cuvînt ale tovarășului Nicolae Ceaușescu, indicații prețioase cu privire la activitatea noastră de fiecare zi, la necesitatea integrării învățămîntului cu practica și producția. Totodată, am dedus marile responsabilități ce ne revin nouă, tehnicienilor care vom munci nu peste multă vreme în fabrici și uzine, unde va trebui să depunem toate eforturile, serios și responsabil, pentru ca cincinalul revoluției tehnico-științifice să asigure României o înaintare rapidă și victorioasă pe calea socialismului și a comunismului”. Aflată alături, studenta Ruxandra Teodorescu reia una dintre ideile colegului său. „Pentru politehniști, tovarășul Nicolae Ceaușescu, cu a cărui prezență în mijlocul nostru ne-am obișnuit, căci nu trece niciodată multă vreme fără să vină între noi, să ne asculte și să ne îndrume, e ca un părinte, ca un dascăl. Multe îi datorăm noi, atîtea lucruri cîte cu greu încap în cuvinte, înainte de toate însăși construcția acestui veritabil oraș al științei și tehnicii care este institutul nostru. De cîte ori ne gîndim la dînsul, ca la un părinte drag, recunoaștem în persoana președintelui țării pe neostenitul om politic și patriot de numele și de acțiunea căruia s-a legat, între atîtea alte minunate inițiative, ridicarea Politehnicii”.

Revine conferențiarul Brăgaru. „Întind că, în 1972, a deschis un drum, secretarul general al partidului a folosit fiecare vizită în institut, fie că a venit singur, fie însoțit de șefi ai unor state, spre a parcurge baza DISROM. Ultima dată a fost la noi cu ocazia deschiderii anului universitar 1976—1977, coborînd de la Catedrala de rezistență materialelor. Ne-a făcut unele observații și ne-a cerut să urgem generalizarea concepției, în așa fel încît noua metodologie să se aplice cît mai repede, țara noastră urmînd astfel să devină a cincea din lume capabilă să producă dispozitive de înaltă tehnicitate. Am făcut întocmai, nu numai din datorie, ci și spre a mulțumi, cu mijloacele și cu puterile noastre, celui ce, prin inteligență și clarviziune, a transformat o idee în realitate. Nu în folosul său, ci în folosul nostru, al tuturor”.

OVIDIU IOANIȚOIA ■

deschidere de largi orizonturi

Un concept politic original și modern de edificare și conducere a societății socialiste pe baza unei democrații plenare

Gîndirea socială a tovarășului Nicolae Ceaușescu impresionează prin soliditatea construcției teoretice, caracterul sistematic al înlănțuirii ideilor, profunzimea pătrunderii în esența faptelor, fenomenelor, relațiilor și proceselor sociale care definesc — pe linia de tendință logică a devenirii societății comuniste — perioada făuririi socialismului multilateral dezvoltat în România. Marxist-leninist creator, stăpîn pe mijloacele demersului logico-istoric dialectic, secretarul general al partidului nostru gîndește ca filosofia, științele sociale își găsesc rostuirea în confruntarea cu practica revoluționară, în ansamblul de confluente și interdependențe teorie-practică, generator permanent de spirit novator. Așa se face că, pe temeiul analizei istorice, a retrospectivității existenței materiale și spiritualității care au configurat particularitățile societății românești, precum și pe temeiul deslușirii esenței stadiului la care a ajuns procesul istoric în țara noastră, tovarășul Nicolae Ceaușescu construiește și reconstruiește mereu conceptul central care străbate întreaga osatură a gîndirii sale — cel de **societate socialistă multilateral dezvoltată**.

Este un concept-pirghie, investit cu valoare deopotrivă explicativă și operațională. Un concept care surprinde totalitatea vieții noastre sociale, ca totalitate vie, concret-istorică, atît în componentele sale structurale, cît și în dinamismul său intrinsec, poziția de centralitate a omului, ca forță activă și conștientă, în alcătuirea ansamblului social, valoarea sa explicativă rezidă în pătrunderea spre mecanismele și lanțurile de determinare care stau la baza înălțării întregului edificiu social al României contemporane. El pune în lumină ideea că socialismul, pentru a se constitui istoricește pe deplin, cu oamenii și pentru oameni, trebuie să reprezinte **revoluționarea societății în globalitatea ei, să se manifeste în toate compartimentele vieții sociale, fără excepție, ca praxis generalizat și ca înfăptuire a unui model care refuză orice tratare parțială și unilaterală**. Legitatea și — implicit — legitimitatea istorică a socialismului presupun deci multilateralitatea afirmării acestuia. Numai astfel, materializîndu-se în plenitudinea atributelor sale, socialismul poate constitui premisa reală, obiectivă a înaintării spre comunism. În acest punct, conceptul capătă și valențe operaționale: el indică o strategie de acțiune, un demers practic căruia nu-i poate scăpa nici unul dintre elementele care alcătuiesc sistemul social.

Urmărind atent gîndirea dialectică a tovarășului Nicolae Ceaușescu, observăm **elaborarea progresivă, prin inserție de atribute noi, impuse de practică, a conceptului de societate socialistă multilateral dezvoltată**. Conceptul este deci dinamic, flexibil, refuză orice închistare simplificatoare. Încă la Congresul al IX-lea al partidului și la Conferința Națională din 1967 se acumulează expresii ca „dezvoltarea multilaterală a patriei socialiste”, afirmarea economiei ca „organism unitar”, „folosirea rațională a tuturor resurselor materiale și umane ale societății”, „realizarea deplină a avantajelor orînduirii socialiste”. Totodată se impunea, tot mai mult, sensul programatic, general-strategic al măsurilor variate întreprinse pentru perfecționarea întregii vieți economico-sociale. Pentru ca, în 1969, la Congresul al X-lea al partidului, conceptul să-și afirme identitatea sa ideologică și politică, elaborat ca atare și tradus nemijlocit în termenii acțiunii. Apoi, printr-un travaliu accentuat și de o deosebită profunzime, conceptului i s-a asociat **Programul partidului nostru**, adoptat de Congresul al XI-lea, în 1974. Vreau să subliniez, prin acest scurt excurs istoric, că în **conceptia secretarului general al partidului nostru, exprimarea plenară a valorii teoretico-practice a conceptului de societate socialistă multilateral dezvoltată este indisolubil legată de înfăptuirea politicii partidului în chip programatic, pe baza unui document fundamental, a unei carte ideologice, teoretice și politice, care să-i exprime întreaga strategie de acțiune**.

De-a lungul anilor, în numeroase rînduri, omul de concepție și revoluționarul dirz care este tovarășul Nicolae Ceaușescu a multiplicat sensurile și semnificațiile conceptului de societate socialistă multilateral dezvoltată, dîndu-i o deplină consistență teoretică și soliditate practică. O întreagă constelație de concepte particulare s-a constituit în jurul acestei categorii centrale, cu privire la rolul conducător al partidului, omogenizarea structurilor sociale, rolul statului și al națiunii, natura și solubilitatea contradicțiilor în socialism, esența democrației socialiste, funcția activă a conștiinței socialiste, umanismul revoluționar, raportul dintre individ și colectivitate, esența practică a moralității comuniste, a principiilor eticii și echității socialiste, unitatea dintre activitatea politico-educativă, cea economică și cea organizatorică, perfecționarea sistemului legalității socialiste, saltul calitativ în întreaga activitate economico-socială, afirmarea revoluției științifice și tehnice și multe altele.

În totalitatea lor organică, ideile secretarului general al partidului se constituie permanent ca un sistem dinamic care își găsește o fundamentală rațiune prin **deschiderea critică spre inovare, în concordanță cu exigențele salturilor valorice pe care le presupune progresul multilateral, social, economic și spiritual al României socialiste**. Ceea ce se impune în mod deosebit atenției este faptul că, refuzînd din capul locului abstracțiunea care se mișcă în sine și deducția speculativă, suprimîndu-le prin inducție creativă permanentă, **tovarășul Nicolae Ceaușescu subliniază valoarea de metodă a gîndirii materialist-dialectice și istorice și își propune construcția metodei nu în afara experienței nemijlocite a oamenilor, ci în însuși miezul acestei experiențe**. Legăturile sale cu categoriile cele mai variate de oameni ai muncii, devenite sistem de acțiune, țin nu numai de un anume stil de activitate, ci **construiesc un nou model al raportului conducător-mase, generator de emulație teoretică și originalitate funciară, diriguitor de strategii optime**. Creația teoretică a tovarășului Nicolae Ceaușescu în sfera studiilor vieții sociale nu poate fi nici o clipă ruptă de experiența legăturii sale permanente, a întregului partid, cu oamenii muncii din toate colțurile țării. Tocmai de aceea, de pildă, una dintre temele de preferință ale meditației și acțiunii conducătorului partidului, impusă ca atare de însăși dinamica vieții sociale, este aceea a **esenței și direcțiilor legitime de evoluție a democrației socialiste**.

În fond, tema democrației socialiste nu ne apare — așa cum o gîndește secretarul general al partidului — ca o temă în sine, linear corelată cu orice altă temă de reflecție. Cu o deosebită consecvență ideatică și dînd măsura unui analist fin al realității, tovarășul Nicolae Ceaușescu construiește un **concept și o practică nouă ale democrației, ca expresie sintetică a totalității proceselor de participare conștientă a maselor la făurirea socialismului multilateral dezvoltat pe pămîntul românesc**. Democrația ne apare astfel drept **chintesență a practicii însăși, ca necesitate obiectivă și potențialitate mereu actualizată a socialismului**. Dealtfel, în acest sens se înscriu și inițiativele deosebit de rodnice pe care le-a avut secretarul general al partidului, în ultimii ani, în direcția afirmării, în țara noastră, a unei democrații de esență, cu un cadru organizatoric superior și un conținut prin excelență participativ și deliberativ, științific alcătuite.

Concepînd democrația ca rezultat a vieții însăși, care se constituie la interfața tuturor proceselor economico-sociale, omul și conducătorul Nicolae Ceaușescu este preocupat în permanență de **înfăptuirea unei participări reale a maselor la conducerea vieții sociale, care să conducă la afirmarea unei democrații noi, superioară din toate punctele de vedere democrației burgheze**. Construind în acest caz o matrice a priorităților, afirmă cu tărie dimensiunea democrației econo-

mice, muncitorești, în strînsă concordanță cu crearea cadrului instituțional cel mai potrivit pentru manifestarea ei, pentru îmbinarea experienței cadrelor de conducere cu experiența maselor. Prin extensiune de sensuri și avînd ca punct de reper acționarea pirghiilor profund muncitorești ale democratismului vieții noastre sociale, conceptul exprimă — în viziunea tovarășului Nicolae Ceaușescu — unitatea dialectică dintre ansamblul dezvoltării economice, creșterea gradului de conștiință al tuturor oamenilor muncii și exercitarea efectivă a conducerii în societatea noastră. De aceea, democrația ne apare ca manifestare a puterii întregului popor, ceea ce îi dă deplinătate și eficiență sporită. Din inițiativa conducătorului iubit al partidului și poporului nostru în ultimii ani au avut loc largi forumuri naționale de reprezentare a voinței colective și dezbateri complexe a problemelor: Congresul consiliilor populare, Congresul educației politice și al culturii socialiste, Congresul agriculturii, Congresul consiliilor oamenilor muncii. Corespunzător acestor ample forumuri naționale s-au constituit organisme democratice noi, cu caracter permanent. Aceste exemple, precum și multe altele, arată că **se multiplică mereu căile de acces al maselor la conducere și că — în același timp — cadrul organizatoric existent, unic în felul său, dispune de largi potențialități pentru asigurarea unei unități dialectice, calitativ superioare, între participare, responsabilitate și decizie**. Cu o puternică forță de pătrundere în esența actului democratic, secretarul general al partidului subliniază că se impune cu tărie aplica-

rea principiului muncii colective și împlinirea, la toate nivelurile — în unitățile economico-sociale, în orașe și comune, cît și pe plan național — a osmozei concrete, vii dintre forma instituțională existentă și conținutul efectiv al soluționării tuturor problemelor prin exprimarea voinței libere a maselor. Ca expresie materială a unității dialectice dintre formă și conținut, **democratismul real al vieții noastre sociale implică libertatea de opțiune și autoconducere, devine forță propulsivă a făuririi societății socialiste multilateral dezvoltate și înaintării României spre comunism, pirghie de bază a înfăptuirii programului luminos al partidului**.

Raportul sistematic dintre esența socialismului și democrația reală a vieții noastre sociale constituie una dintre axele de referință, care probează excepționala valoare teoretico-metodologică și practică-revoluționară a gîndirii și activității tovarășului Nicolae Ceaușescu, calitatea ei de izvor pentru toate științele economice, sociale și politice. Studiindu-i cu atenție opera pe care o dăruiește partidului și poporului, acționînd în spiritul ei, cutezător și creator, împlinim un act de responsabilitate comunistă și de autoînaltare spirituală, dobîndim instrumentele necesare acțiunii. Venerăm totodată personalitatea de excepție a celui care, împlinind acum 60 de ani de viață și 45 de ani în activitatea revoluționară, lucrează neobosit, în fruntea partidului și statului nostru, pentru fericirea poporului care l-a născut și cu a cărui existență își împletește întreaga sa ființă.

Conf. univ. dr. ACULIN CAZACU ■

Militînd pentru triumful noului

Nu știu cum ar fi arătat viața mea dacă acești ultimi ani din viața României nu ar fi fost atît de generoși cu mine ca și cu oricare alt cetățean al țării. Pentru că perioada de la Congresul al IX-lea al P.C.R. a însemnat pentru toți fiii acestui pămînt românesc o șansă deplină pentru afirmarea fiecăruia dintre noi. Libertatea, democrația le trăim în fiecare zi, în fiecare clipă, pe deplin responsabili că politica promovată de partidul comunistilor în fruntea căruia se află cel mai bun reprezentant al poporului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, este o politică în folosul nostru, al tuturor. Nu-mi pot închipui un alt climat în care cercetările mele în domeniul patologiei gastro-duodenale să se fi putut materializa cu rezultate bune în slujba sănătății oamenilor. Provin dintr-o familie de oameni simpli, dar în cadrul creat de ideile novatoare ale președintelui țării am avut posibilitatea să izbutesc în meseria pe care am ales-o. Prin constanța politică de promovare a noului, o constanță în activitatea secretarului general al partidului, eu, un cercetător tînăr, am găsit un cîmp larg de realizare și am fost îndemnat să cutez să

împing cercetările mele cît mai departe. Și tot ca urmare a încrederii secretarului general al partidului că valoarea poate să apară oriunde pe cuprinsul acestei țări, ea nefiind apanajul marilor orașe, iată că de cîțiva ani despre o localitate ignorată vreme îndelungată, Șimleul Silvaniei, se vorbește ca despre un loc unde noul s-a impus. Și ea a devenit cunoscută nu numai la noi în țară, dar și peste hotare, unde mi-a fost dat să reprezint gastroenterologia românească. Tot ca urmare a politicii de încurajare a valorilor aici s-a creat un puternic centru de cercetare dotat cu aparatură modernă. Pentru climatul care ni s-a creat pentru a obține rezultatele pe care le-am obținut, noi, cercetătorii de la spitalul din Șimleul Silvaniei, aducem fierbîntea noastră recunoștință secretarului general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, și azi, în ziua în care împlinește 60 de ani de viață și 45 de ani de activitate revoluționară, îi urăm din toată inima să trăiască ani mulți și fericiți, pentru binele poporului nostru.

Medic IOAN PUȘCAȘ ■
Șimleul Silvaniei

Ca-ntotdeauna întîlniri cu studenții ale tovarășului Nicolae Ceaușescu, ale tovarășei Elena Ceaușescu sînt adevărate sărbători ale tîneriei.

Urare

Poporul, astăzi, inima își pune
Să dea măsura viselor prin El
Ne află timpul, o întreagă lume
Ca pe-o oștire-a muncii — sub
drapel

Așa cum sintem și cum vrem
să fim

În demnitate și în omenie
Și cum ți-a fost istoria de veacuri
Eroică și dulce Românie

Și riu, și ram și tot ce mișcă-n
țară

Îi stau în suflet, veșnică lumină
Simbol unirii noastre și temei
Spre viitorul care va să vină

Ridică-acest ianuarie, fierbinte
Urarea, la puterea unei nații :
Mulți ani, spre slava patriei

române,
Pe care o vegheați, precum
Carpații !

NICOLAE DAN FRUNTELĂ ■

Din inima ce-a prins să bată în Scornicești

Porniră scornicenii-n vreme,
Din vatră veche, românească
De suferințe și blesteme,
O nouă cale să-și croiască...

Purtau în suflet stele roșii,
Minuni de taine și iubire,
Ce răsăriră din strămoșii,
Cu vitejeasca lor oștire,

Și lui Mihai Viteazul dară
În lupte, patru căpitani !
Dar sărăcia seculară,
O-nvinsă în acești ani.

Cînd ridicat, ca obeliscul
De foc, în comunistul zbor,
Conduce neamu-ntreg spre

Luminii clare, Fiul lor. piscul

E-a Lui iubirea revărsată
În largul firii românești,
Din inima ce-a prins să bată
Cu noi, prin noi, din Scornicești.

TRAIAN IANCU ■

La tricolor ni-i inima

și la conducător

E-un adevăr pe care-l ținem plin
în inimi

Și luminăm interioare-adînci
de gînd :

El pentru fiecare-aude-un
cîntec al mulțimii,
Noi îl cunoaștem, el ne
cunoaște blind.

I-a dat și-i dă mereu istoria
de lucru,

La proba viitorului în fiecare
moment,

Prin sentimente-ascult orașe mari
și pluguri,

Suprema bucurie de-a ni-l ști
prezent,

Izbînda patriei la care se
gîndește

Și-n care pune-ales, neprețuit
cuvînt,

Respiră cerul deasupra
românește

Și-i încărcat de roade-acest
pămînt

Întotdeauna oamenii apropiat
il știu,

De grijă-i dă istoria, fierbinte,
Primește țara prin el totul viu,
Cum viu ne e și mersul înainte

Iubirile au înflorit cu anii,
O suverană-ncununare-a lor,
Prin care-acum, cinstindu-l,
cu toți contemporanii,
La tricolor ni-i inima și la
conducător.

A. I. ZĂINESCU ■

Un om pentru

întotdeauna

În brazde grîurile se ascund
Sărutul de zăpadă-i împlinirea .
E o mișcare-acolo, în afund —
Fertilul freamăt, forța, odrăslirea.

Sub ghețuri riurile curg mereu
Deasupra-s doar oglinzi
strălucitoare

În dedesubturi, nobil minereu,
Așteaptă cupe de excavatoare.

E timpul cel mai pur din ianuar
Cînd fruntea țării-i numai

Privirea ei, severă, de cleștar
nestemate

Se-atinge, simplu, de Eternitate.

Și-un om ce-l așteptăram de
demult

Și-un om ce-i zămislit din duhul
gliei

Venit-a cu Istoria-n tumult
Chezaș și veghe nouă, României.

CORNELIU STURZU ■

Zăpezile pe tîmple-i lin au nins
Cum ninge-n munți pe creste
carpatine

Sub pleoape-i adunat un
necuprins

De soare blind și fulgere alpine.

I-aud bătaia inimii pulsînd
Mai generos ca seva caldă-a
humii

Și-l văd cu pasul minții măsurînd
Tălăzuirea nesfîrșită-a lumii.

Ce crivăț lung trecut-a peste el,
Ce primăveri i-au înflorit în cale,

De lama gîndului, de-argint
și-oțel,

Își taie drum prin ani și
cincinale !

Poporul meu de fii neînfricați,
viteji și harnici mîndri-n

demnitate

L-a zămislit bărbat între bărbați
Pentru acum, pentru Eternitate.

GEORGE ȚARNEA ■

Inimă și braț și frunte

Focuri vii dinspre Unire
Ard sub tîmplele-i cărunte
Pentru-a țării preamărire
Inimă și braț și frunte.

Brav bărbat de-aceiași sînge
Și același chip cu țara
În privirea lui se strînge

Soarele din grîie, vara.

Brațul său susține trainic
Cerul Patriei Eterne

Și-un izvor de dor mai tainic
Pe sub fruntea lui se cerne.

El, născutul dintr-o glie
Veșnic tinăra și blindă

Poartă-ntreaga Românie
Din izbîndă în izbîndă.

GEORGE ȚARNEA ■

Strălucește o făclie

În fruntea coloanei noastre
muncitorești

strălucește o făclie.

Flacăra ei încălzește douăzeci și
două de milioane de inimi —

și tot atîtă inimi o țîn mereu
aprinșă.

O făclie strălucește-n fața
noastră

și păsul ne e sigur
ca răsăritul de soare.

Gîndul ni-i ca apă de izvor
și-oglină de cristal.

Risetul pruncilor, hotărîrea
adultilor,

tinerețea înaintașilor
salută primăvara. Azi brazdele
se-ncălzesc

una pe cealaltă. Coșuri de
fabrici

își înalță fruntea.
Piinea din roade nouă
speranța-și germinează. Răsărit
de soare.

Strălucește o făclie : relieful țării
se conturează tot mai clar,
tot mai frumos — așa cum ne-a
fost vrea.

Chipul măreț al țării-n lumină
de făclie.

Iubirea viitorului
ne justifică prezentul. Planurile
noastre

netezesc căile marilor cetăți.
Zarea noastră-i comunismul.
Muncim.

Scăldate-n lumină de făclie
strălucitoare

ni-s trecutul, prezentul și viitorul.

BĂNYAI JÓZSEF ■

În românește de A. BODOR ■

Odă fundamentală

Din dragoste de țară s-a născut un om
precum pămîntul din dragoste de viață,
la nașterea-i cîntau izvoarele și sevele în pom
și soarele a ieșit din ceață.

Venea el din adîncuri de popor,
din zări nebănuite de durere,
prin matca neamului urca clocotitor
să dea și strălucire și putere.

Veneo cu o făclie-n mină,
căci din a patriei iubire s-a născut
și în ființă, din glia românească și străbună,
își ridică tării și urme stratificate-n lut.

Șoim tinăr, aripi pe-nălțime,
privea la munții țării meditînd
cum să aducă pentru neam, pentru mulțime
zarea fericirii pe pămînt.

În privirea-i de-adolescent se țesea o lume
de truditori frumoși, la cîrmă tot de-ai lor
fiind, o lume încă-n nume
precum copacii-n simbură, fluviul în izvor.

Între muncitori — stîndard, voință clară,
el declanșa puterea din priviri
și, împărțînd la sate, pentru cei ce ară,
glia țării, plămădea noi firi.

O facere de lume s-a petrecut atunci,
pe meleagul românesc — vînt nou, de primăvară :
el întregia, la strămoșești porunci,
puterea poporului în țară.

Român de-al nostru, cu sîngele-n tumult
și cu privirea spadă prin cețuri și eresuri,
ne-a ridicat să construim mai repede, mai mult,
și-a ridicat mulțimi din munți și de pe șesuri.

El peste tot fiind, la bine și-n durere,
simțîndu-l ca pe-un frate, am cutezat prin noi
să privim mai în adînc, să înțelegem ce ne cere
evul acesta pendulînd între pace și război.

Înlăturînd minciuna și lașitatea, adeseori tunînd,
ne-a zis și vorbe aspre, să ne doară,
dar mîndri ne-a-nvățat să fim pe-acest pămînt
și ne-a-nvățat să suferim din dragoste de țară.

El cu privirea-nălță aripi pentru meșteri,
el în privire poartă cer de bucurii,
în evul inimii, de înfloriri și creșteri,
nu-i altul să trudească mai mult la temelii.

Din dragoste de țară s-a născut cum din iubire
se naște numai cîntecul de dor.
El are rădăcini de flacăra și de nemurire
în glia românească și-n popor.

ION CHIRIC ■

Ți-aducem azi, prin cîntece, prinos

La vîrsta ajungerii pe creste

Bărbații României vin din adînc
de țară,
din ordinea firească a dreptului
la vis
din veacurile care în ei
se-ntruchipară
din pagini ce cu sînge adeseori
le-au scris

Bărbații României vin din adînc
de vatră
rămași în veci aceiași în haine și
în grai
sub grindinile vremii au fost
tulpini de piatră,
numiți cîndva și Mircea și Ștefan
și Mihai

Acum, cînd este vîrsta ajungerii
pe creste
cînd steagul biruinței e steagul
tuturor,
cînd razele de soare îmbrățișate
peste
grădinile mindriei, ne poartă-n
viitor,

curați ca răsăritul, ca stropii grei
de ploaie
sub flacăra aceluia ce duce torța
sus
c-un nume - Ceaușescu, și-un
suflet - Nicolae,
să ne-implinim chemarea pe plai
fără apus.

DUMITRU PRICOP ■

Patria, Ceaușescu, Tinerețea

Patria e spațiul acesta din El,
din noi
și din afara noastră.
Păsările zboară prin văzduhul
senin,

apoi prin noi
lăsîndu-ne cîntecul,
răcorîndu-se.
Cîte o stea îi răsare pe cerul
inimii,

îl luminează o vreme
apoi urcă între stelele cele multe,
cele cardinale.

Stelele ce cad pe cerul patriei
nu se sting,
ci intră în noi luminîndu-ne.

Nori încărcăți cu optimismul
vieții
continuu se nasc deasupra
apelor noastre

purtîndu-și mantiile transparente,
în miezul privirii,
împînzîndu-ne cu minunatele lor

șuvițe de ploi interioare
și ploile cele mari ne învăluie
cu boarea lor minerală

dîndu-ne puteri uriașe de rod.
Lumina se propagă prin el
ca singele strămoșilor prin patrie.

Nu există nici un dig între El
și patrie, încît să se spună :
De aici pînă aici e El.

De acolo pînă acolo e patria.
Ci numai spațiul acesta
din El

și din noi
și din afara noastră,
acest tărîm neîmpărțit în

emisfere.

MARCEL SĂMĂNȚĂ ■
Cenaclul „Pavel Dan” Timișoara

Imn

Spre ceruri înalță Carpații
Puternice frunțile lor,
Vestind către noi generații
Cununa mărețului zbor.

În stema cu limpede grai,
Sub cetini scăldată în soare,
Stau Decebal, Tudor, Mihai,
Bălcescu și Ștefan cel Mare.

Din capăt în capăt al zării
Sintem azi pe soartă stăpîni
Și scrie în pravila țării
Ce vor comuniștii români.

Tu, care în faptă ne-nveți
Dreptate, credință, tărie,
Condu-ne, bărbat îndrăzneț,
Spre ținta înaltă și vie.

Sporind peste țara în floare
Lumina din anii acești,
Stegar către culmi viitoare
Ne-ai fost, ne vei fi și ne ești.

ȘTEFAN CAZIMIR ■

Președintele

De ziua Președintelui, în iarnă,
Foșnesc pădurile ca-n
Sadoveanu,
Stelele-n griuri curg să se
aștearnă,
Bogat și rodnic se anunță anul.

E liniște în Țară ca-n poveste,
Parcă-i un stup sub floare de
salcîm,
Poporu-acesta dacă astăzi este
Înseamnă că se trage de la Rim,

Și mai înseamnă că ideea lui
De-a fi aici acum și-ntotdeauna
E visul scump al Președintelui
De-a ști că-n lume Țara ne

e una.

Noi știm ce-i datorăm și cită
viață

Și cită tinerețe i s-au dus...
Deci să-i urăm în orice
dimineață

Mulți ani și viață fără de apus !

ION IANCU LEFTER ■

Arborele român

Cuvinte întoarse cu fața
spre ziuă,
cuvinte ce-au învățat pe rînd să
iubească

țărîna și zborul -
cuvinte ce te leagă de acele
coline

neștiutoare de îngheț și cenușă,
cuvinte din care bucuros să poți
face un plug,

cuvinte trăind, cuvinte-faptă,
poemul pe care-aș vrea
să-l scriu -

cuvinte ca sarea-n bucate
celui ce-arată

drumul spre piine
fiilor săi născuți în umbra
drapelelor.

De șizeci de ori ninse cu flori
peste Cîmpia Română
arborele trupului său

cu coloana-n istorie,
șizeci de riuri coborîră spre
Mare

pe unica albie a neamului -
LUMINARE.

IOAN EVU ■
Cenaclul „Lupta” din Hunedoara

Luminătorul

El este deci norocul țării
Sinea acestor vremuri noi
Și tot pămîntul îi e prieten
Căci are-n ochi doi porumbei

Căroră le dă drumu-n lume
Și cînd se-ntorc la el acasă
El știe lumea după cum
Aceștia luminează.

El ține curs de libertate
În toate limbile pămîntului
Pe limba lui țara-i mai dulce
Și mai sărată marea timpului.

El nu e nici înalt nici scund
Ci numai bine cit să vadă
Ce este-n jos ce este-n sus
Vedeți acest popor dovadă

Această țară nepereche
În văzul slăvilor albastre
Cine vine vede cum cerul
Bea apă din palmele noastre.

El are în cuvînt pămînt
Străromânesc cu riuri reci
Din Burebista izvorînd
Riurile țării lui întregi.

El crește șiruri de soldați
Ai piinii, ai luminii toți
El cînd vorbește de lumină
Se-aude Dunărea la Porți.

El are-n ochi doi muncitori
Cu care vede tot poporul
El este deci norocul țării
Și-n lumi Luminătorul.

ILEANA ROMAN ■

Cînstind pămîntul românesc

Bărbat cu mîntea cit o țară
îl simt piin mine ca pe un cuvînt
vorbîndu-i faptele ce-n viața
noastră ară
o brazdă cit istoria pe-acest
pămînt.

Bărbat venit din iarna de cîmpie
venit cu inima deschisă cit o țară
numîndu-și viața : Românie,
iubirea sa fiind cea milenară...

Prin el trec parcă toți eroii
rostirea-i o sămînță germinînd
crescînd peste-nălțimea ploii
un braț, o inimă și un cuvînt...

Pe urma sa o țară se așează
și ctitorînd lumina viitoare
ca un izvor cu trecerea sa trează
cînstind pămîntul românesc
sub soare.

ADI CRISTI ■
tehnician C.U.G. „Nicolina” Iași,
Cenaclul „Lupta cu inerția”

Neostenita flacăra

Neostenită flacăra e viața sa
îi simt dogoarea caldă,
izvorînd din

privirile sale, iradiînd bunătatea,
jerbe de neasemuită omenie,
aceste efluvii solare ce clocotesc
în acest simbură aprins ca o

inimă,
e dragostea lui, pentru noi toți...
Cînd îmi culc gîndurile pe miinile
bătătorite de unealta de probă

a șarjelor de oțel
il văd alături de mine ca atunci
cînd

mi-a întins mîna cu bucuria unui
părinte plin de iubire...
Și flacăra neostenită a inimii lui
veghează în continuă ardere,

prin cei
60 de sori luminoși
pe cerul nemuritoarei României.

WILHELM WEISS ■
muncitor, Cenaclul literar „Victor
Eftimiu” de la Consiliul județean
al sindicatelor Timiș

Emoționantă întâlnire cu oamenii de litere și artă, la „Salonul cărții”, în 1977, una din multele manifestări din cadrul Festivalului național „Cîntarea României”

Climat vital pentru scrisul românesc

Sîntem, indiscutabil, beneficiarii unui statut de creație profund favorabil implicării responsabile — de conștiință, aș încerca eu să subliniez — a operei de artă în viața societății. Mai mult ca oricînd în trecut și cu deosebire începînd din 1965, de cînd la cirna destinelor noastre se află tovarășul Nicolae Ceaușescu, partidul a consacrat o atenție sporită și specială faptului de cultură — fie el literar sau artistic — accentul fiind necentenit pus pe raportul dintre opera de artă și realitatea nemediată a construcției socialiste.

Dacă vom fi atenți, vom observa insistența programatică a apelului adresat de tovarășul Nicolae Ceaușescu tuturor creatorilor de a se face expresia fidelă a adevărului vieții. Metafora despre **adăparea de la izvor și nu de la ulcior**, departe de a rămîne în planul pur, ne atrage atenția, prin repetarea ei, că partidul cere o artă și o literatură inspirate categoric de și din viața pe care o trăim, așa cum este ea, „**cu umbrele și cu luminile ei**”.

În acest context au apărut și s-au impus opere de curaj partinic și patriotic, fie în domeniul literaturii, fie în acela al plasticii, teatrului sau filmului, aș spune nu multe, dar autentice. Ele demonstrează, prin prezența lor, prin succesul lor, faptul că nu numai teoretic a fost creat cadrul corespunzător unei rodnice activități.

Sîntem însă obligați să recunoaștem că nu am reușit întotdeauna să fim la înălțimea acestui cadru. Adevărul este că nu totdeauna am înțeles, am știut, am fost inspirați să ne luăm — așa cum ne-a cerut partidul, secretarul său general — în propria noastră răspundere obligația de conștiință de a depune prin opera noastră o mărturie **autentică și rezistentă în timp** a revoluționarului proces de transformare și de edificare socialistă a țării.

Trebuie să recunoaștem că sîntem încă datori față de curajul care ni s-a cerut și pentru care s-a pregătit climatul necesar.

Nimeni, în afară de noi, nu va scrie opera care să dăinuiească și care să evoce această epocă excepțională determinată și dominată de personalitatea tovarășului Nicolae Ceaușescu.

O mare sărbătoare a culturii românești, un act de rezonanță unică în istoria acestei culturi îl constituie Festivalul național „Cîntarea României”, a cărui primă ediție s-a gravat în conștiința noastră ca o nouă șansă oferită creatorilor din toate domeniile artei de a se manifesta liber și într-o vastă și mobilizatoare de energii stare de emulație.

Pledoaria acestui festival se cuvine

înțeleasă din ce în ce mai argumentat prin **opere perene**, ca o contribuție reală la construirea unui edificiu cultural nu numai de proporții, dar și de esență.

Există, la această oră, cred eu, toate condițiile create pentru afirmarea operei de artă ca adevărată tribună de educație artistică și socială. Societatea are nevoie imperioasă de scriitorii ei, de sculptorii și de pictorii ei, de cineștii ei, de muzicienii ei, într-un consens de angajare partinică în favoarea ideii partinice, a actului justițiar și de conștiință, a credinței că mine nu va trebui să roșim pentru ce am făcut.

E o mare răspundere care apasă pe umerii creatorilor astăzi, aceea de a fi cu adevărat la înălțimea timpului, a unui timp mareț dar nu liniar, nu lipsit de complexitate, nu lipsit de nevoia luptei pentru mai bine.

Creatorilor, sub conducerea tovarășului Nicolae Ceaușescu, li s-a cerut să participe la procesul de făurire a unui om nou, a „**comunistului de omenie**”.

Nu este un proces ușor, nu este un proces oarecare, nu se realizează cum se aliniază la rînd cărămizile într-un zid, fiecare om este o umanitate, viața ne cere adevărul ei netrunchiat, patima luptei, lupta împotriva prejudecăților, și a celor vechi dar și a celor create de noi înșine.

Impunerea și apărarea principiilor moralei comuniste nu sînt niște prea ușoare lozinci, devenite realitate prin simpla lor enunțare.

Repet, niciodată ca astăzi, cînd lumea nouă se edifică sub ochii noștri și prin noi, creatorilor nu li s-a oferit un mai mare și mai bogat motiv de inspirație. Dar tot atât de înțelept este să recunoaștem că niciodată ca acum nu li s-a cerut creatorilor să participe la o bătălie mai grea, mai complexă, mai angajantă pe planul conștiinței.

Este marele credit moral pe care îl face lucrătorilor din frontul culturii Partidul Comunist, secretarul său general.

Aniversarea la care astăzi participăm cu toții, cu toată inima, este exemplară și prin bilanțul glorios pe care îl propune și prin înalta ei concluzie morală.

În fruntea partidului și a țării, un bărbat și-a asumat misiunea istorică de a fi întiiul mergător pe calea României spre comunism. Alături de el, sub conducerea lui, inspirați de curajul, clarviziunea și spiritul său de sacrificiu, să facem din creația noastră argumentele unui bilanț la fel de demn și de folositor patriei.

DINU SĂRARU

Slăvirea întru frumusețe a acestei țări

Ca orice om al acestei țări, al acestui bun și frumos pămînt românesc, pe care-l muncesc și cu sapa, pe care-l fac și podoabe — eu fiind olar, creator popular de ceramică — îi aduc fiului celui mai iubit al țării, al acestui pămînt, la sărbătoarea timpurilor sale albite, toată dragostea și toată recunoștința mea.

Eu sînt olar din tată-n fiu, și, ca meșter al lutului, cum se spune, nu pot uita că acest meșteșug străvechi, ca toate celelalte meșteșuguri și haruri ale oamenilor de la noi, a ajuns la o înflorire nouă datorită partidului, datorită tovarășului Nicolae Ceaușescu, care-i iubeste ca nimeni altul pe români, care ține ca nimeni altul la ce fac ei, la roadele de trînicie și frumusețe ale miinilor lor, ale minții lor. Eu am avut în acești ultimi ani, ca artist popular, mari satisfacții. Cea mai mare a fost aceea cînd, anul trecut, la încheierea primei ediții a marelui Festival național „Cîntarea României” — inițiat de secretarul general al partidului — tovarășul Nicolae Ceaușescu și tovarășa Elena Ceaușescu, împreună cu alți tovarăși din conducerea de partid și de stat, au vizitat expoziția republicană de artă populară, în care artiști din toată țara, laureați ai

„Cîntării României”, printre care m-am prenumărat, au adus tot ce-au făcut ei mai frumos. Prețuirea arătată de tovarășul Nicolae Ceaușescu creației noastre, îndemnul adresate de a păstra neștirbit acest tezaur moștenit de la strămoși, de a-l îmbogăți și a-l înflori mai departe, au însemnat pentru noi o mare încurajare. O mare încurajare, de mare preț, pentru tot ceea ce facem noi a însemnat de fapt întreg acest festival național, care, unind munca și hărnicia cu creația, cu arta, ne-a dat tuturor aripi noi în slăvirea întru frumos a țării, a prezentului și a viitorului ei. Vreau să-i mulțumesc tovarășului Nicolae Ceaușescu pentru toate acestea și vreau să-l asigur, de aici, din Vlădești Vilcei, unde modelez și coc lutul, făcîndu-l podoabe care să încinte ochii oamenilor, că voi participa la cea de-a doua ediție a „Cîntării României” cu tot ce pot și cu tot ce știu, îndemnîndu-i și ajutîndu-i și pe alții, pe creatorii mai tineri, să facă la fel. Să ne trăiți, tovarășe secretar general, întru mulți ani!

DUMITRU ȘCHIOPU
creator popular, Vlădești-Vilcea, laureat al Festivalului național „Cîntarea României”

La mulți ani, viteaz conducător!

Muzica: MARIN CONSTANTIN

Versuri: MIHAI NEGULESCU

Sărbătoresc

Imn de săr-bă - toa - re, Tă - ra cîntă azi -

Lim-pe-de u - ra - re Fi - u - lui vi - teaz.

Plă-iuri de lu - mi - nă, Ramul în-flo - rit

Dra-goste de - pli - nă Gîndă-les tri - mit.

Tră-ias-că

Refren

La mulți ani, mulți ani să tră-ias-că Bravul con-du-că -

să tră - ias - că

tor! La mulți ani, mulți ani să tră-ias - că

Tră-ias-că La mulți ani, mulți ani să tră - ias - că

Coda

Ste-gars spre vi - i - tor! Tră-ias-că tor! La mulți ani!

Imn de sărbătoare
Tara cîntă azi —
Limpede urare
Fiului viteaz,
Plaiuri de lumină,
Ramul înflorit
Dragoste deplină
Gînd ales trimite:

Refren:

La mulți ani,
Mulți ani să trăiască
Bravul conducător!
La mulți ani,
Mulți ani să trăiască —
Stegar spre viitor!

Faptele-i de seamă
Le cîntim cu drag,
Ceaușescu-nseamnă
Pavază și steag.
Dragostea-i înaltă
Pentru-acest popor
Spre noi glorii poartă
Mîndrul tricolor!

pentru afirmarea virtuților creatoare ale poporului

Darul meu, unul din semnele dragostei întregii noastre obști artistice

...O casă țărănească mai degrabă modestă, ai cărei pereți spoii cu var par să împrăștie o boare de lumină. Pământul e și el alb-argintiu și trebuie să stea cumva sub o palmă de zăpadă ușoară, zăpada aceea dintii, care e numai bucurie și minune și doar în copilărie se întâmplă să umple atât de blind ogrăzile, acoperișurile, dealurile și depărtările și, mai cu seamă, gândurile omului. O casă românească așa cum sînt mai toate prin cîmpie, trăind cu prinosul unui cer curat și înalt și din bunătatea apei de fîntînă. Prin preajmă cresc meri și salcîmi, ramura lor golașă stă scrisă frumos pe întreg tabloul, pictura toată zice de un loc al frăției și al cumpătării.

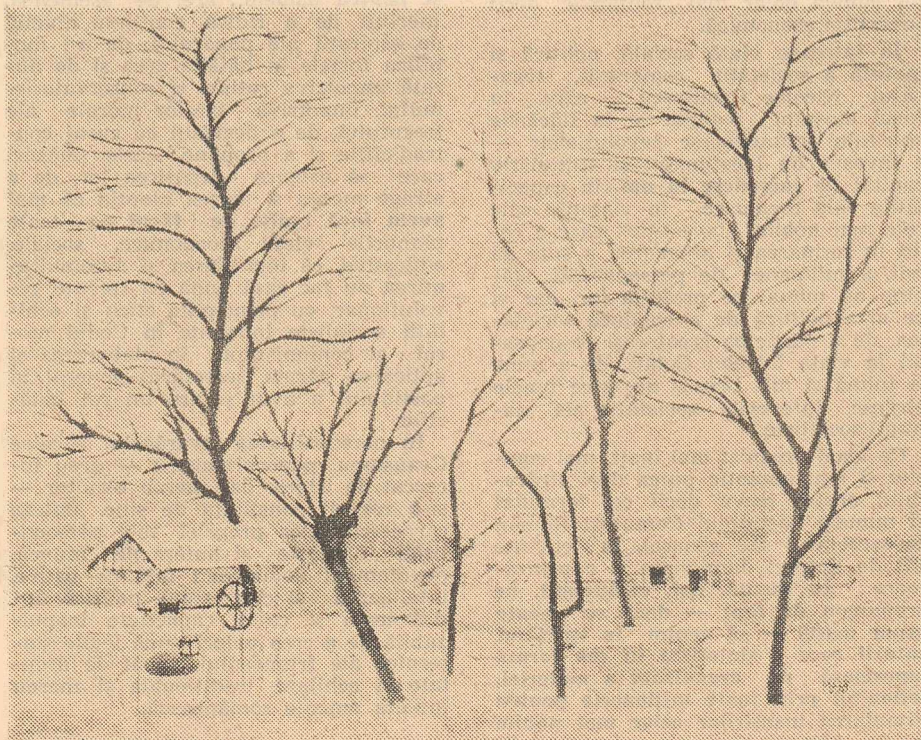
— Am văzut casa părintească din Scornicești într-una din zilele uscate ale începutului de an, spune pictorul Viorel Mărginean, secretar al Uniunii artiștilor plastici, dar m-am gândit să evoc în câteva tablouri un timp al copilului, timpul acela pe care orice om îl poartă în suflet. Vreau ca darul pe care-l ofer acum, la împlinirea vârstei de 60 de ani, tovarășului Nicolae Ceaușescu să fie, totodată, un omagiu părinților, acelor români de bine care au știut, muncind din greu, să țină cu demnitate o casă cu mulți copii, să-i învețe cinstea și omenia, dreptatea, respectul pentru omul simplu, pentru muncitorul satelor și al orașelor. Lucrul care m-a impresionat și pe care am voit să-l pun în pictură a fost tocmai acesta: un loc atât de românesc, atât de asemănător cu altele, din Scornicești dar și din satele vecine, a născut pe cel mai iubit fiu al țării. Am intenționat să arăt lumina și armonia familiei, a copilăriei trăite cu multeilde de dragoste și înțelepciune. Să le evoc pictînd portretul în iarnă, în ianuarie, al unei case țără-

nești cum sînt atîtea, dar pictînd-o astfel încît să stea atenției noastre și simbol și sărbătoare.

Pictorul Viorel Mărginean a reluat tema pe cîteva pînze pentru ca, pînă la urmă, harul său să se împlinească și să încheie cu mulțumire sufletească tabloul dăruit președintelui României, tovarășului Nicolae Ceaușescu.

— Am stat cîțva timp în Scornicești, m-am gândit că există la noi nenumărate comune în curs de a se orășeniza, am văzut aici case noi, o întreprindere, un spital, sere legumicole, am vorbit cu oamenii și am căpătat imaginea satului sărac de odinioară. Casa în care s-a născut și a primit de la părinți sămînța unei neobosite străduințe întru dreptate socială și fericire a patriei tovarășul Nicolae Ceaușescu m-a impresionat în chip deosebit. Sînt convins că alți pictori ar fi știut să evoc, avînd în față motivul pe care l-am avut eu, alte sentimente, că ar fi reușit să-și exprime prin operă toată prețuirea, toată dragostea pentru secretarul general al partidului iar tablourile să fie totuși deosebite. Important este ca darul să pornească din inimă, important este ca inimile să bată cu aceeași putere. Dealtfel, mai mulți artiști au simțit că trebuie să exprime într-o operă marea lor prețuire pentru secretarul general al partidului. Îi voi cita pe maestrul Ion Jalea, pe Sabin Bălașa, Ion Pacea, Constantin Piliuță, Gheorghe Spiridon. Nu vreau altceva decît ca arta mea să stea mărturie pentru sentimentele de dragoste, de respect, de admirație trăite la aniversarea tovarășului Nicolae Ceaușescu de întreaga obște a artiștilor plastici, iar obștea noastră împreună cu țara.

TUDOR OCTAVIAN ■

„Mulți ani trăiască!”, la vioară, într-un glas cu țara

— De cîți ani cîntați, Ștefan Ruha?
— De 42 de ani, adică de la 4 ani.
— În cîte țări ați fost?
— N-am fost încă în Australia, Noua Zeelandă și unele țări africane...
— Ce-au însemnat aceste drumuri prin lume?

— O ocazie de a aduce un omagiu patriei mele. Și un prilej de a trăi nevisate satisfacții. M-am aflat față-n față cu oameni de pe toate meridianele și n-am avut încă un spectacol în care muzica românească să nu fie aplaudată și bisată! Și nu numai muzica. Sînt întrebat foarte adesea de patria mea și de Președintele Nicolae Ceaușescu. Nu știu dacă vă închipuiți ce-nseamnă un astfel de moment undeva în Japonia sau în Spania sau în Canada. După un spectacol, furați de o aprinsă discuție despre patria mea, am recompus pentru cîțiva din noii mei prieteni momente din viața de acasă. Și deodată m-am trezit întrebat dacă am avut ocazia să-l cunosc personal pe Președintele țării mele. Le-am spus că da și le-am povestit cîteva din aceste amintiri foarte dragi mie...

— Nu vrei să le repovestii și pentru cititorii revistei Flacăra?

— Din 1966 eu sînt Artist Emerit. Cîțiva ani mai tîrziu am trăit unul din cele mai emoționante momente ale vieții mele. Personal tovarășul Nicolae Ceaușescu mi-a înmînat ordinul Meritul cultural. Eram alături de Emanoil Elenescu, Mircea Cristescu, Iosif Conta, Ion Voicu... Acesta a fost un moment. Multe altele sînt legate de concertele de gală date în onoarea unor oaspeți de seamă ai țării noastre. De cîte ori după astfel de ocazii n-a stat de vorbă cu noi! De cîte ori nu ne-a invitat la o cupă de șampanie! De cîte ori nu ne-a-ncurajat în efortul nostru de perfecționare, trăind și înțelegînd cu remarcabilă sensibilitate muzica...

— Cu ce vă mîndriți?

— Cu faptul că am avut șansa să reprezint cultura românească în lume și cu cele 5 discuri cu concerte românești la care se vor adăuga încă multe altele care își așteaptă rîndul la Electrecord. De asemenea cu șansa de a reprezenta un popor despre care se vorbește azi în termeni elogiși...

— Vă mai amintiți debutul ca solist?

— O, cum să nu! Astă-toamnă s-au împlinit 25 de ani de atunci. Eu am debutat la Iași, într-un concert cu Filarmonica locală, dirijată de Emanoil Elenescu. Și astă-toamnă am avut fericirea să fiu sărbătorit pe scena undă am debutat cu un sfert de veac în urmă. La concertul organizat cu Filarmonica „Moldova” din Iași a fost prezent și maestrul Emanoil Elenescu. E greu să uiți astfel de momente, care n-ar fi fost posibile fără sprijinul de excepție pe care l-am primit din partea Partidului și personal a tovarășului Nicolae Ceaușescu.

— Ce-a însemnat anul 1977 pentru Ștefan Ruha?

— Multe împliniri! Cele mai mari mi le-a adus Festivalul național „Cîntarea României”. Am fost distins de trei ori cu premiul întâi. Ideea festivalului e magistrală. Eu am rămas uluit de mișcare de masă avem. Amatori sînt la nivelul profesioniștilor. Pe mulți dintre ei îi văd urcînd curînd cele mai înalte trepte ale măiestriei. Fie-mi îngăduit să aduc cele mai calde omagii tovarășului Nicolae Ceaușescu pentru această strălucită inițiativă...

— Gînduri pentru „mîine”?

— Să particip și eu pe măsura puterilor mele la construirea României de mîine. O Românie așa cum o are în suflet omul care de 45 de ani de neodihnă luptă pentru împlinirea unui crez revoluționar sînt. Și fie-mi îngăduit, azi, cînd împlinește 60 de ani de viață, să cînt la vioară, în cor cu țara, Mulți ani trăiască!

CONSTANTIN MUSTAȚĂ ■

Filmul „Cîntarea României” — un omagiu adus marelui său inițiator

„Ca în toate sectoarele vieții materiale și spirituale — spunea secretarul general al partidului, președintele Republicii Socialiste România, tovarășul Nicolae Ceaușescu la Congresul Educației Politice și al Culturii Socialiste — rolul determinant în crearea culturii noi, revoluționare îl au masele populare, geniul inepuizabil și mereu inovator al poporului. Educația socialistă, dezvoltarea culturii revoluționare constituie o problemă de cea mai mare importanță pentru întreaga societate și ea nu poate fi soluționată decît cu participarea activă a maselor populare, a întregului popor”.

Organizarea Festivalului național „Cîntarea României”, inițiat personal de către tovarășul Nicolae Ceaușescu, a reprezentat, desigur, în prima sa ediție, o sarcină extrem de complexă, o muncă pasionantă care a cuprins mii și mii de oameni, numărul participanților direcți la acest magnific spectacol național atîngînd cifra de două milioane! Este firesc deci că sarcina cineștilor noștri de a realiza un film închinat acestui festival nu a fost deloc ușoară.

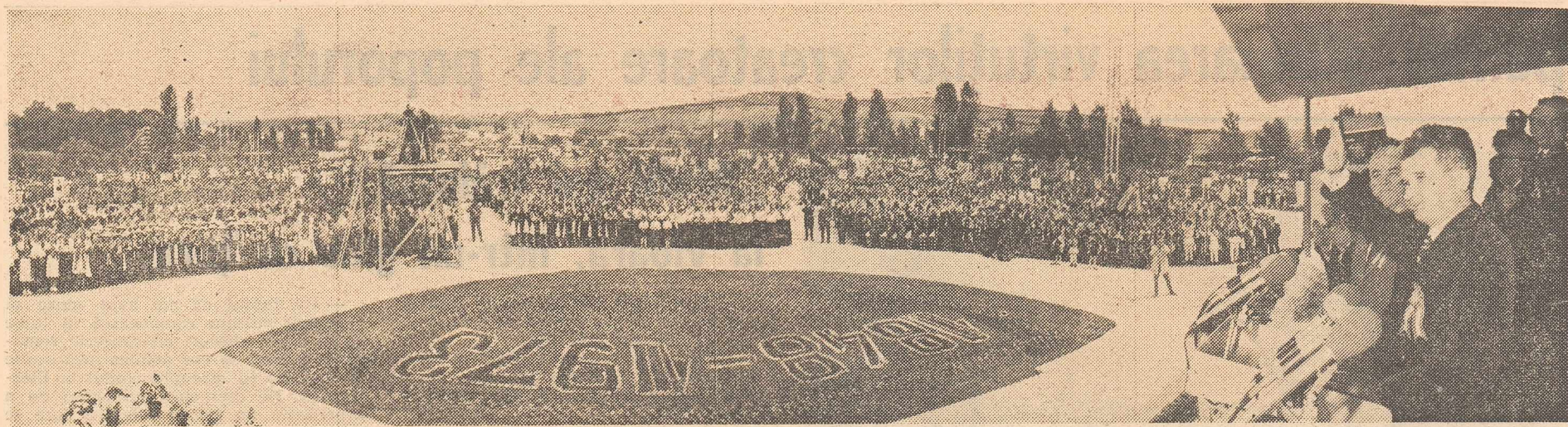
Luni seara, la cinematograful „Patria” din Capitală a avut loc premiera de gală a filmului „CÎNTAREA ROMÂNIEI”, o producție a Casei de filme nr. 4, film realizat în studiourile cinematografice „București”, în colaborare cu Studioul „Alexandru Sahia”, scenariul și regia peliculei, care durează aproape două ore, aparțin lui Dumitru Done și Ion Moraru, iar imaginea color lui Valentin Ilie și Otto Urbanschi. Modalitatea de construcție a filmului s-a bazat pe prezentarea tuturor zonelor patriei noastre — plecînd de la spectacolul de gală cu laureații primei ediții a festivalului, laureații care sînt, de fapt, principalii interpreți ai filmului (printre care Vetură Meticariu, Gheorghita

Meleanu, Olimpia Vlaicu și mulți, foarte mulți alții, precum și echipe de dansuri, brigăzi artistice de agitație, formații de muzică cultă sau reprezentanți ai picturii naive etc.), aceștia, toți, filmați atât în spectacol, cît și la locurile lor de muncă, în familie, pe stradă.

Zonele de care vorbeam sînt prezentate de interpreți, cîntăreți și oameni de artă cunoscuți, îndrăgiți de publicul nostru: Ion Popescu Gopo, Sofia Vico-veanca, Ion Besoiu, Stela Popescu, Margareta Pislaru, Amza Pellea. Meritul acestora — și meritul regiei, de asemenea — este acela că nu și-au depășit atribuțiile de simpli, și calzi, prezentatori, lăsînd ca partea strict artistică și interpretativă să cadă, cum era dealtfel și firesc, pe umerii marilor anonimi ai acestui festival; mai bine zis pe umerii foștilor anonimi, astăzi veritabile și binecunoscute talente izvorite din efervescența creatoare a întrecerii pentru frumos, pentru o artă autentică.

Colaborarea lui Alecu Ivan Ghilia și Atanase Toma, cei care au însoțit permanent echipele de filmare pe meleagurile patriei, cît și munca de coordonator a producătorului delegat Nicolae Crișan, și-au adus aportul la reușita acestui film-document despre prima noastră manifestare de acest gen, ca diversitate, și ca amploare, adică națională. Dedicat, încă din primele cuvinte ale comentariului, împlinirii de către secretarul general al partidului, președintele țării, a 60 de ani de viață și 45 de ani de neîntreruptă activitate revoluționară, filmul „CÎNTAREA ROMÂNIEI” reprezintă, dincolo de reușită, un document — așa cum mai spuneam — și, mai mult, un fierbinte omagiu adus marelui bărbat de la cirna țării, căruia îi datorăm existența acestui festival.

HORIA PATRAȘCU ■

Toate marile momente ale istoriei noastre eroice au căpătat în ultimul deceniu măreție și înțelesuri adânci prin celebrarea lor din inițiativa și în prezența tovarășului Nicolae Ceaușescu, precum se poate vedea în această imagine surprinsă pe Cimpia Libertății de la Blaj, la sărbătorirea a 125 de ani de la Revoluția din 1848.

Istoria națională repusă în drepturile și adevărurile ei legitime

Atunci când, în urmă cu peste un deceniu, tovarășul Nicolae Ceaușescu ne adresa tuturor întrebarea: „Oare cum s-ar simți un popor care nu și-ar cunoaște trecutul, nu și-ar cunoaște istoria, nu ar prețui și nu ar cinști această istorie? Nu ar fi ca un copil care nu și-ar cunoaște părinții și se simte străin în lume?”, gădea totodată și un răspuns ferm: „Fără nici o îndoială că așa ar fi! Iată de ce noi avem datoria să cunoaștem, să studiem trecutul de luptă al poporului nostru. Avem un trecut cu care ne putem mândri”. Sint cuvinte care prefigurau sintetic concepția despre istorie a mult stimatului și iubitului nostru conducător, dându-ne astfel certitudinea că istoria, sub multiplele ei laturi, va fi așezată în drepturile firești. Și așa a fost.

Îi revine tovarășului Nicolae Ceaușescu meritul excepțional de a fi considerat cu consecvență istoria drept temelii a tot ce durăm astăzi, o componentă esențială a procesului de înstruire și educare a tinerei generații, a fiecărei cetățean al României socialiste.

În excepționala sa operă, cunosătorul și iubitorul de istorie, tânăr și vîrșnic, de la noi și de pretutindeni, va putea înțelni tratări la obiect, pline de sublinieri remarcabile, asupra marilor momente din istoria poporului român, asupra figurilor legendare ale unor viteji conducători de țări și de oști rămași pentru totdeauna — prin gândul și fapta lor — înscrși cu litere de aur în hronicul pămîntului strămoșesc. Temele fundamentale ale istoriei noastre, precum: originile îndepărtate ale poporului, drepturile sale istorice asupra

pămîntului străbun, seculara luptă pentru apărarea gliei strămoșești, a independenței și suveranității țării, pentru unitate statală și națională, împotriva exploatării de orice fel, pentru drepturi și libertăți democratice, împotriva fascismului și războiului, pentru făurirea unei vieți noi, luminoase, socialiste și comuniste — ca să ne referim numai la temele cele mai importante — constituie liniile de forță directoare ale întregii opere a tovarășului Nicolae Ceaușescu, consacrate istoriei. Președintelui României socialiste îi revine meritul de a fi conceput, în anii socialismului, sensurile profunde ale dialecticii trecut-prezent-viitor, fixînd — în repetate rânduri — cadrul în care trebuie înțeleasă această relație, semnificația ei pentru activitatea educativă, de formare a omului nou pe care o desfășoară consecvent partidul și statul nostru. Nu demult, în atmosfera sărbătorească prin care întreaga țară a salutat adoptarea noului Imn de Stat al Republicii Socialiste România, tovarășul Nicolae Ceaușescu aprecia în cursul unei mari adunări populare prilejuite de vizita în Valea Jiului: „Acest imn oglindește în mod minunat istoria, prezentul și viitorul poporului nostru care, în strînsă unitate, sub conducerea partidului, își făurește un destin și un renume nou, hotărît să strălucească în era comunistă ca o stea”.

Într-o altă împrejurare, aceeași relație dialectică își găsea puternice rezonanțe în cuvintele pe care le rostea președintele României socialiste, tovarășul Nicolae Ceaușescu, cuvinte ce pătrundeau adînc în conștiința noastră și

ne angajau pe fiecare dintre noi în parte: „Cinstind marile evenimente istorice, pe mării noștri înaintași, pe toți moșii și străbunii noștri, avem datoria de onoare de a fi participanți activi la făurirea noii istorii a patriei noastre, a istoriei socialiste, de a făuri condițiile pentru realizarea istoriei viitoare — istoria comunistă a poporului român”.

Așadar, cercetăm, scriem și difuzăm cunoștințele de istorie nu de dragul de a cerceta, scrie și difuza cunoștințe de istorie; în mod necesar, prin istorie țintim spre o finalitate bine precizată: formarea omului nou în spiritul prețuirii valorilor istorice trecute spre a-i fi de folos în contemporaneitate pentru făurirea noii societăți, magistral prefigurată în documentele Congresului al XI-lea al partidului, în Programul partidului nostru, în opera tovarășului Nicolae Ceaușescu. O asemenea viziune ne este cu atât mai necesară cu cît după cum este cunoscut, nu demult, s-au făcut adeseori greșeli serioase în interpretarea trecutului nostru iar astăzi, peste hotare, nu sînt puțini aceia care ne deformează istoria și își permit să ne dea sfaturi asupra felului în care ar trebui noi înșine s-o cercetăm, s-o scriem și s-o difuzăm în rîndul maselor.

S-a spus adeseori cu dreptate că, pe firul istoriei, opera tovarășului Nicolae Ceaușescu reconstituie întreg drumul parcurs de poporul român, din adîncimea timpului și pînă în actuala etapă de făurire a societății socialiste multilaterale dezvoltate și de înaintare a României spre comunism, că opera mult stimatului nostru conducător reprezintă în fond cartea de istorie a țării.

Ca istorici nu putem decît să ne exprimăm sentimentul deplină mulțumiri și recunoștințe pentru forța exemplului luminos pe care ni l-a oferit și ni-l oferă consecvent tovarășul Nicolae Ceaușescu, pentru îndemnul pe care ni l-a adresat întotdeauna spre o

gîndire creatoare, spre cutezanță științifică și căutări fecunde ale drumurilor noi, spre adevărurile obiective ale istoriei, garanțiile continuei noastre perfecționări, ale ridicării muncii noastre pe trepte calitativ superioare.

Din păcate — trebuie s-o spunem deschis — istoricii și cercetătorii noștri nu au reușit întotdeauna pînă acum să răspundă, prin lucrări temeinice, tuturor sensurilor de excepțională însemnatate teoretică și practică pe care le oferă opera tovarășului Nicolae Ceaușescu. Nepropunîndu-ne acum și aici să întreprindem nici cel puțin în linii mari o analiză istoriografică, ne vom mărgini doar a afirma că sîntem mult datori — ca istorici — poporului și țării, spiritului înalt în care ne direcționează activitatea documentele partidului nostru, opera tovarășului Nicolae Ceaușescu, înalta apreciere pe care a acordat-o și o acordă istoriei iubitului nostru conducător.

În aceste momente sărbătorești, cînd țara întreagă își omagiază conducătorul iubit și stimat, pe omul ce se identifică — în chip strălucit — cu poporul ale cărui interese supreme le slujește cu devotament, cu patos revoluționar, pe cel pe care fiecare component al națiunii noastre socialiste îl consideră trup din trupul poporului și suflet din sufletul lui, gîndurile cele mai alese și sentimentele cele mai fierbinți ale istoricilor se îndreaptă spre tovarășul Nicolae Ceaușescu, adăugîndu-li-se strămoșeasca urare „Să trăiască întru mulți ani!”, pentru a putea conduce în continuare, cu aceeași dirzenie și clarviziune politică, destinele partidului și ale patriei noastre, pentru afirmarea României socialiste în rîndul tuturor popoarelor lumii, pentru victoria cauzei socialismului și păcii pe planeta noastră.

Conf. univ. dr. GH. I. IONIȚĂ ■

Omul nou, făuritorul zilei de azi, chezașul zilei de mîine

Nu există subiect mai pasionant — și, totodată, mai dificil — pentru om decît OMUL însuși, devenirea sa umană. Mărturie stau milenii dramatice de istorie socială, politică și culturală a omenirii. Mărturie stau operele nepieritoare ale marilor filosofi, lițerați și artiști, ale marilor oameni de știință și oameni politici care au așezat fundamentale cunoașterii și autocunoașterii omului, transformării și autotransformării omului de către om.

Deși, în esență, inepuizabilă, autocunoașterea umană a atins înalte culmi îndeosebi prin gîndirea marxistă — chintesentă a istoriei sociale, politice și culturale a umanității, gîndire care și-a propus nu numai să-l explice pe om ci și să-l transforme efectiv și la proporții de masă, în consens cu un ideal autentic umanist.

Contribuind în mod substanțial la cunoașterea esenței sociale a omului și deschizînd, totodată, noi și largi perspective travaliului științific și filosofic consacrat omului, gîndirea marxistă, comunismul științific (ceea ce înseamnă umanismul științific) au mutat accentul pe opera revoluționară practică de făurire a unei societăți noi și, anticipat sau simultan, a unui OM.

Acest filon de aur al gîndirii marxiste străbate întreaga operă teoretică a secretarului general al partidului nostru și, în consens deplin cu ea, întreaga sa acțiune revoluționară, de aproape o jumătate de veac.

Nu cred că greșesc afirmînd că toate elementele constitutive ale aceluia ÎNTRREG armonios care se numește OPERA revoluționară, teoretică și

practică a tovarășului Nicolae Ceaușescu sînt subordonate unei idei fundamentale: necesitatea și posibilitatea făuririi omului nou, ca factor esențial al construirii unei societăți noi, socialistă și comunistă: „Nu trebuie să uităm nici un moment că mai presus de orice se află omul; dezvoltarea lui multilaterală trebuie să stea în centrul tuturor preocupărilor partidului nostru, trebuie să fie țelul suprem al societății noastre socialiste... Nu trebuie să uităm că cea mai mare bogăție o reprezintă omul; el este făuritorul tuturor bunurilor materiale și spirituale, de el depinde înaintarea cu succes a patriei noastre pe calea societății comuniste”.

Această teză, această formulare este destinată, desigur, să intre în „Antologia marxismului creator”. Dar mai presus de toate ea a devenit un program politic, care se regăsește statornic în toate deciziile economico-sociale ale partidului, în practica de zi cu zi a organelor și organizațiilor de partid, a comunistilor. Uriasele investiții economice, care au făcut să înflorească fiecare colț de țară, au înscris în candeltele industrializării și revoluției științifico-tehnice toate județele României, sînt investiții umane, pentru că ele au dat într-un singur deceniu milioanele de ființe omenesti — români, maghiari, germani și de alte naționalități — posibilitatea practică de a depune o muncă productivă cu niveluri mereu mai înalte de calificare, posibilitatea practică de a-și spori an de an cîștigul din muncă cinstită, de a-și apăra sănătatea, de a-și îmbogăți min-

tea și inima cu valorile culturii naționale și universale, de a contribui activ la crearea valorilor spirituale, într-un cuvînt de a se bucura de viață în condițiile unui climat sănătos de emulație și întrajutorare, de exigență și căldură omenească, de certitudine și încredere în ziua de mîine.

Investiția de încredere în om, de stimă și respect față de omul muncii — totalmente specifică eticii clasei muncitoare, clasă conducătoare a tuturor proceselor înnoitoare din societatea noastră socialistă — este o investiție cel puțin tot atît de importantă, dacă nu cumva chiar mai „rentabilă” decît investiția economică.

În întreaga viață socială, politică și morală a societății românești, tovarășul Nicolae Ceaușescu — călit în focul etosului popular și la flăcările spiritului muncitoresc revoluționar — a investit un inestimabil și stimulativ capital de încredere în om, în capacitățile sale creatoare, în virtuțile sale cele mai nobile. „Investiție” care a rodit în formarea și afirmarea a sute de mii, a milioane de personalități, stăpîne nu numai pe profesia lor, dar și pe arta politică de a conduce societatea, de a participa creator și responsabil la viața întregii Cetăți, de a pune la inimă și mai presus de orice binele obștesc. Interesele societății, ale națiunii socialiste.

Ce ideal umanist mai înalt, mai complet și mai autentic putea dori străvechiul nostru popor decît cel formulat în numele Partidului Comunist Român de secretarul său general, în cuvinte atît de limpezi, luminoase și cuprinzătoare: „În esență, noi, comunistii, ne propunem de fapt — dacă se poate spune astfel — să venim în sprijinul naturii care a sintetizat în om forma superioară de organizare a materiei, acționînd prin toate mijloacele pentru stimularea însușirilor celor mai nobile ale acestuia, pentru dezvoltarea sensi-

bilității sale, a dorinței și voinței de autodepășire, pentru amplificarea continuă a cunoașterii sale, pentru împlinirea visurilor sale cele mai cutezătoare de progres, dreptate și fericire”.

În afară de inestimabilul merit de a fi formulat preceptele unui umanism nou, revoluționar și totodată de a-l fi transpus într-un program politic de acțiune cotidiană, tovarășul Nicolae Ceaușescu, care întrunește în uriașa sa personalitate calitățile filosofului, omului de știință, strategului și tacticianului politic desăvîrșit împreună cu toate calitățile unui „om între oameni” și pentru oameni, are, de asemenea, meritul de a ridica continuu nivelul de aspirații ale poporului, de a-i mobiliza forțele în bătălia grea și de durată împotriva rutinei și conservatorismului, împotriva tarelor morale ale trecutului, de a dezvălui cu curaj contradicțiile și a propune acele măsuri care să asigure depășirea lor, de a atrage mereu și mereu atenția că mai avem încă multe de făcut pe toate planurile vieții economice, sociale, educative, că îngîmfarea și automulțumirea nu fac casă bună cu spiritul revoluționar, cu principiile eticii și echității socialiste întrunite în Codul moral al comunistilor, în elaborarea și aplicarea căruia secretarul general al partidului a avut și are un rol hotărît.

În personalitatea tovarășului Nicolae Ceaușescu, poporul nostru — greu încercat de istorie dar mereu biruitor — și-a regăsit conștiința de sine, sinteza caracteristicilor proprii sale personalități: dragoste și putere de muncă, devotament nețărmurit față de patrie, inteligență și clarviziune politică, îndrăzneală și calm, capacitate inepuizabilă de a crea valori după legile statornice ale frumosului, spirit de dreptate și echitate, tradiționala și mereu înnoita omenie românească.

PETRU PĂNZARU ■

STIMA-N LUME ȘI MÎNDRIA; CEAUȘESCU — ROMÂNIA!

Egală între popoare, națiunea noastră se impune prin președintele ei

România socialistă, o țară cunoscută și respectată pe toate meridianele lumii pentru politica sa realistă, consecventă, pentru dorința sa de pace și cooperare, pentru credința sa în viitorul mereu mai bun, mereu mai prosper al umanității. Principiile politicii sale externe — respectarea suveranității, neamestecul în treburile interne, egalitatea tuturor statelor indiferent de mărime, putere economică ori militară, nerecurgerea la forță și la amenințarea cu forța în relațiile dintre state, dezvoltarea colaborării pe baza avantajului reciproc, dreptul fiecărui popor de a decide singur de soarta lui — sînt principii ce se bazează pe legea limpede, universal umană a demnității. Nu o politică statică, o politică de expectativă, ci una caracterizată printr-o continuitate inițiativă, prin caracterul său militant, constructiv, pentru împlinirea unor deziderate scumpe tuturor popoarelor lumii.

În centrul acestui prestigiu, la originea acestor inițiative caracterizate printr-o largă deschidere, printr-o profundă cunoaștere a realității, printr-o strălucită vocație a dialogului, un om, un nume care a devenit în conștiința lumii contemporane sinonim cu numele țării sale: **NICOLAE CEAUȘESCU**.

Din ziua în care, prin voința unanimă a poporului român, a comunistilor români a fost ales în fruntea partidului și a țării, gândirea sa politică vie, lucidă, de patriot inflăcărat și internaționalist consecvent, spiritul său format la școala marxism-leninismului și a practicii revoluționare se recunosc în fiecare din elementele fundamentale ale construcției socialiste a patriei, în ale edificiului armonic pe care-l constituie politica internă și politica internațională ale României.

Zeci de conducători ai unor partide și state din întreaga lume, reprezentanți ai unor organizații obștești ori economice, oameni de știință și cultură s-au întâlnit cu președintele Nicolae Ceaușescu fie în România, fie în țările lor. Un dialog sincer, constructiv a caracterizat de fiecare dată aceste întâlniri. Afirmăm ce are la bază declarațiile unanime ale celor ce l-au cunoscut direct, văzînd în el **FIUL PATRIEI SALE** și, în același timp, **O PERSONALITATE PROEMINENTĂ A LUMII CONTEMPORANE**. Arătîndu-le deschis interlocutorilor săi realitățile românești, explicînd clar liniile drumului spre socialism și comunism pe care este angajată țara noastră, tovarășul Nicolae Ceaușescu pledează întotdeauna pentru înțelegere între popoare, pentru

o colaborare concretă, reală, reciproc avantajoasă, pentru instaurarea în viața internațională a unor relații de deplină echitate, pentru rezolvarea pe cale pașnică a tuturor conflictelor ce pun în pericol pacea planetei, pentru o lume fără amenințări, fără arme. Sînt idei pe care președintele României le-a susținut cu patos egal și în fața unor mari foruri internaționale, la Națiunile Unite sau la Conferința pentru securitate și cooperare în Europa, la alte reuniuni unde s-au pus în dezbatere problemele cruciale ale umanității. Idei întotdeauna dublate de propuneri, de argumente, validate de viață, de evoluția proceselor de pe scena politică a lumii. Idei transpuse în viață prin înțelegeri ferme, prin declarații solemne, prin tratate ample. Prin aceste mesaje ale încrederii pe care președintele României socialiste le transmite în numele națiunii sale popoarelor lumii, umanismul în acțiune devine o formulă practică, viabilă, vorbind despre credința în pace și bunăstare a unei țări demne. Avînd drept temelie voința unui întreg popor, unit în jurul partidului, al secretarului său general, voința pentru o nouă așezare politică și economică internațională, justă, echitabilă, exprimă adevărul suveran și libertatea printr-un concept la elaborarea căruia se recunoaște contribuția originală a celui ce stă în fruntea noastră — Nicolae Ceaușescu — un nume sinonim cu numele patriei sale, cu prezența ei în rîndurile națiunilor lumii. Sinonimie pe care o ilustrează în modul cel mai elocvent, ca un numitor comun, declarațiile și mărturiile onora dintre cele mai prestigioase personalități ale lumii contemporane, unele dintre ele înmănușate în pagina de față.

DOINA IOVĂNEL ■

Pe traseele păcii, prieteniei și colaborării

În Europa, America Latină, Asia sau Africa, oriunde am avut ocazia de neuitat de a-l vedea pe președintele Nicolae Ceaușescu aclamat de mulțimi și salutat, cu o caldă venerație, de șefi de state, am trăit emoția greu de descris de a vedea cu ochii impactul contemporan al unei politici cunoscute și admirate, o politică în masivă afirmare de la un an la altul, o politică al cărei fond de idei a devenit un bun al întregii lumi.

În oricare din zonele în care itinerarele prezidențiale au înscris repere statornice ale colaborării cu România, lăsînd în urmă prietenii vii și admirația adîncă, neîngrădită față de personalitatea covârșitoare a omului de stat Ceaușescu, a liderului politic care emană aceeași forță, învăluitoare, caldă, de o chibzuită temeritate, fie că se află într-un cadru solemn, fie în mijlocul tangajului, numele său s-a identificat, ca și acasă, cu numele țării și al poporului pe care îl conduce.

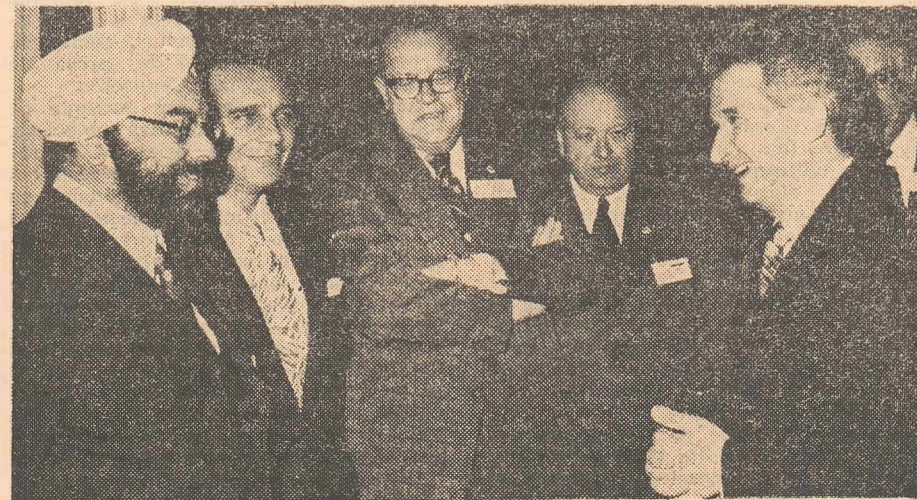
Îmi amintesc că pentru mine, avînd un enorm trac ori de cite ori are loc o vizită, „numărătorea inversă“ începe înaintea sosirii Președintelui. Cu cîteva zile înainte, El se află deja acolo, străzile sînt împodobite cu tricolorul românesc, cu portretele sale, ziarele publică materiale consacrate locului unic pe care Nicolae Ceaușescu îl ocupă în istoria României și României în conștiința de azi a popoarelor, oficialitățile trăiesc efervescența apropiatului eveniment, în sfîrșit televiziunea din țara respectivă organizează ultimele detalii ale colaborării cu echipa noastră, care va realiza transmisiile și reportajul vizitei. La toate nivelurile, resorturi numeroase sînt angrenate într-un efort unic pentru ca zilele pe care le va trăi distinsul oaspete pe pămîntul țării respective să fie pline. Și sînt. Președintele sosește și, imediat, din primele clipe ale vizitei, începe o cursă contracronometru, veriginoasă și densă. Convorbirile oficiale, vizitele la diverse obiective, întîlnirile cu oamenii politici, cu reprezentanții unor numeroase sectoare de activitate se succed strîns, starea de dialog este permanentă, energia Președintelui, receptivitatea, curiozitatea și combativitatea sa plină de omenie imprimă un ritm inimitabil fiecărei

clipe și vizitei în general. Aș îndrăzni să spun că este foarte greu să îți pasul cu pasul său. În orice moment, cu un prielaj sau altul, tovarășul Ceaușescu deschide o perspectivă nouă, dezvoltă — într-o fabrică sau într-un muzeu — o idee nouă, cere explicații amănunțite sau sugerează variante care uimesc asistența prin logica lor trainică, prin unghiul inedit de abordare. Dincolo de protocolul riguros al unei vizite, încărcătura politică și umană, proprie vieții de fiecare zi a Președintelui, sparge tiparele, comprimă timpul și decanșează un stil inimitabil de desfășurare a programului, care este propriu filosofului, omului de stat, gospodarului, revoluționarului, conducătorului polivalent, de un enciclopedism topit în marea simplitate de exprimare a unei gândiri care a ajuns la esență.

Mi-aduc aminte — ca să exemplific concret asemenea ipostaze — că, în zilele vizitei președintelui Nicolae Ceaușescu și a tovarășei Elena Ceaușescu în Italia, în mai 1973, traseul a cuprins Roma, Genova, Torino, Milano și Vaticanul. Agenda contactelor, a momentelor protocolare, a parcurgerii a numeroase

obiective industriale s-ar fi putut întinde pe parcursul a două săptămîni. În patru zile, Președintele a epuizat calendarul, neoferind, nici o clipă, semne de oboseală. Dimpotrivă. Convorbirile și numeroasele întreveneri, ca și întîlnirile cu puternicele detașamente ale clasei muncitoare din nordul peninsulei s-au constituit într-un adevărat maraton. Aclamațiile care l-au însoțit pe președinte, salaturile calde, miinile întinse — într-o spontană inflăcărare — spre cel care simbolizează socialismul românesc, progresul și democrația românească, mi-au rămas și azi întipărite în minte. Președintele Ceaușescu trecea de la un grup la altul, strîngea mîinile întinse, răspundea ovațiilor, se interesa cu atenție și capacitatea sa de selecție percutantă de aspecte fundamentale ale producției, transformă, adică, prezența sa acolo într-o vizită de lucru. O vizită ca oricare alta — desfășurată în ritm rapid, ancorată în probleme esențiale, consacrată unor finalizări concrete, marcată de atmosfera vibrantului entuziasm al gazdelor. Președintele se afla în elementul său, așa cum se simte în elementul său la mesele de tratative, în cadrul întîlnirilor cu savanții sau cu agricultorii, în toate momentele cînd acționează pentru prezentul și viitorul poporului român. Adică viața întregă, zi de zi, pînă noaptea tîrziu.

RADU BUDEANU ■

Un dialog sincer, deschis, apropiat — aceasta este atmosfera definitorie pentru întîlnirile cu președintele Nicolae Ceaușescu. O imagine ilustrativă pentru aceasta: președintele României în timpul întîlnirii cu participanții la coloquiul interparlamentar desfășurat în 1975 la București.

Cuvinte cu adînci rezonanțe în lume

„Tovarășul președinte Nicolae Ceaușescu este o personalitate mult apreciată la noi în țară și în întreaga Africă. Îl consider un mare prieten al nostru, al poporului guineez și al Partidului African al Independenței din Guineea-Bissau și Capul Verde. De aceea, încă în primii ani ai luptei noastre de eliberare, am dorit să-l cunoaștem, să stabilim contacte cu domnia sa.

Aș vrea să subliniez și cu acest prilej că tovarășul președinte Nicolae Ceaușescu, în calitate de șef al statului român și secretar general al Partidului Comunist Român, se bucură de un mare prestigiu în Guineea-Bissau, în întreaga Africă și în lume. Popoarele Africii dau o înaltă apreciere principiilor pe care România le pune, cu fermitate, la baza relațiilor sale de cooperare cu statele africane, raporturi care favorizează dezvoltarea economică a acestor țări, le consolidează independența națională și contribuie la progresul acestor state“.

LUIS CABRAL, președintele Consiliului de Stat al Republicii Guineea-Bissau, secretar adjunct al P.A.I.G.C.

„Sub conducerea Partidului Comunist Român, în frunte cu dumneavoastră — eminent conducător de partid și de stat al României, militant de seamă al mișcării comuniste și muncitorești internaționale — harnicul și talentatul popor român obține succese strălucite în construirea noii societăți. Datorită politicii externe independente și iubitoare de pace a Partidului Comunist Român, prestigiul internațional al României crește pe zi ce trece.“

**KIM IR SEN
președintele R.P.D. Coreene**

„Nu există nici o îndoială că prin munca sa susținută, însușită, sub conducerea Partidului Comunist Român, în frunte cu scumpul nostru prieten și tovarăș Nicolae Ceaușescu, poporul dumneavoastră va îndeplini cu succes directivele cu privire la dezvoltarea social-economică a Republicii Socialiste România, adoptate de Congresul al XI-lea al partidului“.

**TODOR JIVKOV
președintele Consiliului de Stat al R. P. Bulgaria**

„Am întîlnit și am cunoscut mulți șefi de stat și, probabil prin diferența pe care o evidențiază, președintele Ceaușescu impresionează prin faptul că examinează cu mare obiectivitate problemele, îl ascultă pe interlocutor, manifestă interes pentru cele mai diferite domenii. Cu el poți vorbi la fel de bine despre ecologie, populație, economie, despre orice. Cu președintele Ceaușescu vorbești fără să te simți vreodată că ți se dictează de la catedră. Interesant, de pildă, că vorbind despre problemele latino-americane, devine surprinzător cît este de informat și la curent cu multe lucruri care ar părea de specialitate guvernelor noastre, cu procesul general de dezvoltare al Americii Latine“.

**ALFONSO LÓPEZ MICHELSEN,
președintele Republicii Columbia**

„Excelența Sa președintele Nicolae Ceaușescu este un om de stat pe care îl admirăm foarte mult. Domnia-Sa este unul dintre oamenii de state pe care Turcia îi stimează și îi admiră atît pentru contribuția la promovarea unei politici internaționale active și dinamice, cît și pentru aportul la continua dezvoltare, pe toate planurile, a țării sale“.

**KEMAL GÜVEN,
președintele Adunării naționale a Turciei**

O statură morală inconfundabilă

Orice înțelepciune se măsoară după forța cu care refuză a se supune unor evidente, unor fatalități unor conformisme născute vechic din vechica luptă a contrariilor care mișcă lumea. În lumea de azi, în polis-ul, în cetatea uriașă, asediată de atâtea fizici și metafizici, în care s-a transformat civilizația actuală — pe care filosofii au comparat-o, vrăjiti de televiziune, cu un sat, un sat enorm, dar acest sat e demult caduc, el fiind străbătut în lung și-n lat și simultan înconjurat de metereze care proliferază cu vigoarea celulelor cancerigene — în politica lumii, înțelepciunea României s-a definit prin tenacitatea citorva refuzuri de o valoare morală excepțională. Țară mică, supusă atîtor intemperii specifice răscrușcilor de drumuri, de geografie și istorie, România s-a impus prin caracterul, inteligența și temperamentul Președintelui ei — ca una din cele mai puternice personalități din cetatea națiunilor, o imagine de unică expresivitate după al doilea război mondial. Prin Președintele ei, România a căpătat — în orice forum, în orice discuții sau negocieri capitale pentru soarta păcii — o statură inconfundabilă, aceea a unui bărbat grav, foarte sincer, perfect avizat de toate subterfugiile la care apelează răul în viața internațională, a unui comunist de o mare libertate interioră, plin de acea prospețime a spiritului care-i descătusează filosofia de orice dogme sacrosancte, a unui pămîntean al cărui suris ține în responsabilă cumpănă plăcerea și îngrijorarea vietuirii pe Terra. Multe conformisme — la nivelul individului dar și la cel al autorităților — tot atît de multe cit evidentele terorizante, domină în această viețuire planetară, împingînd nu o dată la supuneri dureroase. România nu s-a supus decît intereselor păcii, rațiunilor de speță umană și ale socialismului. E o supunere care cere azi enorm curaj, cit o revoluție eliberatoare. Președintele României se numără printre cei mai de seamă revoluționari ai politicii internaționale. Inițiative și hotărîri extraordinare ale României, luate în momente cruciale pentru comunitatea mondială, conținînd acel grad de risc propriu acțiunilor prea nobile și prea generoase, care surprind nu o dată miopia contemporanilor, au fost urmărite cu uimire pe cerul politicii umane ca, odată confirmată îndreptățirea lor, să fie acceptate ca fapte exemplare prin clarviziune și curaj. Căci niciodată aceste acțiuni nu s-au conformat lașităților în vigoare. România n-a intrat niciodată în mecanica fricii și panicii, atît de apăsător prezente în viața internațională. România a refuzat automatismele intimidării care acționează încă în destinul unor. România n-a făcut, a refuzat comoditățile tăcerii — complice de atîtea ori cu nedreptatea, rasismul și crima de încălcare a suveranităților — și și-a asumat curajul de a rosti adevărurile cele mai nete indiferent în fața cui. Acțiuni rușinoase în istoria contemporană, care au periclitat însăși viața și demnitatea popoarelor, au fost respinse și infierate de România. Președintele nostru ne-a făcut să nu trăim cu conștiința împovărată în fața lumii și a epocii noastre. Șefi de state, conducători de popoare aflați pe poziții uneori opuse în abordarea unor chestiuni extrem de complicate, invocă deschis, ca un argument suprem al rezonabilității lor, prietenia cu Nicolae Ceaușescu, solicitarea sfaturilor lui. Cel ce e prieten cu Nicolae Ceaușescu nu poate fi bănuit de agresivitate și de rea voință — aceasta este azi o axiomă în politica internațională. Numele președintelui României a devenit un gir al obiectivității, al rațiunii clare și al demnității inteligente. Niciodată România nu a avut o asemenea autoritate umană în comunitatea națiunilor.

RADU COSAȘU ■

Politica externă a Republicii Socialiste România, fenomen socio-politic extrem de complex și articulat, proiectat pe fundalul vieții și relațiilor internaționale ca un model viu, avînd o personalitate distinctă care îi este proprie, se datorează în mod esențial gîndirii creatoare și viziunii pătrunzătoare a strălucitului bărbat de stat aflat la cîrma statului român, a personalității de mare prestigiu internațional care este secretarul general al Partidului Comunist Român și președintele Republicii Socialiste România, tovarășul Nicolae Ceaușescu. Purtînd amprenta limpedei gîndiri și uriașei experiențe și practici revoluționare a tovarășului Nicolae Ceaușescu, precum și a patriotismului său inflăcărat, politica externă a României socialiste este fundamentată pe știința marxist-leninistă, socialismul științific, materialismul dialectic și istoric și, în același timp, își trage seva din tradițiile cele mai înaintate, democratice și progresiste, de politică externă făurite de geniul poporului român și exponenții săi politici cei mai iluștri de-a lungul existenței bimilenare a acestui popor în spațiul său carpato-dunăreano-pontic.

Tezele teoretice de înaltă ținută științifică ale politicii externe românești decurgînd din concepția fundamentală a tovarășului Nicolae Ceaușescu și-au găsit o reflectare strălucită în documentele de partid ale ultimelor congrese ale partidului și cu precădere la cel de-al XI-lea Congres iar, mai recent, la Conferința Națională a Partidului Comunist Român, eveniment de seamă în viața societății românești.

Modelată prin contribuția de neprețuit a președintelui republicii, pe aceste două coordonate majore — știința marxist-leninistă și gîndirea politică seculară a poporului român — politica externă a României socialiste este chemată să servească atît interesele și aspirațiile fundamentale legitime ale acestui popor cît și obiectivele majore de pace, securitate, colaborare și progres ale întregii omeniri.

Este meritul incontestabil al strălucitului om politic revoluționar, tovarășul Nicolae Ceaușescu, de a fi conferit politicii externe a României atributul de adevărată școală a relațiilor internaționale caracterizată printr-un stil propriu, ce se situează alături de celelalte mari școli ale culturii și civilizației românești contemporane. Acest stil specific imprimat de gîndirea creatoare a tovarășului Nicolae Ceaușescu funcționează ca un factor de autoreglare care face ca totalitatea componentelor politicii externe românești să aibă sensuri și să urmărească finalități unice. Prin aceasta se asigură compatibilitatea deplină dintre politica internă și politica externă, dintre strategia politică și tacticile diplomatice, dintre interesele poporului român și interesele societății internaționale. Aceste calități de seamă ale politicii externe românești, rod al gîndirii novatoare a Partidului Comunist Român, a secretarului său general, îi conferă acele trăsături definitorii care se traduc în esență prin caracterul științific, realist, flexibil și principal al acestei politici. Și tot aceste calități fac din politica externă a României socialiste acel instrument ce oferă

Prin glasul celui mai autorizat reprezentant al său — președintele țării — România și-a afirmat, din nou, cu hotărîre, în cadrul Conferinței pentru securitate și cooperare în Europa de la Helsinki, dorința de pace și colaborare între popoare

cancelariei de stat române jaloane și criterii orientative limpezi de stabilire a conduitei țării în relațiile cu celelalte țări ale lumii, de apreciere a conduitei celorlalte țări în raport cu România, și de evaluare a problemelor majore, actuale și de perspectivă, ale societății internaționale. Aceste criterii de bază orientative, ce constituie de fapt osatura întregului edificiu politico-juridic al politicii externe românești, sînt principiile politicii externe a Republicii Socialiste România. Datorate în forma lor coerentă și în conținutul lor dialectic contribuției directe și innoitoare a tovarășului Nicolae Ceaușescu, aceste principii — suveranitatea și independența națională, egalitatea în drepturi, neamestecul în treburile interne, avantajul reciproc, nerecurgerea la forță sau la amenințarea cu folosirea forței, reglementarea prin mijloace pașnice a diferendelor internaționale, egalitatea în drepturi a popoarelor, dreptul lor de a-și hotărî singure soarta — constituie un model sistemic unitar, de aplicare universală și de maximă generalizare, imperativ sub aspectul obligativității, democratice și progresiste în ce privește sensurile sale de bază și creator, deci

capabil să dea naștere unor noi reguli și instituții ale relațiilor internaționale contemporane.

Potrivit viziunii largi, atotcuprinzătoare, a tovarășului Nicolae Ceaușescu asupra direcțiilor principale ale marilor transformări intervenite în structura raporturilor internaționale, precum și în baza strategiei sale revoluționare, politica externă a Republicii Socialiste România raportează aplicarea principiilor axiale ale suveranității și independenței naționale la funcționarea normală a sistemului relațiilor multiple dintre statele naționale suverane și egale în drepturi, care împreună, fără deosebire de sistem, mărime sau potențial, alcătuiesc societatea internațională contemporană. Tot astfel, în viziunea președintelui republicii, sistemul principiilor fundamentale ale noii legalități internaționale este corelat strîns cu conceptele majore legate de problema ce preocupă în prezent omenirea, concepte ce constituie componente fundamentale ale strategiei revoluționare de politică externă a României socialiste. Ca urmare a acestei viziuni, politica externă a țării noastre stabilește o strînsă legătură între sistemul

Interviurile tovarășului Nicolae Ceaușescu — vibrante documente de larg interes politic, cu amplă rezonanță internațională

Cu mult peste o sută de interviuri, declarații și conferințe de presă — iată o altă dimensiune reprezentativă a acestei sinteze istorice care este personalitatea președintelui României. Fieroste, consemnată cifra nu ca o valoare statistică în sine — ci toate că și acestea își au rostul lor — ci pentru a sublinia amploarea interesului manifestat de presa internațională, scrisă și vorbită, față de opiniile, aprecierile și personalitatea conducătorului partidului și statului nostru, tovarășul Nicolae Ceaușescu. De-a lungul anilor, zeci de milioane de cititori străini i-au parcurs și comentat cu firesc interes răspunsurile date în interviurile solicitate de numeroase ziare și reviste de mare tiraj, cu tradiție în viața politică a țărilor respective. De asemenea, sute de milioane de telespectatori au privit și ascultat cu atenție interviurile acordate diferitelor posturi și companii de radio și televiziune de pe mapamond. Aceasta, pentru că din 1965 și pînă azi, ziare și reviste cunoscute, precum „Le Monde” (Franța), „L’Unita” (Italia), „Pravda” (U.R.S.S.), „Guardian” (Anglia), „Delo” și „NIN” (Iugoslavia), „Salongo” (Zair), „Al Ahram” (Egipt), „Time” (S.U.A.), „Der Spiegel” (R.F.G.),

„Jeune Afrique”, „Yomiuri Shimbun” (Japonia), „Nacional” (Mexic), canale și companii de R.T.V. din Anglia, S.U.A., Olanda, Italia, Pakistan, Iran, Japonia, Portugalia, Tunisia, Grecia ș.a. au tipărit sau difuzat interviuri, declarații, articole sau conferințe de presă ale președintelui Nicolae Ceaușescu.

Sînt, toate acestea, noi exemple de luciditate, realism, analiză obiectivă, prospectare vizionară, originală și revoluționară, materialist-dialectică a contemporaneității, a fenomenelor cu care ea se confruntă. Aceasta pentru că lor — cititori, ascultători sau telespectatori, fie ei oameni politici, cit mai ales oameni simpli de pe meridiane diferite, din țări cu sisteme social-politice diferite — nu le-au fost deloc indiferente judecățile președintelui Nicolae Ceaușescu asupra dezvoltării contemporane, a exigentelor edificării securității în Europa și în lume, a înfăptuirii dezarmării sau a instaurării unei noi ordini economice și politice.

În toate aceste prilejuri s-au abordat deschis, fără menajamente, realitățile lumii contemporane și, în egală măsură, s-a consemnat o pledoarie fermă și responsabilă în favoarea marilor cauze ale omenirii, pentru triumful ra-

țiunii, realismului și încrederii între țări și popoare, pentru edificarea unei lumi mai drepte și mai bune. În egală măsură, toate cele peste o sută de interviuri, declarații sau articole au prilejuit o cunoaștere de la sursa cea mai autorizată a preocupărilor partidului nostru și ale României socialiste, a marilor noastre proiecte economice, sociale, culturale, a planurilor avansate, a caracteristicilor etapei ce o parcurge țara, a modului în care au fost dezbătute și rezolvate în mod creator unele probleme cu care, inerent, România și partidul nostru comunist s-au confruntat în edificarea orînduirii socialiste pe aceste meleaguri.

Recitite peste timp, aceste interviuri, declarații sau articole se dovedesc a fi profund actuale prin acuitatea judecății, prin originalitatea argumentelor cu care ideile sînt susținute, prin justetea aprecierilor și a evaluărilor. Sînt vibrante documente de manifestare sufletească și de larg interes politic a căror importanță constă în aceea că nu se limitează la a răspunde prin nu ori da unor întrebări privind o arie largă de probleme. Caracteristica lor dominantă este că sînt expresii ale modului personal de a judeca evenimente,

A LUMII CONTEMPORANE, CONSTRUCTIVE ȘI ECHITABILE PLANETEI NOASTRE

Tovarășul Nicolae Ceaușescu, vorbind de la tribuna sesiunii jubiliare a Adunării Generale a O.N.U.

principiilor și conceptele fundamentale interdependente de cooperare, democratizare, securitate, dezarmare, legalitate internațională și nouă ordine economică și politică internațională. Pe plan aplicativ, această legătură se traduce prin posibilitatea și necesitatea soluționării problemelor majore legate de aceste concepte prin recunoașterea și aplicarea universală a principiilor de către toate statele lumii. În această privință, studiarea documentelor de partid și de stat fundamentate pe concepția de politică externă a tovarășului Nicolae Ceaușescu va scoate în evidență faptul că marile mutații petrecute în raportul de forțe pe plan mondial și progresul realizat de știință, tehnologie, comunicații și transporturi au accentuat și diversificat legăturile foarte variate dintre state, ca trăsătură a formelor globale ale relațiilor internaționale; această situație face implicit necesar ca dependențele unilaterale să fie înlocuite cu interdependențele multilaterale, proces ce nu poate fi realizat decât prin respectarea principiilor evocate și organizarea, pe această bază, a unei cooperări largi, profitabilă tuturor.

Raportarea conceptului de cooperare la cel de interdependență pe baza factorului de armonizare a funcțiilor lor îngemănate care îl constituie sistemul principiilor este întregită în gândirea politică a tovarășului Nicolae Ceaușescu prin relevarea rolului de prim ordin pe care este chemat să îl joace conceptul de democratizare; în absența acestuia din urmă, cooperarea în cadrul interdependențelor și-ar pierde sensul logic și ar deveni simplă noțiune goală de conținut, menită să ascundă ceea ce ea ar fi în realitate: subordonare. Invers, prin largă acțiune a mecanismelor politico-juridice proprii democratizării, cooperarea ar redobîndi conținutul său firesc de participare a tuturor statelor, cu drepturi depline, fără discriminări și opreliști, la elaborarea și înfăptuirea modelelor noi ale relațiilor internaționale.

Aceeași legătură organică este concepută între respectarea principiilor și traducerea în viață a dezideratelor de securitate și dezarmare. Nu o dată, în pronunțări de politică externă, tovarășul Nicolae Ceaușescu a relevat conexiunea necesară dintre principii și

aceste două concepte, scoțînd la iveală faptul că securitatea reprezintă o stare de protecție a suveranității și independenței naționale, integrității teritoriale, inviolabilității frontierelor, dreptului statelor de a-și hotărî singure sistemul socio-politic și structurile politice și economice proprii. Tot astfel, securitatea statelor se realizează în fapt numai dacă se acționează hotărît pentru eliminarea definitivă și ireversibilă a instrumentelor materiale care pot pune în pericol, în mod virtual sau real, atributele fundamentale ale statelor, anume înarmările, concentrările de trupe și armament. Iată dar cum, în concepția tovarășului Nicolae Ceaușescu, dezarmarea generală și completă, în primul rînd dezarmarea nucleară, constituie o garanție a securității statelor și a respectării principiilor în ansamblul lor.

În contextul componentelor fundamentale ale politicii externe a României socialiste, se cuvine relevat meritul incontestabil al gândirii politice a tovarășului Nicolae Ceaușescu de a fi adus o contribuție remarcabilă, originală, la îmbogățirea doctrinei politice și juridice internaționale cu privire la noua ordine economică și politică internațională și la căile de instaurare a acesteia. În acest sens, la baza concepției președintelui Nicolae Ceaușescu se află considerentul că pentru asigurarea obiectivelor și idealurilor popoarelor lumii este necesară transformarea radicală a structurii relațiilor internaționale prin instaurarea unei noi ordini economice și politice internaționale. Noua ordine constituie un concept larg și cuprinzător, înglobînd o sumă de componente fundamentale ca verigi necesare ale noului model preconizat.

Una din aceste componente a cărei transpunere în viață face posibilă înaintarea fermă spre edificarea noii ordini este dezvoltarea economică a țărilor subdezvoltate sau în curs de dezvoltare, lichidarea decalajului dintre țările bogate și țările sărace ale lumii, accesul liber al acestora din urmă la cuceririle științei și tehnologiei, eliminarea din comerțul internațional a barierelor și discriminărilor artificiale, transferul de tehnologii avansate în folosul acestor țări și alte măsuri menite să contribuie la progresul economic și social al țărilor rămase în urmă.

Înțelegerea aprofundată a trăsăturilor fundamentale ale politicii externe românești, sumar înfățișate în cele de mai sus, va scoate în evidență valoarea inestimabilă a tezelor, evaluărilor și indicațiilor tovarășului Nicolae Ceaușescu, care sînt de natură să confere acestei politici specificitatea și originalitatea ce îi sînt proprii. Astfel modelată, politica externă a României a devenit de fapt o politică a întregului popor, care vede în ea reflectarea propriilor sale năzuințe și aspirații de pace, progres și bunăstare; tot astfel, pe planul relațiilor internaționale ea se bucură de prestigiul, respectul și aprecierea internațională pe care le pot conferi numai virtuțile de demnitate, curaj și înțelepciune, ca și simțul istoriei, pe care președintele Nicolae Ceaușescu a știut să le imprime politicii externe a Republicii Socialiste România.

Dr. ȘTEFAN NĂSTĂSESCU ■

tru a pune tot ceea ce omul a creat mai bun în folosul civilizației".

Acum, cînd poporul întreg, partidul ca un tot și țara, pe toată întinderea ei, omagiază cu cele mai alese sentimente pe tovarășul Nicolae Ceaușescu, cu prilejul împlinirii vîrstei de 60 de ani și 45 de ani de activitate revoluționară, desprindem aceste cuvinte exemplare cu care, la solicitarea unor ziaristi tunisieni (aprilie 1975), dînsul și-a definit „idealul politic urmărit de-a lungul întregii vieți”: „Am început activitatea revoluționară în cadrul Partidului Comunist Român. Am militat întotdeauna pentru eliberarea socială și națională a poporului meu, pentru realizarea unei societăți în care oamenii muncii, poporul să fie pe deplin stăpîn pe destinele sale, să-și poată făuri o orînduire socială nouă, socialistă, care să-i asigure condiții de viață tot mai demnă, pe baza principiilor de dreptate și echitate socială. Aș putea să remarc cu satisfacție că aceste idealuri de dreptate și echitate socială, de libertate națională s-au realizat în bune condiții și poporul român obține succese tot mai mari în făurirea societății socialiste multilateral dezvoltate, în ridicarea bunăstării sale materiale și spirituale”.

Sînt toate aceste interviuri o nouă modalitate de rezonanță prin care conștiința opiniei publice internaționale a stabilit această identitate Ceaușescu-România, pe cît de precisă pe atît de durabilă.

DUMITRU CONSTANTIN ■

Cuvinte cu adînci rezonanțe în lume

„Președintele Nicolae Ceaușescu este unul dintre șefii de stat cei mai cunoscuți. El aparține trup și suflet poporului român, întreaga sa personalitate fiind puternic marcată de acesta. Este un om de o foarte mare luciditate și de un impresionant curaj, care trezește în mod constant admirația. Apoi, președintele Ceaușescu este interesat de toate problemele cu care sînt confruntate țările lumii a treia — probleme pe care le cunoaște în profunzime — și este unul dintre oamenii de stat care colaborează în modul cel mai eficient cu aceste state”.

LEOPOLD SEDAR SENGHOR,
președintele Republicii Senegal

„Urmăresc cu mare atenție și cu un viu interes cuvîntările, interviurile, în general luările de poziție ale președintelui Nicolae Ceaușescu. Sprijinul nostru este deplin față de punctul de vedere proclamat de președintele Ceaușescu, în numele României, potrivit căruia raporturile dintre statele europene trebuie să pornească de la respectarea suveranității și independenței lor naționale. De asemenea, în Austria împărtășim poziția, care este și a României, de asigurare a dreptului tuturor țărilor continentului de a participa, pe picior de egalitate, la dezbateră și luarea de hotărîri în legătură cu marile probleme ale Europei. Aprecieri, de altfel, că în sfera problematicii europene România și Austria au un punct de vedere similar”.

BRUNO PITTERMANN, fost președinte al Internaționalei Socialiste

„Consider întîlnirea (cu tovarășul Nicolae Ceaușescu, București, ianuarie 1976) foarte pozitivă pe toate planurile... Mi s-a confirmat părerea pe care, de multă vreme, o aveam privind și alte forțe politice din Spania asupra excepționalului rol internațional pe care președintele Nicolae Ceaușescu îl deține de mai mulți ani, rol ce marchează o punte de comunicare între țări cu forme și structuri politice foarte diferite.”

FELIPE GONZALES, prim secretar al Partidului Socialist Muncitoresc Spaniol

„Concepția elaborată de mai mulți ani de președintele Nicolae Ceaușescu în problema dezvoltării și a instaurării unei noi ordini economice internaționale este semnificativă, ea conținînd — pe lîngă o analiză critică exhaustivă a realității internaționale contemporane — și elemente concrete cu privire la condițiile necesare depășirii actualului statu quo la nivelul relațiilor interstatuale.”

Prof. GIANCARLO ELIA VALORI, secretar general al Consiliului de conducere al Institutului pentru problemele unei noi ordini economice internaționale, de la Paris, secretar general al Institutului italian de relații internaționale

„În personalitatea președintelui Nicolae Ceaușescu se contopesc convingerile comuniste și tradițiile românești, o gândire materialist-dialectică de talie mondială, patriotismul, cu alte cuvinte OMUL și PATRIA SA.”

PER OLOF EKSTRÖM, cunoscut scriitor suedez, autorul volumului „Ceaușescu și România. Omul și patria sa.”

„Președintele României, domnul Nicolae Ceaușescu, este o personalitate politică pentru care noi, în Norvegia, avem un mare respect. Prin politica promovată, președintele României a făcut ca România să fie respectată în lume, să joace un rol activ în viața internațională. În mod deosebit, apreciem rolul președintelui Nicolae Ceaușescu și al României în pregătirea și desfășurarea Conferinței de la Helsinki și în actuala etapă a reuniunii de la Belgrad.”

REIULF STEEN, președintele Partidului Muncitoresc Norvegian

„Personalitatea președintelui Nicolae Ceaușescu se detașează în lume prin activitatea sa în slujba progresului și a păcii. Urmînd ideile președintelui Nicolae Ceaușescu, poporul român are asigurat succesul eforturilor sale îndreptate spre bunăstare și progres”.

Prof. dr. ALBERTO ROSADA CANTON, rectorul Universității din Yucatan, Mexic

principii și idei politice. Recitite peste timp, ele întregesc prin noi valențe gândirea tovarășului Nicolae Ceaușescu, îi luminează din noi unghiuri conceptele și doctrinele sale politice.

Dar aceste documente înseamnă și o subliniere constantă, de către autorii interviurilor, a marilor și incontestabilelor reușite ale poporului român sub conducerea înțeleaptă a președintelui Nicolae Ceaușescu. Astfel, un publicist iugoslav (de la ziarul „Delo”) arată într-o întrebare adresată șefului statului român: „Incontestabil, nu numai prin funcțiile și rolul dv., ci și prin însăși personalitatea dv., sînteți primul om al României. Este evidentă prezența dv., în fiecare zi, în toate sferile vieții economico-sociale”. Cu un alt prilej (martie 1975) un grup de ziaristi iordanieni remarcă: „Republica Socialistă România a cunoscut o dezvoltare și un progres imens sub conducerea dumneavoastră remarcabilă. Această dezvoltare poate fi văzută atît în domeniul economiei cît și în cel al cooperării cu toate țările; experiența României a fost recunoscută în întreaga lume, în special în țările în curs de dezvoltare”. Ziaristi filipinezi se adresa președintelui Nicolae Ceaușescu invitîndu-l să arate „cum reușește România să mențină ritmul realizărilor sale remarcabile în dezvoltarea socială și economică”.

Și în legătură cu activitatea pe plan extern desfășurată de România și președintele Nicolae Ceaușescu consemnăm elogii și aprecieri. De pildă, un reporter de la compania japoneză de TV „NHJ” declara: „Am fost foarte impresionat de inițiativa dv. privind promovarea politicii de destindere, despre

care se discută foarte mult în cercurile politice”; un ziarist italian releva (august 1974) că „România a manifestat un mare dinamism pe plan internațional”. În același sens un reporter al companiei olandeze de RTV „NOS” subliniază (mai 1975): „România desfășoară o politică externă foarte activă și interesantă”. Alți ziaristi vorbesc de realismul și eficiența multiplă ale acțiunilor de pionierat în domeniul extern inițiate de România sub conducerea președintelui Nicolae Ceaușescu.

Dar, mai presus de orice, interesul fundamental este stîrnit de răspunsurile tovarășului Nicolae Ceaușescu, răspunsuri care, adesea, au un caracter antologic. Astfel, în interviul acordat grupului de ziare „Brabant Pers N.V.”, șeful statului român releva: „Vrem să asigurăm poporului nostru un viitor fericit, o viață liberă și, totodată, o strînsă colaborare cu toate popoarele lumii”, iar cu un alt prilej (în interviul acordat agenției „Associated Press”, martie 1975): „Congresul al XI-lea a apreciat că această perioadă (martie 1965—martie 1975) este cea mai fertilă din întreaga istorie a României și a deschis perspectiva trecerii la noua etapă de dezvoltare, la participarea mai activă a țării noastre la întreaga activitate internațională”. În altă ordine de idei, într-o conferință de presă (Ciudad de Mexico) președintele Ceaușescu arătă: „Cred că este greu să considerăm lumea o tablă de șah și statele, popoarele, națiunile care populează planeta noastră ca simpli pionii... Lumea poate fi asemuită mai degrabă cu o comunitate socială foarte diversă, care luptă pentru progres social, pentru cunoașterea secretelor naturii, pen-

OMUL ȚĂRII

Să fii în România acum, în plină iarnă,
Să fii în România, adică-n țara ta,
Și o ninsoare blindă să vină să se-aștearnă
Pe sate, pe orașe, cu irizări de stea,

Și viața să se scurgă, așa cum e, firească,
Și totul să se-ntimple, așa cum e, firesc,
Și-atunci să știi ce-nseamnă ca țara să-ți trăiască,
Simțind cu bucurie că toți ai tăi trăiesc,

Că pe eroi nici vîrsta a-i domoli nu știe,
Că iarna nu-i îngheață, ci-i face luminoși,
Că tîmplele lor albe formează o făclie,
Că n-au motiv să-și facă, de vîrste, vreun reproș,

Să fii la tine-acasă, în țara ta frumoasă
Unde mereu e luptă și deseori e greu,
Să simți că ai o casă, că țara ta ți-e casă,
Și că de azi încolo așa va fi mereu,

Și-apoi, gîndind la toate, deodată să-ți dai seama
Că Omul țării tale e om și-apoi să-ți spui
Că nu-și mai are tatăl, că nu-și mai are mama,
Dar neamul îi e tatăl și mamă — țara lui.

Să simți cum te apropii, cu toți contemporanii,
Și sufletul îți vine să i-l omagiezi,
Și să-i urezi ca teferi și buni să-i fie anii,
Cu flori de măr pe tîmple, căzute din livezi.

Și dacă, fii ai țării, vrea cineva să-ntrebe :
De ce v-ați strîns aicea și ce sărbătoriți ?
Ce om purtați în suflet, pe gînduri și pe verbe ?
De ce pe omu-acesta din suflet îl iubiți ?

Noi am putea răspunde, cu toți sau fiecare,
Acelor ce să-ntrebe s-ar repezi cîmva,
Cinstit, nelingușindu-l și fără remușcare :
Noi îl iubim în lupta și-n omenia sa.

Noi îl iubim că țara e liberă sub soare
Și că poporu-n țară e liber și stăpîn,
Noi îl iubim că este conștiință muncitoare,
Că azi te simți fericit, ca om, că ești român.

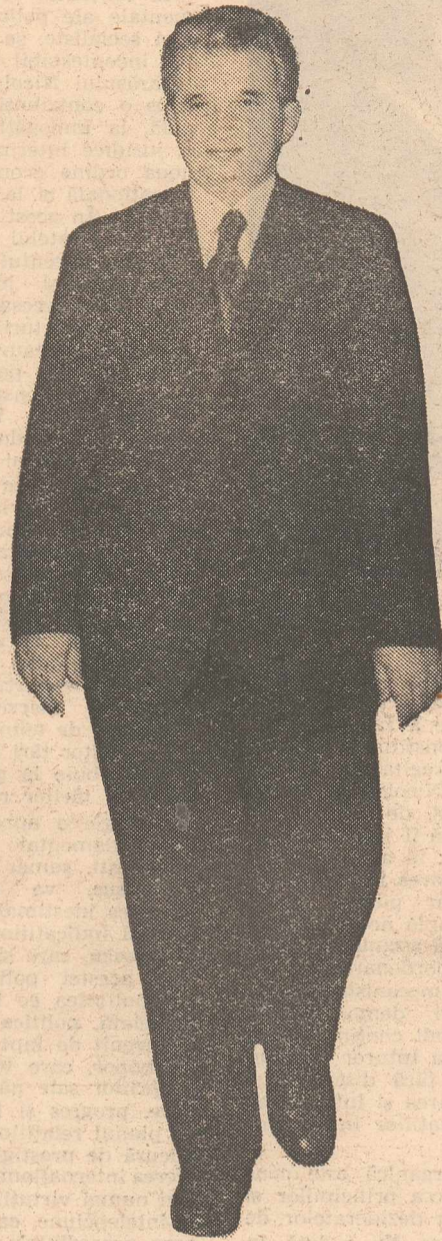
Noi îl iubim că lumea el vrea să nu se-mpartă
În zone influente, strivite de tirani,
Să-și aibă orice țară cea mai cinstită hartă,
Și țări să nu se vîndă pe tunuri sau pe bani.

Noi îl iubim că are în inimă nesațul
De a munci, ca țării să-i fie traiul bun,
Toți voievozii noștri îi țin puternic brațul
Și toți străbunii șoapte de-nțelepciune-i spun.

E om ca fiecare, e om, e om, e omul
Nu-i supraom, nu-i zeul ori bronz de cabinet,
Știe mirosul brazdei, știe cum crește pomul,
Gîndește viu și iute și hotărâște drept.

Valahia întregă îi stăruie în suflet,
Toată Moldova crește în conștiința sa,
Ardealul l-înfioară cu-al Blajului răsuflet,
Pămîntul vechii Dacii e singura lui stea.

Și, dacă vreți, prieteni, să ne gîndim mai bine
Ce a făcut din clipa cînd cirna-n miini a luat,
El și-a păstrat blîndețea și mila, omenia,
Și-n faptele de arme e cel dintîi soldat.

Poem
de

ADRIAN PĂUNESCU

Că nu au fost necazuri și nu au fost dezastre
Pe care el, întîiul, să nu le ia în piept,
Iată de ce numindu-l Erou al țării noastre,
Erou al țării noastre noi îl numim pe drept.

Nu i-a scăpat problemă a oamenilor țării,
Și el cu îndrăzneală a spus ce-a fost și rău,
El ne învață lupta-mpotriva nepăsării
Și nu e spirit critic mai critic ca al său.

Ne-a arătat și răul, scăderi sau vreo eroare
Și că mai e pripeală, mai sînt și nedreptăți,
Că fac limbuții trîntori albinelor dosare,
Că-s demagogi și intrigi, și vrajbă prin cetăți.

Dar dincolo de toate și mai presus de toate
Să ținem minte pururi că-n acest timp și loc
A-nvins ideea sfîntă de muncă și dreptate,
Care-a trecut și țara sub zodii de noroc.

Chiar cei ce vîd în negru și lucrurile bune
N-au cum să nege faptul, de cel mai mare preț,
Că însăși libertatea de a gîndi și-a spune
Ne-a dat-o Ceaușescu, bărbatul îndrăzneț.

Acum, cînd sărbătoarea îi luminează fața
Să-i adresăm cu toții cuvinte ce rămîn :
Frumoasă și fertilă să vă rămînă viața,
Mulți ani cu sănătate, Eroule Român !

Să aibă România același loc în lume,
S-ajungă-n comunismul clădit prin trudă grea
Și-n calendarul luptei rămînă acest nume :
Acesta-i Ceaușescu, Erou în vremea sa.

E fapta lui prezentă de-atîta timp încoace
În toată-nseninarea planetei de pămînt,
Că azi, cînd România-i producător de pace,
Vii, ochii lui în bolta senină-a păcii sînt.

Iar atmosfera însăși, din țară, ce înseamnă ?
Că toți, de orice limbă am fi, trăim ca frați !
Dar ce învață pruncii la școli, toamnă de toamnă ?
Învăță adevărul ! Aceasta n-o uitați !

Vom birui tot răul, încetul cu încetul,
Să ne urmăm Eroul și azi și-n viitor,
Să nu uităm o clipă ceea ce-a spus poetul :
„Nu cred în libertate cit nu-i a tuturor”.

Și de aceea-n vreme socialismul nostru
S-a-ntemeiat din gîndul de-a-i mulțumi pe toți.
Să ne slujim poporul ! E lecția, e rostul
Pe care Omul țării ni-l dă, compatrioți.

Acum, cînd tricolorul îl mîngie pe frunte,
Pe cel care-l aduse asupra țării sus,
Să lăudăm exemplul conștiinței neînfrînte
Ce numai țării sale îi este fiu supus.

Uniți-vă, cuvinte, cu toată bucuria,
Cu forța, cu tandrețea, cu gîndul tuturor.
Trăiască Libertatea ! Trăiască România !
Trăiască Ceaușescu ! Și bunul lui popor !

FLACARA Redacția : București, Piața Scintei 1, căsuța poștală 4112, oficiul 33, cod 71 341. Telefoane : 17 60 10, 17 60 20, interioare : publicistică social-politică (L. Timbus, I. Purcaru, L. Nănescu - 16 17) ; cultură, știință, învățămînt, sport (I. Octavian, N. Ionescu - 16 19, 16 06) ; scrisori, anchete cetățenești (A. Dohotaru, M. Nedelea, E. Seceleanu - 16 18, 17 87) ; fotoreportaj (15 95) ; documentare (16 23) ; cenaclu, administrație (17 78 82 și interior 17 83) ; secretariat de redacție (Dan Birlădeanu, Cornel Catană - 17 82, 16 21) ; secretar responsabil de redacție (Nicolae Arsenie - 17 63 16 și interior 17 86) ; redactor șef adjunct (Niculae Stoian - 17 63 16 și interior 16 11) ; redactor șef - 18 22 96 și interior 18 22 Tiparul executat la Combinatul poligrafic „Casa Scintei” Cititorii din străinătate se pot abona, adresîndu-se la : ILEXIM - Departamentul Export-import presă, P O Box 136-137, telex : 1 12 26, București str. 13 Decembrie nr. 3.

Redactor șef: ADRIAN PĂUNESCU